

BİR MATTHEW SCUDDER POLİSİYESİ

LAWRENCE BLOCK

“Ölümün
Ortasında”

MARADİFEST
LİBRARİSİ

Şimdi artık varolmayan arkadaşa

1

Şehrin en güzel ayı Ekim'di. Son yaz sıcakları bitmiş, ısırıcı soğuklar henüz gelmemişti. Eylül'de yağmur yağmıştı, hem de çok ama artık yağmurlar da bitmişti. Hava her zamankinden daha az kirliydi. Isı da havayı olduğundan daha temizmiş gibi hissettiriyordu.

Üçüncü Cadde'de, Ellili numaralarda bir telefon kulübesinin önünde durdum. Köşede, yaşlı bir kadın güvercinlere ekmek kırıntıları veriyor, bir yandan da onlarla gulu gulu konuşuyordu. Yanılmıyorsam güvercin beslemeyi yasaklayan bir belediye tamimi var Teşkilatta çaylaklara, uygulanması gerekenlerle gözardı edilebilecekler arasındaki farkı anlatırken örnek olarak güvercinleri gösterirdik.

Telefon direğinin çevresi alışıldığı üzere birden fazla kere umumi tuvalet olarak kullanılmıştı. En azından telefon çalışıyordu. Bugünlerde çoğu çalışır durumda. Beş altı yıl önce sokaktaki telefonların çoğu işlemezdi. Yani dünyamızda herşey de kötüye gitmiyor. Bazı şeyler gerçekten de daha iyi oluyor

Portia Carr'ın numarasını çevirdim. Telesekreteri daima ikinci çalışta devreye giriyordu. Dolayısıyla üçüncü kere çalınca yanlış numarayı çevirdiğimi düşündüm. Aradığımda hiç bir zaman evde olmayacağını artık kabullenmiştim.

O anda telefona cevap verdi.

"Evet?"

"Bayan Carr?"

"Evet, benim." Ses telesekreterdeki kadar kısık değildi. Mayfair aksanı da o kadar belirgin değildi.

"Adım Scudder" dedim. "Sizi görmek istiyordum. Mahallenizdeyim ve..."

"Çok özür dilerim" diye sözümü kesti. "Korkarım artık ziyaretçi kabul etmiyorum. Teşekkür ederim."

"İstiyordum ki..."

"Başkasını arayın." Telefonu kapadı.

Bir onluk daha buldum. Numarasını tam tekrar çevirecektim ki vazgeçip onluğu cebime attım. Şehir merkezine doğru iki blok, İkinci Cadde ve Elli Dördüncü Sokak'a doğru bir blok yürüdüm. Camekânından onun apartmanının girişini görebildiğim bir büfeye girdim, içerdeki paralı telefonda numarasını tuşladım.

Telefona cevap verir vermez "Adım Scudder ve sizinle Jerry Broadfield hakkında konuşmak istiyorum" dedim.

Bir duraksama oldu. Sonra "Kimsiniz?" dedi.

"Söyledim. Adım Matthew Scudder."

"Bir kaç dakika önce aramıştınız."

"Doğru. Telefonu suratıma kapattınız."

"Düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Sizinle konuşmak istiyorum."

"Çok özür dilerim, ama kimseyle röportaj yapmıyorum."

"Basından değilim."

"O zaman siz niye ilgileniyorsunuz Bay Scudder?"

"Beni gördüğünüz zaman öğreneceksiniz. Beni görmeniz gerektiğini düşünüyorum Bayan Carr."

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum."

"Bir seçme hakkınız olduğundan emin değilim. Evinizin çok yakınındayım. Beş dakika içinde orada olabilirim."

"Hayır, lütfen." Bir duraksama. "Henüz yataktan çıktım, Anlıyor musunuz? Bana bir saatlik bir süre tanımalısınız. Bana bir saat verebilir misiniz?"

"Vermek zorundaysam."

"Bir saat sonra buraya geliyorsunuz. Anlaşılan adresi biliyorsunuz?"

Ona, bildiğimi söyledim. Telefonu kapadım ve bir kahveyle bir sandviç alarak oturdum, Binasını görebilmek için camekâna doğru oturuyordum. Kahvem henüz soğumaya başlamıştı ki onu ilk olarak gördüm. Telefonda konuşurken giyinik olmalıydı çünkü sokağa fırlaması yalnızca yedi dakikasını almıştı.

Onu tanımak büyük bir başarı sayılmazdı. Veriler tarife tıpatıp uyuyordu; koyu kıvılcık alevden bir yele, boy pos. Ve hepsini dışı bir arslanın asaletiyle bütünlüyordu.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Ne yöne gideceğini anlar anlamaz onu izlemeye hazırdım. Ancak o dümdüz bana doğru yürüdü. O kapıdan içeri girerken arkamı döndüm ve kahvemi içmeye devam ettim.

Dosdoğru telefona gitti.

Şaşırılmamalıydım aslında. Telefonlar yeterince dinlenildiği için politik ya da adi suç sayılabilecek faaliyetlerde bulunan herkes bütün telefonların dinlendiğini varsayar ve ona göre hareket eder Önemli ya da hassas görüşmeler kişisel telefonlardan yapılmaz. Bu da evine en yakın telefondur. Ben de bu nedenden seçmişim burayı ve o da şimdi aynı nedenden kullanıyordu onu.

Telefona biraz daha yaklaştım; yalnızca bunun bir işe yaramayacağı konusunda kendimi tatmin etmek için. Tuşladığı numarayı göremiyordum ve hiçbir şey duyamıyordum. Bunu kesinleştirdikten sonra sandviçimin ve kahvem parasını ödeyip çıktım.

Karşıya geçip binasına doğru yürüdüm.

Bir risk alıyordum. Telefon görüşmesini bitirip bir taksiye atarsa onu kaybedebilirdim. Ve şimdi onu kaybetmek istemiyordum. Onu bulmak için harcadığım onca zamandan sonra. Şimdi kimi aradığını ve eğer bir yere giderse, nereye ve neden gittiğini bilmek istiyordum.

Ancak bir taksiye bineceğini düşünmüyordum. Bir çanta bile taşıyamıyordu ve bir yere gitse bile dönüp çantası ve birkaç eşyasını tıktıracağı bavulunu almak isteyecekti. Kendisine bir saatlik bir süre tanıyacak biçimde ayarlamıştı beni.

Dolayısıyla binasına gittim ve kapıda beyaz saçlı ufak tefek bir adam buldum. Saf mavi gözleri vardı, elmacık kemikleri de çatlak kan damarlarıyla kaplıydı. Üniformasıyla oldukça gururlanıyor gibiydi.

"Carr" dedim.

"Bir dakika önce çıktı. Rastlaşabilirdiniz, bir dakikadan fazla olamaz."

"Biliyorum." Cüzdanımı çıkardım ve hızlıca açtım. Cüzdanımda görebileceği hiçbir şey yoktu, öğrenci pasosu bile, ama farketmezdi. Önemli olan tavır ve zaten bir polise benziyor olmalı. Deri cüzdana bir anlık baktı ve yeterince etkilendi. Daha yakından bakmak istemek ona yakışmazdı.

"Hangi daire?"

"Umarım başımı derde sokmazsınız."

"Kitabına göre oynarsan, hayır. Hangi dairede oturuyor?"

"Dört G."

"Anahtar?"

"Bunu yapmamam gerekir"

"Merkeze gidip bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İstemezdi. Onun istediği benim bir yerlere gidip ölmemdi ama bunu söylemedi. Anahtarını bana verdi.

"Bir iki dakika içinde geri gelecek. Ona yukarıda olduğumu söylemek istemezsin."

"Bundan hoşlanmadım."

"Hoşlanmak zorunda değilsin."

"İyi bir hanımdır; bana daima iyi davranmıştır."

"Noel zamanı cömert öyle mi?"

"Çok tatlı bir insandır" dedi.

"Eminim, harika bir ilişkiniz var Ama ona haber verir de ben de bunu anlarsam mutlu olmam. Beni anlıyor musun?"

"Bir şey söylemeyeceğim."

"Ve anahtarını da geri alacaksın. Bunun için kaygılanma."

"Bu kaygılarımın en hafifi" dedi.

Asansörle dördüncü kata çıktım. G dairesi sokağa bakıyordu ve ben de penceresinin önünde durup büfenin girişine baktım. Bu açıdan, telefonun başında birisi var mıydı yok muydu göremiyordum, dolayısıyla çoktan çıkmış, köşeyi dönerek bir taksiye atlamış olabilirdi ama buna çok ihtimal vermiyordum. Bir iskemleye oturup bekledim. On dakika kadar sonra büfeden çıkarak köşede durdu, uzun ve çarpıcı bir biçimde.

Ve besbelli kararsız. Uzun bir dakika öylece durdu. Kafasındaki kararsızlığı okuyabiliyordum. Hemen her yöne gidebilirdi.

Ancak bir dakika sonra kararlı bir biçimde döndü ve bana doğru yürümeye başladı. Tuttuğumu farketmediğim soluğumu bıraktım ve onu beklemek üzere yerleştim.

Anahtarın kilitte döndüğünü duyunca pencereden uzaklaşarak duvara yaslandım. Kapıyı açtı, içeri girdikten sonra arkasından kapadı ve sürgüledi. Kapıyı kilitleme konusunda ustaydı ancak ben çoktan içerdeydim.

Pastel mavisi trençkotunu çıkardı ve ön taraftaki dolaba astı. Üstünde dizlerine kadar inen ekose bir etek ve yukarıdan aşağı düğmeli sarı bir bluz vardı. Çok uzun bacakları ve güçlü atletik bir vücudu vardı.

Döndü, bakışları benim durmakta olduğum noktaya erişmemişti ki "Merhaba Portia" dedim.

Çılgılığı tam olarak çıkmadı. Kendi elini ağzına kapayarak bastırdı. Bedeni ayak parmaklarının üstünde dengelenmiş vaziyette bir an hareketsiz durdu. Sonra elini ağzından uzaklaştırıp topuklarına bastı. Derin bir nefes aldı. Teni zaten uçuk bir renkti ama şimdi tamamen renkten yoksundu. Elini kalbinin üstüne koydu. Bu hareket gayri samimi, âdeta teatraldı. Bunu farketmiş gibi elini indirdi ve birkaç defa derin derin nefes alıp verdi.

"Adınız..."

"Scudder."

"Daha önce aradınız."

"Evet."

"Bana bir saatlik bir süre söz vermişsiniz."

"Saatim son zamanlarda hızlı çalışıyor"

"Ya." Bir derin nefes daha aldı ve yavaşça bıraktı. Gözlerini kapadı. Yaslandığım duvardan uzaklaşarak odanın ortasına, onun birkaç adım önüne geldim. Kolaylıkla bayılacak bir insana benzemiyordu, öyle olsaydı çoktan bayılmıştı. Ama hâlâ çok solgundu ve bir ihtimal düşeceği varsa yakalayabilecek bir mesafede olmak istedim. Ancak yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başladı ve gözlerini açtı.

"Bir içkiye ihtiyacım var" dedi. "Siz de alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkürler"

"Öyleyse yalnız içerim." Mutfağa gitti. Ben de gözden kaçırmayacak biçimde yakından takip ettim. Bir bardağa eşit miktarda skoç viski ve buzdolabından aldığı sodadan koydu. "Buz istemez" dedi. "Buz küplerinin dişlerime çarpıp durmasından hoşlanmıyorum. Ama içkimi soğuk severim. Burada odaları çok ısıtıyorlar, oda ısısı içkiler bana göre değil. Bana katılmak istemediğinize emin misiniz?"

"Şu an değil."

"Şerefe, o halde." Bir dikişte içkisini bitirdi. Boynundaki kasların oynamasını izledim. Uzun nefis bir boyun. Mükemmel İngiliz cildine sahipti. Ben bir seksen gibiyimdir, o en azından benim kadar ve biraz daha uzundu. Onu bir doksanlık Jerry Broadfield'le birlikte düşündüm. Etkileyici bir çift olmalıydılar.

Bir nefes daha aldı, titredi ve boş bardağı evyenin içine bıraktı. Kendini iyi hissedip hissetmediğini sordum.

"Oh, şerbet gibi" dedi. Gözleri griye dönük pastel maviydi.

Dudakları dolgun ama kansızdı. Kenara çekildim, o da oturma odasına yürüdü. Yanımdan geçerken kalçaları hafifçe bana sürttü. Yeterince hafifçe. Bundan daha fazlası olması gerekmezdi, onunla hayır

Koyu mavi bir divana oturdu ve Pleksiglas bir masanın üstündeki tahta bir kutudan küçük bir puro aldı. Kibritle yaktı. Sonra da kutuyu işaret ederek alabileceğimi belirtti. Sigara içmediğimi söyledim.

"Bunları tercih ediyorum çünkü bunlar içe çekilmez. Dolayısıyla ben çekiyorum ve tabii sigaradan daha kuvvetliler Buraya nasıl girdiniz?"

Anahtarını gösterdim.

"Timmie mi verdi?"

"Vermek istemedi. Ona fazla seçim hakkı vermedim. Ona daima iyi davrandığınızı söyledi."

"Yeterince bahşış veriyorum o aptal şeye. Ödümü patlattınız. Ne istediğinizi, neden burada olduğunuzu bilmiyorum. Ya da kim olduğunuzu. Adınızı şimdiden unutmuş gibiyim." Adımı bir kez daha söyledim. "Matthew" dedi. "Neden burada olduğunu bilmiyorum, Matthew."

"Büfeden kime telefon ettin?"

"Orada mıydın? Seni farketmedim."

"Kimi aradın?"

Purosundan bir nefes alarak biraz zaman kazandı. Gözleri düşüncelendi. "Sana söyleyeceğimi zannetmiyorum" dedi en sonunda.

"Jerry Broadfield'i neden dava ediyorsun?"

"Gasp için"

"Neden, Bayan Carr?"

"Bana daha önce Portia demiştin. Ya da yalnızca şoke etmek için miydi? Psikolojik bir avantaj kazanmak için ilk isim kullanılır derler" Pürosunu bana çevirerek "Sen. Sen polis değilsin değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Ama sende birşeyler var."

"Bir zamanlar polistim."

"Ah." Başını salladı, tatmin olmuş bir şekilde. "Ve Jerry'yi polirken tanıyordun"

"O zamanlar tanımazdım."

"Ama şimdi tanıyorsun."

"Doğru."

"Ve onun arkadaşısın? Hayır, bu mümkün değil. Jerry'nin arkadaşları yoktur, değil mi?"

"Yok mudur?"

"Tektük. Onu iyi tanısaydım bunu bilirdin."

"Onu iyi tanımıyorum."

"Merak ediyorum onu iyi tanıyan biri var mı?" Purosundan bir nefes daha çekti, Carr bir kültablasına dikkatlice külünü silkeledi. "Jerry Broadfield'in tanıdıkları vardır. Sayısız tanıdıkları. Ama dünyada tek bir arkadaşı olduğuna şüpheliyim."

"Sen kesin onun arkadaşı değilsin."

"Ben de zaten böyle bir şey demedim."

"Onu neden gaspla suçluyorsun?"

"Çünkü suç gerçek de ondan." Hafifçe gülümsedi. "Ona para vermem için ısrar etti. Haftada yüz dolar, yoksa başıma bela açacaktı. Fahişeler incitilebilir yaratıklardır bilirsin." Elleriyle vücudunu gösterdi. "Erkeklerin bunu yatağa atmak için vermeye hazır oldukları o muazzam paraları düşünecek olursan haftada yüz dolar pek de fazla sayılmaz. Dolayısıyla ben de verdim. İsteddiği parayı ve istediği zaman vücudumu."

"Ne kadar bir zaman için?"

"Ortalama bir saatliğine. Neden?"

"Ne kadar zamandır ona para ödüyordun?"

"Ah, bilmiyorum. Bir yıldır galiba."

"Ve bu ülkede ne kadar zamandır bulunuyorsun?"

"Üç yılı biraz geçti."

"Ve geri dönmek istemiyorsun, değil mi?" Ayağa kalktım ve divana yürüdüm. "Kancayı bu yolla takıyorlar herhalde" dedim.

"Oyunu kurallara göre oyna yoksa istenmeyen yabancı olarak sınırışı edilirsin, Sana böyle mi dediler?"

"Ne laf istenmeyen yabancı."

"Böyle mi..."

"Çoğu kimse beni fazlasıyla istenen bir yabancı olarak düşünür" Soğuk gözleri bana meydan okuyordu. "Bu konuda bir fikrin yoktur herhalde?"

Beni etkiliyordu ve bu da fena halde rahatsız ediyordu beni. Ondan çok hoşlanmamıştım, beni neden etkiliyordu böyle? Elaine Mardell'in, Portia Carr'ın müşterilerinin mazoşistlerden oluştuğuyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım. Mazoşistleri hiçbir zaman anlamamışımdır ama bu kadının yanında geçirdiğim birkaç dakika, bir mazoşistin onu nasıl fantezilerinin kusursuz kahramanı olarak görebileceğini anlamama yetiyordu. Ve bambaşka bir biçimde benim fantezilerime de girebilirdi.

Bir müddet konunun çevresinde dolandık. Broadfield'in gerçekten ondan zorla para aldığını ısrarla tekrarlıyordu. Ben de adama dava açması için onu kimin desteklediğini öğrenmek istiyordum. Hiçbir yere varamıyorduk, yani ben hiçbir yere varamıyordum, onun zaten varacak bir yeri yoktu.

"Bak, eninde sonunda bütün bunların önemi yok" dedim. "Senden para almasının ya da senin dava açmış olmanın hiç önemi yok."

"O zaman neden buradasın, meleğim. Yalnızca aşk için mi?"

"Önemli olan suçlamayı geri çekmek için ne istediğin."

"Bu acele niye? Jerry daha tutuklanmadı bile, değil mi?"

"Bu işi mahkeme salonuna kadar götürmeyeceksin" diye devam ettim. "Elinde kanıt olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkarırdın. Dolayısıyla bu yalnızca bir iftira ama onun için kötü bir iftira, dolayısıyla silmek istiyor. Suçlamayı geri çekmek için ne istiyorsun?"

"Jerry bunu bilir."

"Ah!"

"Bütün yapması gereken şimdiye kadar yapmakta olduğu şeyi yapmaktan vazgeçmek."

"Prejanyan'ı demek istiyorsun."

"Öyle mi demek istiyorum?" Purosunu bitirmişti. Tahta kutudan bir tane daha aldı ama yakmadı, yalnızca oynadı. "Belki hiçbir şey demek istemiyorum. Ama şu sicile bir bakalım. Bu sevdiğim bir Amerikanizm, Haydi, sicile bakalım. Bütün bu yıllar Jerry bir polis olarak hiç de fena bir hayat yaşamıyordu. Forest Hills'de şirin bir evi, şirin karısı ve şirin çocukları var. Karısı ve çocuklarıyla tanıştın mı?"

"Hayır."

"Ben de tanışmadım ama resimlerini gördüm. Amerikan erkekleri olağanüstü. Önce karı ve çocuklarının resimlerini gösterirler sonra yatmak isterler. Evli misin?"

"Artık değil."

"Evliyken zamparalık yapar mıydın?"

"Arada sırada."

"Ama resimler göstermezdin değil mi?" Başımı hayır anlamında salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm." Puroyu kutuya koydu, gerindi ve esnedi. "Her neyse, bütün bunlara sahip ve o gidiyor, şu, Özel Savcı'ya polis Teşkilatı'ndaki yozlaşma ve rüşvetlerle ilgili hikâyeler anlatıyor, gazetelere demeçler veriyor. Teşkilat'tan geçici izin alıyor. Sonra da, birdenbire zavallı bir fahişeden haftada yüz dolar para sızdırdığı için başı belaya giriyor ve suçlanıyor. Bir şeyler düşündürmüyor mu bu durum?"

"Bunu mu yapması lazım? Prejanyan'ı bıraksın, sen de suçlamayı geri çekeceksin?"

"Bunu ben söylemedim değil mi? Zaten senin böyle didiklemene gerek olmadan onun bileceği bir şey. Yani apaçık ortada değil mi?"

Bu tarzda biraz daha konuştuk ve hiçbir şey elde edemedim. Ne elde etmeyi umduğumu ya da en başta Broadfield'den beş yüz doları neden aldığımı bilmiyordum. Birisi Portia Carr'ı, dairesine girmemdeki bütün ustalığıma rağmen benim yapamayacağım kadar ürkütmüştü. Bu arada amaçsız konuşup duruyorduk. Amaçsız konuştuğumuzu ikimiz de farkındaydık.

"Bu aptalca" dedi bir ara. "Bir içki daha içeceğim. Bana katılır mısınız?"

Fena halde bir içki istiyordum. "Katılmayayım" dedim.

Mutfağa giderken bana sürtündü. Tanıyamadığım bir parfüm kokusu aldım. Bir kere daha koklarsam tanıyabileceğime karar verdim. Elinde bir içkiyle döndü ve tekrar koltuğa oturdu. "Aptalca" dedi yine. "Neden yanıma oturmuyorsun, başka bir şeylerden konuşurduk. Ya da hiçbir şeyden."

"Başın dertte olabilir; Portia" dedim.

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Böyle konuşmamalısın."

"Kendini herşeyin tam ortasına koyuyorsun. Büyük ve güçlü bir kızsın ama sonunda sandığın kadar güçlü olmadığın ortaya çıkabilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Hayır, bu bir tehdit değil, değil mi?"

Başımı olumsuzca salladım. "Benden yana endişe etmene gerek yok. Ama benim dışımda endişe edecek yeterince meselen var."

Gözlerini indirdi.

"Güçlü olmaktan o kadar yoruldu ki" dedi. "Güçlü olabilirim, biliyorsun."

"Eminim güçlüsün."

"Ama çok yorucu."

"Belki sana yardım edebilirim."

"Hiç kimsenin bana yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Öyle mi?"

Kısa bir süre yüzümü inceledi sonra gözlerini indirdi. Ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Onun arkasından yürüyebilirdim. Duruşunda bunu beklediğini ima eden bir şeyler vardı. Ama olduğum yerde kaldım.

"Bir şeyler var değil mi?" dedi.

"Evet."

"Ama şu anda olmuyor. Zamanlama tamamen yanlış." Pencereden dışarı bakıyordu. "Şu an ikimizin de birbirimize bir yararı olmaz."

Bir şey söylemedim. "Şimdi gitsen iyi olacak."

"Peki."

"Dışarı ne kadar güzel. Güneş, temiz hava." Bana döndü. "Yılın bu zamanlarını sever misin?"

"Evet, çok severim."

"Sanırım benim en sevdiğim zaman. Ekim, Kasım, yılın en iyi zamanı. Aynı zamanda en hüzünlüsü de, sen ne dersin?"

"Hüzünlü mü? Neden?"

"Ah, evet, çok hüzünlü" dedi. "Çünkü kış geliyor"

Dışarı çıkarken anahtarı kapıcıya bıraktım. Çıkıp gittiğimi görmesine rağmen öncekinden daha mutlu görünmüyordu. İkinci Cadde'nin üstündeki Johnny Joyce'a gittim ve bir bölmede oturdum. Öğle yemeğine gelmiş kalabalığın çoğu boşalmıştı. Geri kalanlar sınırı bir iki martini aşmışlardı ve büyük bir ihtimalle bürolarına dönemeyeceklerdi. Bir hamburgerle bir şişe Harp içtim, sonra kahvemle birlikte bir iki duble burbon içtim.

Broadfield'in numarasını denedim. Bir süre çaldı, açan olmadı. Bölmeme döndüm, bir burbon daha aldım ve birtakım şeyler düşündüm. Yanıtlayamadığım sorular vardı. O kadar çok içki içmek istediğim halde neden Portia Carr'ın ikramını reddetmişim? Ve neden (bu, aynı sorunun başka bir versiyonu değilse eğer) Portia Carr'ın kendisini reddetmişim?

Batı Kırk Dokuzuncu Sokak'ta, sanatçıların St. Malachy's şapelinde biraz daha düşündüm. Şapel, sokak seviyesinin altında, kocaman, sade bir odaydı. Broadway tiyatro bölgesinin tam kalbinde zor bulunan sessizlik ve huzur sağlıyordu. Koridor kenarında bir yere oturdum ve kafamı düşüncelere bıraktım.

Çok eskiden tanıdığım bir aktrist, çalışmadığı zamanlar hergün St Malachy's şapeline geldiğini söylemişti. 'Katolik olmamam önemli mi bilmiyorum, Matt. Zannetmiyorum. Kısa duamı okuyorum, küçük mumumu yakıyorum ve iş çıkması için dua ediyorum. Bunun yardıma olup olmadığını bilmiyorum, tanrıya iyi bir rol için dua etmek sence yanlış mı, Matt?'

Orada bir saate yakın oturmuş olmalıyım. Kafamdan çeşitli düşünceler geçti. Dışarı çıkarken yardım kutusuna bir kaç kuruş koydum, bir kaç mum yaktım. Dua etmedim.

Gece, uzunca bir süre otelimin karşısındaki Polly'nin Kafesi'ndeydim. Chuck barın arkasındaydı ve öyle cömert bir havadaydı ki ikide bir herkese müesseseden içki ısmarlıyordu. Öğleden sonra geç bir saatte müşteriye ulaşmış ve Carr'la yaptığım görüşmenin bir özetini vermişim. Bundan sonra ne yapacağımı sordu, ona, bunu biraz düşünmem gerektiğini ve onun bilmesi gereken bir şey olduğunda onu arayacağımı söyledim. Bu gece bu kategoride bir şey çıkmadığı için onu aramam gerekmedi. Otelde bir telefon mesajı vardı: Anita aramış ve onu aramamı istemişti ancak eski bir eşi aramak için uygun bir gece değildi. Polly'de kaldım ve kadehimi, Chuck doldurdukça boşalttım.

On bir buçuk gibi bir kaç genç geldi ve jukebox'ta sürekli country parçaları çalmaya başladılar. Genellikle her şeyi olduğu gibi bu tür müziği de hazmedebilirdim ama bir nedenden dolayı bu gece dayanamayacağımı düşündüm. Hesabı ödedim ve köşeyi dönüp, Don'un radyoyu WNCN istasyonuna ayarladığı Armstrong'un Yeri'ne gittim. Mozart çalıyordu ve öyle tenhaydı ki müziği gerçekten duyabiliyordunuz.

"İstasyonu sattılar" dedi Don. "Yeni sahipleri pop-rock formatına geçiyorlar Sanki bu şehrin bir rock istasyonuna daha ihtiyacı var."

"Herşey kötüleşiyor"

"Bu tartışılmaz. Klasik müziğe devam etmeleri için direten bir protesto hareketi var Bunun bir işe yarayacağını düşünmüyorum. Sence?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey işe yaramıyor"

"Eh, bu gece pek keyiflisin doğrusu. Odana tıklılacağına buraya tatlılık ve neşe saçtığın için çok mutluyum."

Kahveme burbon kattım ve şöyle bir salladım. Gerçekten keyifsizdim ve nedenini bilemiyordum. Nedenini bildiğinizde zaten yeterince kötüdür Sizi sıkıştıran şeytanlar bir de görünmez iseler birlikte yaşamak bir o kadar güçtür.

Tuhaf bir rüyaydı.

Çok sık rüya görmem. Alkolün bir etkisi de sizi çok derin uyutmaktın rüyaların görüldüğü katın çok altlarında. Gündüz Düşleri'nin, ruhumuzun, rüya görme şansına sahip olmak için ısrarı olarak açıklandığını duymuştum. Uyurken göremediğimiz rüyaları uyanıkken görüyoruz. Ama ben henüz

Gündüz Düşleri görmeye başlamamıştım ve rüyasız geçen gecelerim için de genellikle minnettarım. Bir zamanlar bu bile içki içmek için başlı başına bir nedendi.

Ancak o gece bir rüya gördüm ve tuhaf bir rüya olduğunu düşündüm. Onu gördüm. Portia'yı, bütün endamı, çarpıcı güzelliği, derin sesi ve hoş İngiliz aksanıyla. Oturmuş konuşuyorduk, o ve ben, ama onun dairesinde değil. Bir karakoldaydık. Hangi bölgedeki olduğunu bilmiyorum ama kendimi rahat hissediyordum, belki bir zamanlar çalışmış olduğum bir yerdi. Üniformalı polisler etrafta dolaşüyor, vatandaşlar şikâyetle bulunuyor ve diğer ekstralar da bir hırsız-polis filmindeki figüranlar gibi çeşitli şeyler yapıyordu.

Ve biz de bütün bunların ortasındaydık ve çırılçıplaktık. Sevişecektik ama daha önce konuşarak bir şeye karar vermemiz gerekiyordu. Neye karar vermemiz gerektiğini hatırlamıyorum ancak konuşmamız uzadıkça uzadı, giderek soyutlaştı ve biz yatak odasının kapısına yaklaşmadan telefon çaldı, Portia uzandı ve telesekreterdeki sesiyle yanıtladı.

Ancak telefon çalmayı sürdürdü.

Benim telefonum, tabii. Telefonun sesini rüyama katmıştım. Onunla uyanmasaydım büyük ihtimalle rüyayı tamamen unutacaktım. Kendimi uyanmaya ve rüyanın etkisinden kurtarmaya zorladım. Telefonu el yordamıyla buldum ve ahizeyi kulağıma dayadım.

"Alo?"

"Matt, uyandırdıysam, çok özür dilerim. Ben..."

"Kimsin?"

"Jerry. Jerry Broadfield."

Genellikle uyumadan önce kol saatimi başucuma koyarım. Onu arandım ama bulamadım.

"Broadfield?" dedim,

"Sanırım uyuyordun. Bak, Matt..."

"Saat kaç?"

"Altıyı bir kaç dakika geçiyor Ben yalnızca..."

"Kahretsin!"

"Matt, uyanık mısınız?"

"Evet, kahretsin ki uyanığım. Beni aramanı söylemişim ama gecenin yarısı değil."

"Bak, bu acil bir durum. Konuşmama izin verir misin?" İlk olarak sesindeki gerginliği farkettim. Başından beri vardı herhalde, ben farkedememişim. "Seni uyandırdığım için özür dilerim" diyordu, "ama ancak şimdi bir telefon etme fırsatım oldu ve ne kadar süre konuşmama izin vereceklerini bilmiyorum. Onun için bırak bir dakika konuşayım."

"Hangi cehennemdesin?"

"Erkekler Tutukevi'nde."

"Tombs'da mı?"

"Evet, Tombs'da." Şimdi hızlı hızlı konuşuyordu, sanki onu yarıda kesmemden korkar gibi. "Beni bekliyorlardı. Dairede. Barrow Sokağı'nda, beni bekliyorlardı. Oraya iki buçuk civarında döndüm, beni bekliyorlardı ve o zamandan bu yana, telefon etmek için ilk fırsatım bu. Seninle konuşur konuşmaz avukatımı arayacağım. Ama, avukattan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Matt. Kâğıtları öyle karıştırmışlar ki jürinin önünde hiç kimse bu işi kıvıramaz. Beni taşaklarımdan yakaladılar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Portia."

"Ne olmuş ona?"

"Dün gece biri onu öldürmüş. Boğmuşlar ya da öyle bir şey ve benim daireme atmışlar, sonra da polise haber vermişler. Ayrıntıların hepsini bilmiyorum, Beni tutukladılar. Matt, Ben yapmadım."

Hiçbir şey söylemedim.

Sesi yine yükseldi, histeri seviyelerine. "Ben yapmadım. Neden öldüreyim ki kahpeyi? Ve dairemde bırakayım? Hiç bir anlamı yok bunun, Matt ama bir anlamı olması da gerekmiyor çünkü bir komplo ve sonunu da getirebilirler. Matt, sonunu getirecekler."

"Sakin ol, Broadfield."

Sessizlik. Onu dışlerini sıkarken düşündüm, bir hayvan terbiyecisinin bir kafes dolusu aslan ve kaplana kamçısını şaklatması gibi duygularını kontrol altına almaya çalıştığını görebiliyordum. "Evet" dedi normal bir tonda, "bitkinim ve sanırım bu, moralimi sifıra indirdi. Matt, bu sefer yardıma ihtiyacım var. Senin yardımına, Matt. Sana ne istersen ödeyebilirim."

Bir dakika beklemesini söyledim. Belki üç saat uyku uyumuştum ve ancak şimdi kendimi ne kadar berbat hissettiğimi farkedecek kadar ayılıyordum. Ahizeyi masanın üstüne koydum, ve banyoya gidip suratıma soğuk su çarptım. Aynaya bakmamaya dikkat ettim çünkü orada göreceğim suratın sefilliği hakkında bir fikrim vardı. Komodinin üstündeki şişede iki santim burbon kalmıştı. Şişeden bir firt aldım, titredim, yeniden yatağıma oturup ahizeyi elime aldım.

Tutuklanıp tutuklanmadığını sordum.

"Az önce. Cinayetten. Tutukladıktan sonra telefonda uzak tutamadılar tabii. Ne yaptılar biliyor musun? Beni tutukladıklarında haklarımı okudular. Bütün hepsini, Miranda-Escobedo, kaç kere okuduğumu düşünüyorsun o Allah'ın cezası şeyi, bilmem hangi pezevenge? Ve onu bana kelimesi kelimesine okumak zorundaydılar sanki."

"Arayabileceğin bir avukatın var mı?"

"Evet, var Hesapça çok iyi bir avukat. Ama herşeyi yapabilmesine imkân yok."

"Senin için ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Buraya gelebilir misin? Hemen, şimdi değil. Şimdi kimseyi göremem, Bir dakika bekle." Yüzünü telefonda öte yana çevirmiş olmalıydı ama birisine ne zaman ziyaretçi kabul edebileceğini sorduğunu duydum. "Saat onda" dedi bana. "Onla on iki arası buraya gelebilir misin?"

"Sanırım."

"Sana söyleyecek çok şeyim var, Matt ama telefonda söyleyemem."

Onu, saat ondan sonra göreceğimi söyledim. Bir süre telefonu elimde tuttum, burbondan bir firt daha aldım. Başım ağrıyordu ve sanırım burbon da başağrısı için en iyi şey değildi ama başka yapacak bir şey de bilmiyordum. Tekrar yatağa girdim ve battaniyeyi üstüme çektim. Uykuya ihtiyacım vardı, uyuyamayacağımı biliyordum ama hiç olmazsa bir süre yatay vaziyette dinlenebilirdim.

Sonra bu telefonla yarıda kesilen rüyamı hatırladım. Hatırladım, canlı bir biçimde gözlerimin önünden geçti ve titremeye başladım.

3

İki gün önce soğuk, sert bir Salı öğleden sonra başlamıştı. Günü, Armstrong'da kahve ve burbonla başlatıyordum. Her zamanki dengeleme numaramı yapıyordum, işleri hızlandırmak için kahve, yavaşlatmak için de burbon. Post'u okuyordum ve o kadar dalmışım ki karşımdaki iskemleyi çekip oturmasını farketmedim. Hafifçe boğazını temizledi, o zaman kafamı kaldırıp baktım.

Ufak tefek, gür, siyah, kıvrıkcık saçlı bir adamdı. Avurtları çökük, alnı belirgin bir biçimde çıkıktı. Keçi sakalı vardı ama üst dudağında bıyık yoktu. Gözlüklerinin büyüttüğü gözleri koyu kahverengi ve çok hareketliydi.

"Meşgul müsün, Matt?"

"Hayır Pek sayılmaz."

"Seninle bir iki dakika konuşmak istiyorum."

"Tabii."

Onu tanıyordum ama çok yakından değil. Adı Douglas Fuhrmann'dı ve Armstrong'un müdavimlerindendi. Çok fazla içmezdi ama haftada dört beş kez, bazen yalnız bazen de bir kadınla gelirdi. Genellikle bir birayla oyalanırken, spordan, politikadan ya da güncel başka bir şeylerden konuşurdu. Anladığım kadarıyla bir yazardı ama işinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Belli ki iyi kazanıyordu çünkü sürekli bir işte çalışmak zorunda değildi.

Ne konuşmak istediğini sordum.

"Tanıdığım biri seni görmek istiyor; Matt."

"Öyle mi?"

"Sana bir iş vermek istediğini sanıyorum."

"Getir buraya."

"Bu mümkün değil."

"Ah?"

Tam bir şeyler söyleyecekken Trina'nın, ona ne içmek istediğini sormak için geldiğini görünce sustu. Bir bira söyledi ve bir süre, Trina birayı getirip uzaklaşmaya kadar, biraz tedirgin bekledik.

Sonra "Karışık bir durum" dedi. "Ortalıkta görünemez. Yani, saklanıyor"

"Kim?"

"Bu bir sır" Ona bir bakış fırlattım. "Şey, peki. O bugünün Post'uysa belki okumuşsundur. Zaten okumuş olmalısın, geçmiş bir kaç haftadır gazetelerdeydi."

"Adı nedir?"

"Jerry Broadfield."

"Öyle mi?"

"Şu sıralar fena halde aranıyor" dedi Fuhrmann. "İngiliz kız onun hakkında davacı olduğundan beri saklanıyor. Ama sonsuza kadar saklanamaz."

"Nerede saklanıyor?"

"Bir daresi var orada. Seni orada görmek istiyor"

"Nerede?"

"Village'de."

Kahve fincanımı aldım ve sanki bana bir şeyler söyleyebilmiş gibi içine baktım. "Neden ben?" dedim. "Onun için ne yapabileceğimi düşünüyor? Anlamıyorum."

"Seni oraya götürmemi istiyor" dedi Fuhrmann. "Bu işte senin için biraz para var, Matt. Ne dersin?"

Dokuzucu Cadde'den aşağı bir taksiye bindik ve Bedford yakınlarında Barrow Sokağı'nda indik. Taksi ücretini bıraktım, Fuhrmann ödedi. Beş katlı bir apartmanın antresine girdik. Kapı zillerinin yarısından çoğunda isim yoktu. Ya bina yıkım için boşaltılmıştı ya diğer kiracılar da Broadfield'in gizlilik arzusunu paylaşıyordu. Fuhrmann adsız zillerden birini çaldı, düğmeye üç kere bastı, bekledi sonra bir kere bastı sonra tekrar üç kere çaldırdı.

"Bir kod" dedi.

"Karadansa bir, denizdense iki kere."

"Ha?"

"Boşver."

Otomatin sesi duyuldu, Fuhrmann kapıyı itip açtı. "Sen çık" dedi. "Üçüncü katta daire D."

"Sen gelmiyor musun?"

"Seni yalnız görmek istiyor"

Birinci kat merdivenlerinin yarısında bunun şık bir tuzak olabileceği geldi aklıma. Fuhrmann kendini sahneden çıkartmıştı ve 3D'de ne bulacağımı Tanrı bilirdi, Ancak bana ciddi bir kötülük yapmak için iyi bir nedeni olan birisini düşünemiyordum. Yarı yolda biraz düşünmek için durdum. Merakım, dönmeme ve bu işten uzak durmamı söyleyen akli selimime ağır bastı. Üçüncü kata çıktım ve söylenen kapıyı üç-bir-üç çaldım. Neredeyse çalmam bitmeden açıldı.

Aynen fotoğraflarındaki gibiydi. Birkaç haftadır, Abner Prejanyan'ın yürüttüğü New York Polis Teşkilatı'ndaki yolsuzluk soruşturmasında işbirliği yapmaya başladığından beri bütün gazetelerdeydi, Ancak haber fotoğraflarında boyu hakkında bir fikir edinemiyordunuz. Bir doksan boyunda, geniş omuzlu ve orantılı olarak iri yarı, kaslı bir devdi. Şimdi otuzlarındaıydı, bir on yıl sonra, bir yirmi kilo daha aldığıında boyunun her santimine ihtiyacı olacaktı.

Bir on yıl daha yaşarsa.

"Doug nerede?" diye sordu.

"Beni kapıda bıraktı. Beni yalnız görmek istediğini söyledi."

"Evet, Ama kapıya vuruş, o zannettim."

"Kodu kırdım."

"Ha? Ah, evet." Birden sırttı. Güzel beyaz dişleri vardı. Biran bakakaldım. Gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatmıştı. "Demeci Matt Scudder sensin" dedi. "İçeri gir, Matt. Harika bir yer değil ama bir hapisane hücrelerinden iyidir"

"Seni hapse atabilirler mi?"

"Atmaya çalışabilirler. Basbayağı çalışıyorlar"

"Aleyhine delil olarak ne var ellerinde?"

"Deli bir İngiliz kahpesi var, birisinin yönlendirdiği. Olup bitenlerin ne kadarını biliyorsun?"

"Yalnızca gazetelerde okuduklarımı."

Gazeteleri de o kadar dikkatle okumamıştım. Adının Jerr Broadfield olduğunu ve bir polis olduğunu biliyordum. On iki yıldır teşkilattaydı. Altı yedi yıl önce sivil polis, bundan iki yıl sonra da detektif olmuştu. Bir iki hafta önce rozetini bir çekmeceye atmış ve Prejanyan'a New York Polis Teşkilatı'nın altını üstüne getirmesi için yardım etmeye başlamıştı.

Kapıyı sürgülerken bir kenarda durdum, çevreme bir göz attım. Sanki ev sahibinden mobilyalı kiralamıştı ve dairedeki hiçbir şey onun hakkında bir ipucu vermiyor gibiydi.

"Gazeteler" dedi. "Eh, hemen hemen herşey doğru. Portia Carr'ın bir fahişe olduğunu yazıyorlar. Bunda haklılar. Onu tanıdığımı söylüyorlar: Bunda da haklılar."

"Ve ondan para sızdığımı söylüyorlar."

"Yanlış. Carr'ın söylediğine göre ondan para sızdığımı yazıyorlar"

"Sızdırıyor muydun?"

"Hayır. Otur Matt. Rahat bir yere otur. Bir içkiye ne dersin, ha?"

"Peki."

"Skoçum var, votkam var, burbon var ve zannedersem biraz brendim var"

"Burbon iyidir"

"Buz? Soda?"

"Sek lütfen."

İçkileri hazırladı. Benim için burbon, kendisi için skoç soda. Yeşil baskı desenli bir koltuğa oturdum, o da koltuğun takımı bir sandalyeye oturdu. Burbonumdan yudumladım. Takım elbisesinin ceketinin cebinden bir paket Winston çıkardı ve ikram etti. Başımı olumsuzca salladım, o, bir tane yaktı. Kullandığı çakmak, ya altın ya da altın kaplama Dunhill'di, Takım elbise terziden çıkmışa benziyordu, gömlek kesinlikle sipariş üzerine yapılmış göğüs cebinin üzerinde adının baş harfleri işlenmişti.

Kadehlerimizin üzerinden birbirimize baktık. Geniş, dikdörtgen bir yüzü, mavi gözlerinin üzerinde dikkat çeken kaşları vardı. Kaşlarından biri bir yara iziyle kesilmişti. Saçları kum sarısı ve moda olan stilden azıcık daha kısaydı. Yüz açık ve dürüst gibiydi ancak bir süre baktıktan sonra bunun bir poz olduğuna karar verdim. Yüzünü kendi lehine kullanmasını biliyordu.

Sigarasının dumanını, sanki ona söyleyeceği bir şeyler varmış gibi izledi bir süre. "Gazeteler beni bayağı kötü gösteriyorlar, değil mi? Ukala polis, teşkilatı gammazlıyor sonra da zavallı küçük bir fahişeyi yolduğu ortaya çıkıyor. Allah kahretsin. Sen de teşkilattaydın. Kaç yıl çalıştın?"

"On beş."

"Dolayısıyla gazeteleri bilirsin. Basın illa da her şeyin doğrusunu yazmaz. Onlar gazete satma işindeler."

"Yani?"

"Yani gazeteleri okuyarak benim hakkımda iki izlenimden birini edinmiş olabilirsin, Ya, dolandırıcının biriyim ve Özel Savcının bürosu bana bir tür kanca attı ya da kaçığın biriyim."

"Hangisi doğru?"

Kocaman sırttı, "ikisi de değil. Tanrım, on üç yıllık polisim. Daha dün keşfetmedim tabii, bir iki kişinin sağdan soldan bir iki dolar aldığını. Ve hiç kimsenin elinde aleyhime bir şey de yok. Prejanyan'ın bürosu her tarafa bunu tekzip edip duruyor zaten, Başından beri benim gönüllü olduğumu, onlar istemeden onlara geldiğimi söylüyorlar Bak, Matt, onlar da insan. Eğer bana tuzak

kurup şantajla kendilerine döndürmüş olsalardı bunu reddetmek yerine övünerek söylerlerdi. Ama, benim kendi ayaklarımla kapılarımdan içeri girdiğimi ve her şeyi onlara bir tepside sunduğumu söylüyorlar

"Yani?"

"Yani gerçek, bu. Hepsi bu kadar"

Benim bir rahip olduğumu mu düşünüyordu? Bir çılgın, ya da düzenbaz ya da ikisi birden ya da hiçbiri olup olmaması umurumda değildi. Onun günah çıkarmasını duymak istemiyordum. Buraya hesapça bir şey için beni getirtmişti, şimdi ise bana karşı kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Kimsenin kendini bana karşı haklı çıkarması gerekmiyordu. Ben kendimi kendime karşı haklı çıkarmakta güçlük çekiyordum.

"Matt, bir sorunum var."

"Sana karşı ellerinde bir şey olmadığını söyledin."

"Şu, Portia Carr. Ondan haraç aldığımı söylüyor. Haftada yüz dolar vermesini istiyormuşum yoksa onu ihbar edecek misim."

"Ama bu doğru değil?"

"Hayır, doğru değil."

"Yani ispat edemez."

"Hayır; hiçbir bok ispat edemez."

"Sorun ne o zaman?"

"Onunla yattığımı da söylüyor."

"Ah."

"Evet Bunu ispat edebilir mi bilmiyorum ama kahretsin ki doğru. Büyük bir mesele de değildi. Ben hiçbir zaman bir aziz olmadım zaten. Şimdi bütün gazetelerde, üstelik haraç hikâyesi de var ve ne yapacağımı bilemiyorum artık. Evliliğim zaten sarsıntılı bir dönemde ve karımın ihtiyacı olan son şey ailesi ve arkadaşlarının benim bu İngiliz orospusuyla yatıp kalktığımı gazetelerde okumaları. Evli misin Matt?"

"Evliydim."

"Boşandın mı? Çocukların var mı?"

"İki oğlum var."

"Benim iki kızım, bir oğlum var"

içkisinden yudumladı, sigarasının külünü silkti. "Bilmiyorum, belki sen boşanmış olmaktan memnunsun. Ben boşanmak istemiyorum. Ve haraç suçlaması, bu belimi kırıyor Bu daireden çıkmaya ödüm patlıyor."

"Kimin burası? Fuhrmann'ın benim mahallemde oturduğunu düşündüm hep."

"O, Batı Ellilerde. Orası senin mahallen mi?" Başımla onayladım. "Burası benim yerim, Matt. Bir yıl kadar önce aldım. Forest Hills'deki ev var ve ihtiyacım olduğu durumlarda şehirde kullanabileceğim ufak bir yerimin olmasının iyi olacağını düşündüm."

"Burasını kimler biliyor?"

"Hiç kimse." Öne doğru eğildi, sigarasını söndürdü. "Politikacılar hakkında anlatılan bir hikâye vardır" dedi. "İki adaydan biri anketlerde çok gerilerdeymiş. Rakibi ezici bir çoğunlukla önde gidiyormuş. Kampanya danışmanı bir öneride bulunmuş. 'Şöyle yapacağız: Onun hakkında bir hikâye yayacağız etrafa. Herkese domuzla yattığımı söyleyeceğiz' Aday bunun doğru olup olmadığını sorunca kampanya danışmanı doğru olmadığını söylemiş. 'Bırakacağız, inkâr etsin' demiş. 'Bırakacağız, inkâr etsin.'"

"Anlıyorum."

"Yeterince çamur at, bir miktarı yapışacaktır. Allanın belası bir polis Portia'nın yakasında, olan bu. Benim Prejanyan için çalışmaktan vazgeçmemi istiyor, bunun karşılığında da Portia suçlamalarından vazgeçecek."

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır. Ama Abner'e çalışmaktan vazgeçemem. Ve suçlamaların da düşmesini istiyorum. Mahkemede bana bir şey yapamazlar ama sorun bu değil. Mahkemeye gitmeden bile Bölüm'de bir soruşturma yapacaklardır. Ancak hiçbir bok soruşturmayacaklar çünkü elde etmek istedikleri sonucu biliyorlar zaten. Beni hemen görevden azledecekler ve Teşkilattan atacaklar,"

"İstifa ettiğini okumuştum."

Başını olumsuzca salladı. "Neden istifa edeyim, Allah aşkına? Neredeyse on üç yılım var. Neden şimdi vazgeçeyim? Prejanyan'la ilk temasa geçmek istediğim zaman izin almıştım. Hem aktif görevde olup hem .de Özel Savcı'yla top oynayamazsın. Beni atmaları için çok koz vermiş olurdum o zaman. Ama asla istifa etmeyi düşünmedim. Bu iş bittiğinde yeniden göreve döneceğimi düşünüyorum,"

Ona baktım. Son cümleyi gerçekten inanarak söylediye görüldüğünden ya da rol yaptığından daha aptaldı. Prejanyan'la çalışmaktaki amacı neydi bilmiyorum ama polislik hayatının kesinlikle bittiğini biliyordum. Kendini bir dokunulmaza dönüştürmüştü ve kastının ibaresini yaşamı boyunca taşıyacaktı. Soruşturmanın sonucunda Teşkilat'ın sarsılıp sarsılmaması önemli değildi. Kimin erken emekliliğe çıkarılacağı, kimin hapsi boylayacağı önemli değildi. Bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Teşkilattaki dürüst, hırsız, suçlu suçsuz bütün polisler Jerry Broadfield'i ömür boyu alçak olarak mimleyeceklerdi.

Ve bunu onun bilmesi gerekirdi. On iki yıldır rozet taşıyordu.

"Benim burda işim ne?"

"Şu içkini yenileyeyim mi, Matt?"

"Hayır, ben iyiyim. Ben burada ne yapıyorum, Broadfield?"

Başını hafif yana yatırdı ve gözlerini kıstı. "Basit" dedi. "Eskiden polistin dolayısıyla işi biliyorsun. Ve şimdi özel detektifsin dolayısıyla serbest hareket edebilirsin. Ve..."

"Ben özel detektif değilim."

"Ben böyle duymuştum."

"Detektifler lisanslarını alabilmek için çeşitli sınavlardan geçerler. Ücretleri vardır, dosya tutarlar ve vergi beyannamesi doldururlar. Ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Bazen belli dostlar için belli şeyler yaparım, iyilik olarak. Onlar da bazen bana para verirler İyilik olarak."

Başını yine yana eğdi ve düşünceli bir biçimde salladı. Sanki söylediklerimde bir numara olduğunu sezmiş ve şimdi de bu numaranın ne olduğunu öğrendiği için mutlu olmuştu. Ona göre herkes bir şeyler kolluyordu. Benim de ne kolladığımı anladığı için akıllı olduğunu düşünüyordu.

Peki, kendisi bir şeyler kolluyorsa Abner Prejanyan'la işi neydi?

"Pekâlâ" dedi. "Detektif ya da değil, benim için bir iyilik yapabilirsin. Portia'yla görüşüp bu işin içine ne kadar bulaşmak istediğini öğrenebilirsin. Onun üzerinde ne gibi bir güçleri var ve 1 bu gücü nasıl kırabiliriz. Öğrenebileceğimiz en büyük şey onu bu suçlamaları yapmaya kimin iteklediği olur. Orospu çocuğunun adını bilirsek onunla nasıl başedeceğimizi de biliriz."

Bu biçimde sürdürdü konuşmasını ama ben çok dikkatle dinlemiyordum. Nefes almak için yavaşlayınca "Prejanyan'la işi soğutmanı istiyorlar" dedim. "Şehir dışına çıkmanı, işbirliğinden vazgeçmeni, bunun gibi şeyler."

"İstedikleri bu olmalı."

"Öyleyse neden yapmıyorsun?"

Yüzüme baktı. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Her şeyden evvel, neden Prejanyan'la işbirliği yapıyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir, Matt, öyle düşünmüyor musun? Seni benim için bir şey yapasın diye tutuyorum." Kendi setleri biraz sert gelmiş olmalı ki bir sırtmayla yumuşatmaya çalıştı. "Matt, bana yardım edebilmen için doğum tarihim, ya da cebimde ne kadar bozuk para olduğunu bilmen gerekmiyor; değil mi?"

"Prejanyan'ın elinde senin aleyhine hiçbir şey yoktu. Sen, kendi başına, ona gittin ve elinde teşkilatı sarsacak bilgiler olduğunu söyledin."

"Öyle."

"Ve son on iki yılı da gözlerinde siyah bir bantla geçirmedin herhalde. Kilise korosundaki çocuklardan biri değilsin."

"Ben mi?" Kocaman, bol dişli bir sırıtış daha. "Uzaktan yakından ilgim yok."

"Öyleyse anlamıyorum. Sen neyin peşindesin?"

"Bir şeylerin peşinde mi olmam gerekiyor?"

"Bir şeylerin peşinde olmadan asla iki adım atmamışsındır."

Biraz düşündü, son dediğime kızmamaya karar verdi. Bunun yerine kıkırdadı. "Benim neyin peşinde olduğumu mutlaka bilmen gerekiyor mu, Matt?"

"Hı-hıı."

İçkisini yudumladı ve düşündü. Neredeyse defolup gitmemiş söylemesini istiyordum. Buradan gitmek ve onu unutmak istiyordum. Anlamadığım bir şeye karışmış bir adamdı. Onun sorunlarına gerçekten bulaşmak istemiyordum.

Sonra, "Herkesten çok sen anlamalısın" dedi. Hiçbir şey demedim.

"Sen on beş yıl polistin, değil mi, Matt? Terfi ettin ilerledin, dolayısıyla bunun bedelini bilirsin. Oyunu kurallarına göre oynamış olmalısın. Haklı mıyım?"

"Konuşmaya devam et."

"Yani on beş yıl çalıştın ve emekliliğine beş yıl kala pes ettin. Bu, seni benimle aynı çuvala koyuyor değil mi? Bir noktaya geliyor; dayanamıyorsun artık. Yolsuzluk, rüşvet. Bardak taşıyor. Sen istifa ettin. Buna saygı duyuyorum, inan bana saygı duyuyorum, Bunu ben de düşündüm ama benim için yeterli olmadığına karar verdim, Bu yol bana uygun değildi. On iki yılımı verdiğim bir şeyden çıkıp gidemezdim."

"Neredeyse on üç."

"Efendim?"

"Hiçbir şey. Ne diyordun?"

"Arkamı dönüp uzaklaşamayacağımı söylüyordum. Düzeltmek için bir şeyler yapmalıydım. Tamamen düzeltmek değil belki ama hiç olmazsa azıcık bir düzelme ve bunun için bazı kelleler gidecekse, üzgünüm, böyle olması gerekiyor." Geniş bir sırıtış, samimi olmaya bunca gayret gösteren bu yüzde ani ve ürkütücü. "Bak, Matt, ben peygamber değilim. Ben bir şeyler kollayan biriyim, sen öyle dedin ve bu doğru. Abner'in inanmakta güçlük çektiği şeyler biliyorum. Yüzde yüz dürüst biri böyle şeyleri asla duymaz çünkü ötekiler o odaya girdiğinde susmayı bilecek kadar akıllıdır Ama benim gibi birinin her türlü şeyi duyma şansı vardır." Öne doğru eğildi. "Sana bir şey söyleyeceğim. Belki bilmiyorsun, belki sen rozet taşıırken bu kadar kötü değildi durumlar. Ama bütün bu Allah'ın belası şehir satılık. Bütün polis teşkilatını satın alabilirsin. En tepeye kadar. Birinci dereceden cinayete kadar."

"Bunu hiç duymamıştım." Bu tam olarak doğru değildi. Duymuştum, Yalnızca hiçbir zaman inanmamıştım.

"Her polis değil, Matt. Ama iki olay biliyorum. Herifler suçüstü cinayetten yakalandılar ve paralarıyla kurtuldular. Ve narkotikler, boşver, sana narkotikleri anlatmama gerek yok. Bu bilinen bir sır. Her satıcı özel bir cepte bir miktar mangır bulundurur. Sokağa onsuz çıkmaz. Çekip gitme parası denir - seni enseleyen polise verirsin, o da çekip gitmene izin verir"

Hep böyle miydi. Bana öyle geliyor ki değildi. Daima para alan polisler olmuştur, bazıları az, bazıları çok, bazıları kolay paraya hayır demeyen, bazıları zorla alan. Ama yine de hiç kimsenin yapmadığı bazı şeyler vardı. Hiç kimse cinayet parası almazdı ve hiç kimse narkotik parası almazdı.

Ama durumlar değişmiş olabilir

"Yani sen bütün bunlardan bıktın" dedim.

"Evet. Ve bunları açıklamam gereken son insan da sensin." "Teşkilattan yolsuzluktan dolayı ayrılmadım."

"Ah? Yanılmışım."

Ayağa kalktım ve burbon şişesini bıraktığı yere yürüdüm. İçkimi tazeledim ve yarısını içtim. "Yolsuzluk beni hiçbir zaman çok rahatsız etmedi" dedim. "Sofraya bol yiyecek koydu." Broadfield'e olduğu kadar kendi kendimle de konuşuyordum. Benim Teşkilat'tan neden ayrıldığım onun umurunda değildi. Tıpkı onun: gerçek nedeni bilip bilmemesinin benim umurumda olmadığı gibi. "Kısmetime ne çıktıysa aldım. Avuç açıp dolaşmadım ve ciddi bir suç işlediğini düşündüğüm hiç kimsenin para karşılığı paçayı kurtarmasına göz yummadım. Ama yalnızca aldığım maaşla geçindiğim tek hafta olmamıştır." İçkimi bitirdim. "Sen çok alıyorsun. Bu takım elbiseyi maaşın satın almış olamaz."

"Şüphesiz." Yine o sırtıtış. Bu sırtıtıştan pek hoşlanmıyordum. "Çok aldım, Matt. Bunu inkâr edemem. Ama hepimizin çizdiği bir sınır vardır, değil mi? Sahi, sen neden istifa ettin?"

"Çalışma saatlerinden hoşlanmadım."

"Ciddi olarak."

"Bu yeterince ciddi."

Ona anlatmak istediğim bu kadardı. Büyük bir ihtimalle zaten bütün hikâyeyi ya da kulaktan dolma bir versiyonunu biliyordu.

Basit bir hikâyeydi. Bir kaç yıl önce Washington Heights'da bir barda bir iki içki içiyordum. Görevde değildim ve içki içmeye hakkım vardı. Bar da zaten polislerin neredeyse bedavaya içtiği bir bardı, herhalde bu da bir tür yolsuzluktu ama kimsenin uykusunu kaçırmazdı.

Derken iki zıpçıktı silahlarıyla içeri daldılar ve barmeni vurdular Onları kovaladım, birini öldürdüm, ötekini ömür boyu sakatladım. Ama bir kurşun gitmesi gereken yere gitmedi. Sekti ve yedi yaşındaki Estrellita Rivera adındaki kızın gözüne, ordan da beynine gitti. Estrellita öldü, onunla benim de bir parçam.

Bölümde benim tamamen suçsuzluğumla sonuçlanan bir soruşturma yapıldı, ödüllendirildim ve bundan bir süre sonra istifa ettim, Anita'dan ayrıldım ve Elli Yedinci Cadde'de bir otele yerleştim. Bütün bunlar birbirleriyle nasıl ilişkili, ilişkiliyse eğer, bilmiyorum ama sonuç olarak bir polis olmaktan artık hoşnut değildim. Ancak bunların hiçbiri Jerry Broadfield'i ilgilendirmezdi ve benden hiçbirini duymayacaktı.

"Senin için ne yapabilirim, bilmiyorum" dedim.

"Benim yapabileceğimden daha fazlasını yapabilirsin. Bu Allah'ın cezası dairede tıklı değilsin."

"Sana kim yemek getiriyor?"

"Yemek mi? Ha. Bir şeyler atıştırmaya dışarı çıkıyorum. Ama çok sık değil. Ve çıkarken de girerken de kimsenin izleyip izlemediğine dikkat ediyorum."

"Er ya da geç birileri bulacaktır izini."

"Allah kahretsin, biliyorum." Bir sigara daha yaktı. Altın Dunhill, düz bir metal parçası, kocaman elinde kayboldu. "Yalnızca bir kaç gün kazanmaya çalışıyorum" dedi. "Hepsi bu. Carr dün bütün gazetelerdeydi. O zamandan beri burdayım. Burası sessiz bir mahalle, bir hafta dayanabilirim diye düşünüyorum. O zamana kadar belki Portia'nın sıkıntısı neymiş öğrenebilirsin."

"Ya da belki hiçbir şey yapamam." "Deneyecek misin, Matt?"

Gerçekten istemiyordum. Param azalmıştı ama bunu dert etmiyordum. Ayın başıydı, bu ayki kiram ödenmişti, kahve ve burbonum ve hatta yiyecek gibi bazı lüks maddeler için az bir param da vardı.

Bu kendini beğenmiş piç kurusunu sevmemiştım, Ama beni engelleyen bu değildi. Aslında genelde sevmediğim ve saygı duymadığım insanlar için çalışmayı tercih ederim. İşi çok iyi yapamazsam daha az üzülürüm..

Yani Broadfield'den hoşlanmamam önemli değildi. Ya da söylediklerinin yüzde yirmisinden daha fazlasına inanmamış olmam. Üstelik hangi yüzde yirmiye inanacağımdan da emin değildim.

Bu sonucusu kararımı etkilemiş olabilir. Çünkü besbelli Jerry Broadfield hakkında ne doğru, ne doğru değil öğrenmek istiyordum. Ve Abner Prejanyan'la neden yatıp kalktığını, Portia Carr'ın bu resmin neresine girdiğini, Broadfield'i kimin köşeye sıkıştırdığını, nasıl ve neden. Bütün bunları neden bilmek istiyordum, bilemiyorum ama besbelli istiyordum.

"Peki" dedim. "Deneyecek misin?" Başımınla onayladım.

"Biraz para istersin."

Yine onayladım.

"Ne kadar?"

Ne ücret talep edeceğimi asla bilemem. Bu iş çok zaman alacağına benzemiyordu. Ya ona yardım etmenin bir yolunu bulacaktım ya da bulamayacaktım. Bunu da kısa zamanda bilecektim. Ama kendimi ucuza satmak istemedim. Ondan hoşlanmadığım için. Şık olduğu, pahalı giysiler giydiği ve sigarasını altın bir Dunhill'le yaktığı için.

"Beş yüz dolar" dedim.

Bunun epey yüksek olduğunu düşündü. İsterse başkasını bulabileceğini söyledi. Aceleyle, bunu demek istemediğini söyledi ve ceketinin iç cebinden bir cüzdan çıkararak yirmiler ve elliler saydı. Önündeki sehpa beş yüz doları yığıldıktan sonra cüzdanında hâlâ epey para kaldı.

"Umarım nakit olmasının bir sakıncası yoktur" dedi. Bir sakıncası olmadığını söyledi.

"Bir sürü insan için sakıncası yoktur" dedi ve yine sırtı. Orada bir iki dakika oturup ona baktım. Sonra öne doğru eğilip parayı aldım.

4

Resmi adı Manhattan Erkekler Tutukevi'ydi ama ben bu adı kullanan bir kimseye rastladığımı hiç hatırlamıyorum. Herkes oraya Tombs der Nedenini bilmiyorum. Ancak bu isim solmuş, dibi göçmüş yıkık, dökük bina ve sakinlerine çok uygundu.

Centreda White Sokağı'nın üzerinde Polis Merkezi ve Suç Mahkemeleri binasının yakınındadır. Arada sırada içerdeki bir isyan nedeniyle gazetelere ve televizyona çıkan Böyle zamanlarda vatandaşlara içerdeki şartların ne kadar kötü olduğunu bir raporu verilir, bir sürü iyi insan dilekçe imzalar, birileri bir soruşturma komitesi tayin eder, bir çok politikacı basın toplantıları düzenler gardiyanlar maaş zammı ister ve bir iki hafta sonra fırtına dîner

Diğer kent hapisanelerinden çok daha kötü olduğunu sanmıyorum. İntihar oranı yüksektir ama bu on sekiz ila yirmi beş yaş arasındaki Porto Riko'lu erkeklerin hiçbir neden yokken kendilerini hücrelerinde asma eğilimlerinin yüksekliğinden kaynaklanır. Hem Porto Riko'lu olmayı hem de bir hücrede olmayı yeterli bir neden saymazsanız tabii. O yaş grubundaki siyah ve beyazlar da aynı şartlar altında kendilerini öldürüyorlar ama PR'ların oranı çok daha yüksek ve New York'ta da diğer yerlere göre çok daha fazlalar.

Bu yüksek oranın bir başka nedeni de Amerika'daki bütün Porto Rikolu'lar kendilerini asacak olsa bunun gardiyanları uykularından etmeyeceğidir.

Tekrar uykuya dalmadan, ama tamamen de uyanmadan geçirdiğim bir kaç saatten sonra Tombs'a on buçuk civarında vardım. Acele bir kahvaltı etmiş, Times ve News'a bakmış, Broadfield ya da öldürdüğü iddia edilen kız hakkında heyecan uyandıracak bir şeyler öğrenememiştim. News en azından hikâyeyi veriyordu, manşet atmışlar ve üçüncü sayfada baştan aşağıya yazmışlardı. Gazeteye inacak olursak Portia Carr boğazı sıkılarak öldürülmemişti, biri beynini dağıtmış ve sivri bir aletle kalbini bıçaklamıştı,

Broadfield telefonda kızın boğazı sıkılarak öldürüldüğünü sandığımı söylemişti. Ya saçmalıyordu ya hikâyeyi yanlış biliyordu ya da News yalan yanlış haber veriyordu.

News'da haber hemen hemen bu kadardı, yalan ya da doğru. Bu haliyle bile Times'a fark atıyordu. Times'ın akşam baskısında cinayetle ilgili tek satır yoktu.

Onu hücrelerinde görmeme izin verdiler. Lacivert, üzeri açık mavi çizgili takım bir elbise giymiş, içinde de terziden çıkmış bir gömlek vardı. Mahkemeye çıkacaksanız kendi giysilerinize izin veriyorlardı. Tombs'da cezanızı çekmek için bulunuyorsanız standart hapisane kıyafeti giyerdiniz. Broadfield'in durumunda bu olmayacaktı çünkü' suçlu bulunursa ya yukarı New York'ta Sing Sing'e ya Dannemora'ya ya da Attica'ya gönderilecekti. Tombs'da cinayetten yatmazdınız,

Bir gardiyan hücresinin kapısını açtı ve beni onunla birlikte içeri kilitledi. Gardiyan bizi duyamayacak kadar uzaklaşana dek birbirimize baktık. Sonra "Şükür geldin" dedi.

"Geleceğimi söylemişim."

"Evet, ama sana inanıp inanamayacağımı bilemedim. Etrafına bakıp bir hücreye tıklandığını farkedince, bir mahkûm olduğunu anlayınca, daha önce sana olabileceğini hiç düşünmediğin bir şey başına gelince artık neye inanabileceğini bilemiyorsun." Cebinden bir sigara paketi çıkardı ve bana uzattı. Başımınla istemediğimi belirttim. Kendisi bir tane aldı ve altın çakmağıyla yaktı. "Bunu tutmama izin verdiler" dedi. "Şaşırdım buna. Çakmak ya da kibrite izin vermediklerini düşünürdüm."

"Belki sana güveniyorlar."

"Ya, tabii." Yatağı işaret etti. "Bir sandalye çek derdim ama diğer yatağa oturabilirsin. Tabii, büyük ihtimalle içinde küçük yaratıklar kaynıyordu."

"Ayakta rahatım."

"Ben de. Bu gece bu yatakta yatmak tam bir piknik olacak. Bu serseriler neden hiç olmazsa oturabileceğim bir sandalye vermiyorlar Biliyor musun, kravatımı aldılar."

"Bu standart bir şey herhalde."

"Şüphesiz. Benim bir avantajım vardı. Kapıdan içeri girer girmez beni bir hücreye tıkacaklarını biliyordum. O sıralar Portia'nın orada olup olmadığını ya da öldürüldüğünü bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum. Ama onları görür görmez tutuklanacağımı anladım, Portia'nın şikâyeti, yeminli ifadesi vardı. Tamam mı? Dolayısıyla onlar bana soru sorarken ben de ceketimi, pantolonumu çıkardım, ayakkabılarımı ayaklarımdan fırlatıp attım. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü giyinmene izin vermek zorundalar Zaten giyinirsen o kıyafetle götürürler Giyinik değilsen, sokaklarda seni iç çamaşırlarınla sürükleyemeyeceklerine göre üstüne bir şeyler giymene izin verirler Ben de kemer gerekmeyen bir pantolon ile takım ceketini giydim." Bana göstermek için ceketinin önünü açtı. "Ve bir çift loafer ayakkabı. Gördün mü?" Lacivert bir ayakkabıyı göstermek için bir paçasını kaldırdı. Yılan derisine benziyordu. "Kemerimi ve ayakkabı bağlarımı çıkarmamı isteyeceklerini biliyordum, ben de bunlara gerek olmayan giysiler seçtim."

"Ama bir kravat taktın,"

Sırıttı. Bu sabah gördüğüm ilk sırıtışıydı. "Elbette. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü buradan çıkacağım. Bana yardım edeceksin, Matt. Ben öldürmedim ve sen bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacaksın. Hiç hoşlanmasalar da beni çıkarmak zorunda kalacaklar. Çıkardıklarında da saatimi ve cüzdanımı geri verecekler, saatimi koluma takacağım, cüzdanımı cebime koyacağım. Ve kravatımı verecekler, ben de aynanın önüne geçeceğim, kravatımı yavaş yavaş bağlayacağım. O düğümü tam istediğim gibi oturtabilmek için üç dört kere yeniden bağlamam gerekebilecek. Sonra ön kapıdan çıka. cağım ve zafer kazanmış kumandanlar gibi o taş merdivenlerden ineceğim. O Allah'ın belası kravatı işte bunun için taktım."

Bu konuşma onu daha iyi hissettirmiş olmalıydı. En azından klas bir adam olduğunu kendisiyle ilgili bu imajın hücrede de devam edebileceğini hatırlatmıştı. Omuzlarını dikleştirdi ve sesindeki kendine acıma vızıltısını bıraktı. Ben de defterimi çıkardım ve onun yanıtlaması için bir takım sorular sordum. Yanıtlar çok kötü değildi ama onu kurtarmaya yetmiyordu.

Ben onunla konuştuktan kısa bir süre sonra, altı buçuk gibi dışarıya, bir sandviç almaya çıkmıştı. Grove Sokağı'nda bir şarküteriden bir sandviç ve bir kaç şişe bira almış dairesine dönmüştü. Gece yarısından az bir süre önce tekrar telefon çalınca ş kadar oturmuş, radyo dinlemiş, bira içmişti.

"Senin aradığımı düşündüm" dedi. "Beni hiç kimse oradan aramaz. Telefon numarası rehberde kayıtlı değildir. Sensin diye düşündüm."

Ama tanımadığı bir sestti. Bir erkek sesi ve sanki tanınmamak için özellikle değiştirilmişti. Arayan, Portia Carr'a fikrini değiştirtebileceğini, suçlamalarından vazgeçmesini sağlayabileceğini söylüyordu. Broadfield'in hemen Brooklyn'in Bay Ridge bölgesinde Ovington Bulvarı üzerinde bir bara gitmesi gerekiyordu. Birisi onunla temasa geçene kadar barda oturacak içki içecekti.

"Seni dairenden çıkarmak için" dedim. "Belki o kadar da akıllı değiller. Barda olduğunu ispatlayabilirsin, zamanlama da doğruysa..."

"Bir bar yoktu, Matt."

"Ha!"

"Gitmemin yanlış olduğunu düşünmem gerekirdi. Ama kaybedecek ne var diye düşündüm. Eğer birileri beni tutuklamak istiyorlarsa ve dairemi biliyorlarsa böyle şeylere girişmelerine gerek yoktu, doğru mu? Dolayısıyla Bay Bridge'e kadar metroyla gittim ve Ovington Bulvarı'nı buldum. Brooklyn! bilir misin?"

"Çok iyi değil."

"Ben de pek iyi bilmem. Ovington'u buldum ama bu bar olması gereken yerde değildi. Ben bulamadım diye düşündüm. Brooklyn Rehberi'ne baktım, kayıtlı değildi ama ben yine de bir süre aradım, sonunda vazgeçtim ve eve döndüm. Artık bana bir komplo kurulduğunu farkındaydım ama ne olduğunu bilemiyordum. Sonra daireme giriyorum, her taraf polis kaynıyor, bir köşede üzerine çarşaf örtülmüş Portia'yı görüyorum ve o zaman anlıyorum orospu çocuğunun neden Bay Ridge'de bana kuyruğumu kovalattığını. Ama şahit gösterebileceğim bir barmen yok çünkü Büyük Cep Salonu adlı bir bar yok. Etrafta dolanırken girdiğim bir iki bar vardı ama adlarını söyleyemem. Ve zaten bir şey kanıtlamaz."

"Belki barmenlerden biri seni tanıyabilir."

"Ve saat hakkında da emin olabilir? Öyle olsa bile hiçbir şey kanıtlamaz bu, Matt. Giderken de dönerken de metroya bindim ve metrolar yavaştır Diyelim suçsuz olduğumu ispat edebilecek bir kanıt yaratmak için taksiye bindim. Metronun yavaşlığını düşünürsek, Allah kahretsin, Portia'yı dairede on bir buçuk civarında, Bay Ridge'e gitmek için çıkmadan önce bile öldürmüş olabilirdim. Ancak ben çıktığımda orda değildi ve ben onu öldürmedim."

"Kim öldürdü?"

"Çok açık değil mi? Pek muhterem New York Polis Teşkilatı'nın üstüne gölge düşürmeyeyim diye beni hapse tıkmak isteyen birileri. Şimdi, bunu kim ister? Kimin bir nedeni olabilir?"

Bir süre ona baktım sonra gözlerimi yan tarafa kaydırdım. Dairesini kimlerin bildiğini sordum.

"Hiç kimse."

"Bu yalan. Doug Fuhrmann biliyordu -beni oraya o götürdü. Ben biliyordum. Ben telefon numarasını da biliyordum, sen vermiştin. Fuhrmann da numarayı biliyor muydu?"

"Sanırım biliyordu. Evet, evet, eminim biliyordu."

"Doug'la sen nasıl böyle yakın arkadaş oldunuz?"

"Geçmişte bir zaman, yazdığı bir kitap için bilgi toplarken benimle röportaj yapmıştı. Sonra iyi içki arkadaşı olduk. Neden?"

"Yalnızca merak ettim. Başka kim biliyordu daireni? Karın?"

"Diana mı? Tabii ki hayır. Arada sırada şehirde kalmam gerektiğini biliyordu ama ona otellerde kaldığımı söyledim. Daireyi söyleyeceğim son kişi o. Bir adam karısına bir daire tutacağını söylediğinde karısı için bu tek bir şey demektin" Tekrar sırtıttı, her zamanki gibi aniden. "Komik olan şu ki Allah'ın cezası daireyi, öncelikle, ihtiyacım olduğunda uyuyabileceğim bir yerim olsun diye tuttum. Üstümü değiştirebileceğim bir kaç giysi bulundurmak ve buna benzer pratik şeyler için. Daireye karı atmaya gelince neredeyse hiç yapmadım. Genellikle kadınların kendi yerleri olur."

"Ama birtakım kadınlar götürdün."

"Arada sırada. Bir barda tanıştığım evli bir kadın gibi. Çoğu zaman adımı bile öğrenmediler"

"Senin adını bilebilecek başka kimi götürdün oraya? Portia Carr?"

Biraz tereddüt etti. Bu da bir yanıt kadar yeterliydi. "Onun kendi yeri vardı."

"Ama onu Barrow Sokağı'ndaki yere de götürdün."

"Yalnızca bir ya da iki kere. Ama herhalde beni oradan çıkarttıktan sonra gelip kendini öldürmedi."

Üstelemedim. Daireyi bilebilecek başka birilerini düşündü ama bir isim bulamadı. Onun bildiği kadarıyla yalnız Fuhrmann ve ben biliyorduk onun bu dairede saklandığını.

"Ama daireyi bilen herkes bunu tahmin edebilirdi. Bütün yapmaları gereken telefon edip bir yoklamaktı. Ve birisi benim hatırlamadığım bir bardaki bir kadınla konuşarak bile bu daireyi öğrenebilir. 'Ah, iddiaya girerim o orospu çocuğu o dairede saklanıyordur' ve böylece birisi daha öğrenmiş olur"

"Prejanyan'ın bürosu daireyi biliyor muydu?"

"Neden bilsinler ki?"

"Carr senden şikâyetçi olduktan sonra onlarla konuştun mu?"

Başını salladı. "Ne diye konuşayım? Portia hikâyesi gazetelere geçer geçmez orospu çocuğu için artık yaşamıyordum. Bay Temizlik'in tek istediği New York eyaletinin ilk Ermeni valisi olmak. Gözleri ta başından beri Albany'deydi. Suça karşı mücadele eden savaşçı olarak merdivenleri tırmanan ilk adam o olmayacak"

"Sanırım ben bile birkaç tane isim söyleyebilirim."

"Hiç şaşırمام buna. Hayır Portia'yı hikâyesini değiştirmeye ikna edebilseydim Prejanyan beni görmekten gayet memnun olurdu. Artık hikâyesini asla değiştiremeyecek ve Prejanyan'ın da benimle hiçbir işi olmayacak. Belki Hardesty benim için daha iyi olurdu."

"Hardesty?"

"Knox Hardesty. A.B.D. Bölge Savcısı. Hiç olmazsa eyaletten. O da hırslı orospu çocuğunun biri ve bana Prejanyan'dan daha yararlı olabilirdi."

"Hardesty nasıl giriyor bu işin içine?"

"Girmiyor" Dar yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Bir sigara daha yaktı, dumanını üfledi. "Bir karton sigara getirmeme izin verdiler" dedi. "Sanırım hapiste daha kötü şartlar da olabilir."

"Neden Hardesty'den bahsettin?"

"Ona gitmeyi düşündüm. Aslında biraz ağzını da aradım ama ilgilenmedi. O belediyedeki yolsuzluklarla ilgili ama yalnızca politik nedenlerden. Polisteki yolsuzluk onu ilgilendirmiyor"

"O da seni Prejanyan'a yolladı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Böyle bir şeyi düşünmeme gerçekten hayret etmiş gibiydi. "Prejanyan Cumhuriyetçi" dedi "Hardesty ise Demokrat, ikisi de vali olmak istiyorlar ve bir iki sene sonra birbirlerine karşı yarışıyor olabilirler. Hardesty'nin Prejanyan'a herhangi bir şey yollayacağını düşünür müsün? Hardesty eve gitmemi ve soğuk bir duş almamı söyledi. Abner'e gitmek benim fikrimdi."

"Yolsuzluğa artık bir dakika daha dayanamadığın için gittin."

Yüzüme baktı. "Bu yeterli bir neden" dedi sakın bir sesle.

"Sen öyle diyorsan öyledir"

"Ben öyle diyorsam." Burun delikleri öfkeyle büyüdü. "Prejanyan'a neden gittiğimin ne önemi var? Benimle işi bitti artık Beni kim tuzağa düşürmek istiyorduydu istediğini elde etti. Ancak bu işi ters yüz edersen kurtulabilirim." Şimdi ayağa kalkmış sigara paketiyle oynuyordu. "Beni kimin tuzağa düşürdüğünü ve nasıl yaptığını öğrenmelisin çünkü beni ancak, bu kurtarabilir. Bu işi mahkemede de halledebilirim ama üzerimde daima bir şüphe bulutu kalacaktır. İnsanlar mahkemede şansımın yaver gittiğini söyleyeceklerdir. Cinayetten yakayı kurtaramazsın derler, Matt ama cinayetten yırttığına yemin edebileceğin kaç kişi sayabilirsin?"

Biraz düşündüm. "Bir düzine isim söyleyebilirim" dedim. "Ve bu da şu an aklıma gelen."

"Evet. Ve yalnızca şüphelendiklerini de eklersen altı düzine çıkar Herkes, Lee Bailey'nin savunduğu ve kurtardığı bütün o piçlerin suçlu olduğuna emin. Çok kere bir polisin falanca suçlu olmalı yoksa Bailey niye savunsun onu dediğini duymuşumdur"

"Aynı lafı ben de duydum."

"Tabii. Avukatım güya çok iyi ama bir avuktan daha fazlasına ihtiyacım var. Çünkü beraat etmekten daha fazlasını istiyorum. Ve polisten bir yardım alamıyorum. Beni kıstıranlar durumdan çok memnun. Kellemin uçmasını görmekten daha çok isteyebilecekleri bir şey yok. Dolayısıyla neden daha derinlemesine bir araştırma yapsınlar? Araştıracakları şey olsa olsa beni daha hızlı bir şekilde ortadan kaldırmanın yolları olur. Ve benim lehime olabilecek bir şey bulduklarında ne"

yapacaklarını tahmin edersin. O kadar derine gömecekler ki bulmak için kazmaya Çin'den başlamak gerekecek.

Birkaç şeyin üstünden geçtik ve defterime not aldım. Forest Hills'deki evinin adresini, karısının adını, avukatının adını, ve başka ufak tefek şeyleri yazdım. Defterimden boş bir sayfa kopardı, kalemimi ödünç aldı ve karısına, bana iki bin beş yüz dolar vermesi için yetki veren bir yazı yazdı.

"Nakit olarak, Matt. Ve bu yeterli, olmazsa daha da vereceğim. Ne harcaman gerekiyorsa harca. Sonuna kadar seni destekleyeceğim. Yeter ki bu işi öyle bir biçimde hallet ki o kravattı takıp bu cehennemden çıkayım."

"Bütün bu para nereden geliyor?"

Bana baktı. "Bunun bir önemi var mı?"

"Bilmiyorum."

"Ne söylemem gerekiyor? Maaşımdan biriktirdiğimi mi? Böyle bir şey olamayacağını benden iyi bilirsin. Asla bir Yavru Kurt olmadığını söylemişim sana."

"Evet."

"Paranın nerden geldiği önemli mi?"

Düşündüm. "Hayır" dedim. "Hayır; sanmıyorum."

Çıkarken, koridorda birlikte yürüdüğüm gardiyan "Sen de polistin, değil mi?" dedi.

"Bir süre için."

"Ve şimdi onun için çalışıyorsun."

"Evet."

"Eh" dedi, alaycı bir tonda. "Kimin için çalışacağımızı her zaman seçemiyoruz. Ne de olsa ekmek parası."

"Doğru."

Hafifçe ıslık çaldı. Elli beş yaşlarında, yuvarlak omuzlu, iri kıyımdı. Ellerinde kahverengi lekeler vardı. Sesi yılların viski ve tütünle sertleşmişti.

"Onu kurtaracağımı düşünüyor musun?"

"Ben avukat değilim. Belki bir takım kanıtlar bulursam avukatı kurtarabilir. Neden?"

"Yalnızca düşünüyordum. Kurtulmazsa, ölüm cezasının geçerli olmuş olmasını dileyeceği şüphesiz."

"Neden o?"

"O bir polis değil mi?"

"Eee?"

"Eh, biraz düşün bunu. Şu anda tek kişilik hücrede kalıyor Mahkemesini bekliyor, kendi giysilerini giyiyor, filan falan. Ancak diyelim mahkûm oldu ve Attica'ya gönderildi. Orda bir oda dolusu polisten nefret eden azman suçlular arasında kalacak. Ceza çekmenin çeşitli yolları vardır ama sen bu zavallı piçin çekeceklerinden daha kötüsünü düşünebiliyor musun?"

"Bunu düşünmemiştim."

Gardiyan dilini damağında şaklattı. "Siyah bir piçin her an üstüne ev yapımı bir bıçakla yürüyeceği endişesini duymadığı bir an bile olmayacak. Mutfaktan kaşık çalarlar ve atölyede sivriltiler. Attica'da bir kaç yıl önce çalıştım, orda nasıl iş yaptıklarını biliyorum. Büyük ayaklanmayı hatırlıyor musun? Rehineleri aldıklarını filan? Ben çoktan ayrılmıştım ama rehin aldıkları ve öldürdükleri altı gardiyanı tanırdım. O Attica cehennemini ta kendisi. Senin ahababın Broadfield oraya gönderilirse, iki sene sonunda canlı kalması mucize olur"

Geri kalan yolu konuşmadan yürüdük. Tam benden ayrılırken "Bu dünyadaki en zor zaman bir polisin hapiste geçirdiği zamandır. Ama bu piçin bunu hak ettiğini söylemeliyim."

"Belki kızı o öldürmedi."

"Ah, unut onu" dedi. "Onu öldürüp öldürmediği kimin umurunda. O kendi cinsine ihanet etti, etmedi mi? Rozetine ihanet etti, etmedi mi? Pis bir fahişeyi kimin öldürdüğü ya da öldürmediği umurumda değil. O içerdeki piç, başına gelecek herşeyi hak ediyor."

5

Tombs, Centre'da White'ın üzerindedir. Abner Prejanyan ve şürekasının büroları da dört blok ötede Church ve Broadway arasında Worth'dedir. Prejanyan'ın, birkaç muhasebeci, bir fotokopi servisi, ithalatçı-ihracatçı birileri ve giriş katında da ayakkabı tamircisi ve bir şapkacıyla paylaştığı yer ince, uzun, ön cephesi sarı tuğla bir binaydı. Çok sayıda, dik ve gacırdıyan merdivelerden çıktım. Bir kat daha yukarıda olsaydı vazgeçebilirdim. Ama sonunda onun katına vardım, bir kapı açtı, içeri girdim.

Salı günü, Jerry Broadfield'le ilk görüşmemden sonra Portia Carr'a ulaşabilmek için iki dolarlık onluk harcamıştım. Hepsini birden değil tabii, her seferinde bir onluk. Telesekreteri vardı, ve paralı telefonda bir telesekretere ulaştığınızda genellikle paranızı kaybedersiniz. Hızlı bir şekilde kapatırsanız, şanslı ve refleksleriniz kuvvetliyse paranızı geri alırsınız. Günün ilerleyen saatlerinde bunun olma şansı giderek azalır

O gün onlukları harcamaktan başka yaklaşımlar da denedim, bunlardan bir tanesi de Elaine Mardell adında bir kızı aramaktı. Portia Carr'la aynı mesleği paylaşıyordu ve aynı mahallede oturuyordu. Elaine'i görmeye gittim, bana Portia hakkında bazı şeyler anlattı. Hiçbiri ilk elden değil, onu şahsen tanııyordu, arada sırada duyduğu dedikodular. Portia'nın Sado-Mazo uzmanı olduğu, son zamanlarda iş almadığı ve tanınmış ya da adı çıkmış ya da nüfuzlu "özel bir arkadaşı" olduğu.

Prejanyan'ın ofisindeki kız Elaine'in kızkardeşi olacak kadar ona benziyordu. Bana kaşlarını çatıldığını görünce onu izlemekte olduğumu farkettilim. Daha yakından bakınca Elaine'e o kadar dal benzemediğini düşündüm. Benzerlik çoğunlukla gözlerdeydi, Onun da koyu, derin gözleri vardı ve aynı biçimde bütün yüzüne hâkimdi.

Bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Bay Prejanyan'ı gördek istediğimi söyledim, randevum olup olmadığını sordu. Olmadığını belirtince, onun ve çoğu personelin de yemekte olduğunu söyledi. Sırf kadın olduğu için sekreter olduğunu varsaymamak istedim ve ona ne istediğimi anlatmaya başladım.

"Ben yalnızca sekreterim" dedi. "Bay Prejanyan'ın dönmesini beklemek ister misiniz? Ya da Bay Lorbeer var. Onun, odasında olduğunu sanıyorum."

"Bay Lorbeer kim?"

"Bay Prejanyan'ın kişisel yardımcısı." Bu, pek bir şey anlatmadı bana ama yine de onu görmek istedim. Sekreter, Broadfield'in hücre yatağı kadar davetkâr tahta, katlanabilir bir iskemleyi göstererek oturmamı söyledi. Ayakta kaldım.

Birkaç dakika sonra, aramızda eski meşe bir çalışma masası, Claude Lorbeer'in karşısında oturuyordum. Küçük bir çocukken her sınıfta öğretmenlerin böyle bir masası vardı. Jimnastik haricinde hep kadın öğretmenlerim olmuştur ama bir erkek öğretmenim olsaydı Lorbeer'e benzeyebilirdi. Masasının başında gerçekten de çok rahat görünüyordu. Kısa kahverengi saçları, dar bir ağız ve ağzının iki kenarında parantezlere benzeyen iki derin çizgi vardı. Kısa kesilmiş tırnaklı elleri tombuldu. Renksiz ve yumuşak görünüyordular. Beyaz bir gömlekle, tek renk bordo bir kravat takmış, gömleğinin kollarını yukarı sıvamıştı. Tavrındaki bir şey yanlış bir şeyler yapmışım ve bunun ne olduğunu bilmiyor olmam mazeret değilmiş gibi hissettiriyordu bana.

"Bay Scudder" dedi. "Sabah telefonda konuştuğum memur sizsiniz sanırım. Yalnızca daha önce söylediklerimi tekrarlayabilirim. Bay Prejanyan'ın elinde polise verebileceği hiç bir bilgi yok. Bay Broadfield'in işlemiş olabileceği, bir suç, bu büronun yürütmekte olduğu soruşturmanın kapsamının dışında ve bu konuda büromuzun verebileceği kesinlikle hiçbir bilgi yok. Basınla henüz görüşmedik ama onlara da aynı bu tavırla yaklaşacağız. Bir yorum yapmayı reddedeceğiz, ve Bay Broadfield'in bize bazı bilgileri vermek için gönüllü olduğunu vurgulayacağız, ancak bu bilgiler

doğrultusunda henüz harekete geçmediğimizi ve Bay Broadfield'in durumu kanunen açıklık kazanmadığı sürece de geçmeyeceğimizi belirteceğiz,"

Bütün bunları sanki yazılı bir metinden okur gibi söylemişti Çoğu insan eksiksiz cümlelerle konuşmakta zorluk çeker. Lorbeer paragraflar halinde konuşuyordu, karmaşık yapıli paragraflar. Bütün konuşmasını, uçuk renk gözleri sol omzumun ucuna takılı vaziyette tamamladı.

"Bir yanlış anlama oldu" dedim. "Ben polis değilim."

"Basından mısınız? Ben düşünmüştüm ki..."

"Eskiden polistim. Bir kaç yıl önce ayrıldım."

Yüzü ilginç bir ifade aldı. Bir ihtiyatlılık vardı. Ona bakarken aniden bir deja vu oldu, çözmem bir dakikamı aldı. ilk karşılaşmamızdaki Broadfield'i hatırlattı bana, başının yana eğikliği, yüzünün konsantre bir ifadesi. Lorbeer neyin peşinde olduğumu bilmek istiyordu. Reformcu olabilirdi, Bay Temizlikçi adına çalışıyor olabilirdi ama o da en az rüşvet peşindeki bir polis kadar bir şeylerin peşindeydi.

"Az öce Broadfield'i gördüm" dedim. "Onun için çalışıyorum. Carr'ı öldürmediğini söylüyor"

"Doğal olarak böyle söyleyecek değil mi? Anladığım kadarıyla kadının cesedi onun dairesinde bulunmuş."

Başım la onayladım. "Tuzağa düşürüldüğünü düşünüyor Onu kimin tuzağa düşürdüğünü bulmamı istiyor"

"Anlıyorum." Yalnızca bir cinayeti çözmeye çalıştığım için sanki benle daha az ilgileniyordu şimdi. Bütün bir polis teşkilatının içine etmesine yardımcı olacağımı umuyordu herhalde. "Eh, bizim büronun bu işle nasıl ilgili olabileceğini bilemiyorum."

"Belki ilgisi yoktur Ben yalnızca biraz bilgilenmek istiyorum. Broadfield'i iyi tanımıyorum, onu ilk olarak geçen Salı gördüm. Biraz zor bir müşteri. Bana hangi konularda yalan söylediğini her zaman iyi anlayamıyorum."

Claude Lorbeer'in dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Orda olmaması gereken bir tebessüm gibiydi; "Açıklamanızı sevdim" dedi. "Gerçekten kurnaz bir yalancı, değil mi?"

"Zor olan da bu. Ne kadar kurnaz, ve ne kadar yalancı? Kendiliğinden ortaya çıkıp, size hizmetlerini gönüllü olarak verdiğini söylüyor. Konuşması için zorlama yapılmadığını iddia ediyor"

"Bu tamamen doğru."

"İnanması zor"

Lorbeer parmak uçlarıyla çadır kurdu. "Bizim için de inanması bir o kadar zor" dedi. "Broadfield bir gün çıkageldi. Daha önceden geleceğini bildirmedi bile. Buraya gelip bize herşeyi bir tepside sundu ve karşılığında da hiçbir şey istemedi."

"Bu çok anlamsız bir şey."

"Biliyorum." Öne doğru eğildi, yüzünde konsantre olmuş bir ifade vardı. Yirmi sekiz yaşlarında olmalıydı. Tavırları onu daha büyük gösteriyordu ama düşüncelerini yoğunlaştırmaya çalıştığı böyle zamanlarda o fazla yıllar düşüp gidiyor ve herşeyin altında ne kadar genç olduğunu görebiliyordunuz. "Bu yüzden adamın söylediklerine güvenmek bu kadar zor; Bay Scudder Görünürde böyle bir şey yapması için hiçbir nedeni yok. Ah, bir de kendi aleyhine kullanılabilecek herhangi bir bilgi vermesi durumunda, korunma altına alınmasını istedi ama bunu zaten otomatik olarak yapıyoruz. Ve bunun dışında da hiçbir şey istemedi."

"O zaman buraya neden geldi?"

"Hiçbir fikrim yok. Size bir şey söyleyeceğim. Ona en baştan güvenmedim. Hırsız olduğundan değil. Biz hırsızlarla sürekli iş yapmak durumundayız zaten. İşbirliği yapmak zorundayız ama hiç olmazsa onlar mantıklı hırsızlar. Broadfield'in hareketleri mantıksızdı. Onun tuhaf olduğunu en başta söyledim. Ona kesinlikle bulaşmak istemedim."

"Ve Prejanyan'a da bunu söylediniz mi?"

"Evet, söyledim. Broadfield'in ruhsal bir deneyim geçiren, yepyeni bir insana dönüştüğüne seve seve inanırdım. Belki bu tür şeyler olabiliyor. Ama sanırım çok sık değil."

"Herhalde değil."

"Ama böyle bir şeyler olduğuna bile inandırmaya çalışmadı. Hep olduğu gibi, küstah, alaycı ve iş bitiriciydi." Derin bir nefes aldı. "Şimdi Bay Prejanyan benimle aynı fikirde. Broadfield'le iş yaptığına pişman. Adam, besbelli bir cinayet işledi ve ah, evet, daha önceden de o kadının birtakım suçlamaları yüzünden Broadfield'le ilgili olumsuz haberler çıktı basında. Bütün bunların hepsi bizi nazik bir konuma sokuyor. Biz hiçbir şey yapmadık ama basındaki bu olumsuzluk herhalde bizim lehimize bir şey değil."

Başımı salladım. "Broadfield'e dönecek olursak" dedim. "Onu sık görür müydünüz?"

"Çok sık değil. Bay Prejanyanla doğrudan çalışıyordu."

"Bu büroya hiç birilerini getirdi mi? Bir kadın?"

"Hayır, daima yalnızdı."

"Prejanyan ya da bu bürodan başka biri hiç Broadfield'la dışarda bir yerde buluştu mu?"

"Hayır, daima o buraya geldi."

"Dairesinin nerde olduğunu biliyor muydunuz?"

"Barrow Sokağı'nda değil miydi?" Buna irkildim ama sonra ekledi "New York'ta bir dairesi olduğunu bile bilmiyordum, ama gazetelerde bir yerde yazdı değil mi? Greenwich Village'de bir yerdeydi değil mi?"

"Portia Carr'ın adı hiç ortaya atıldı mı?"

"Bu öldürdüğü kadın değil mi?"

"Bu öldürülen kadın."

Gülümsedi. "Düzeltemeyi kabul ediyorum. Ne kadar bariz olsa da kanıtsız, kesin sonuçlara varmamalıyız sanırım. Hayır Pazartesi gazetelerinde o yazı çıkmadan önce bu adı duymadığımdan eminim."

Portia'nın bu sabahki News'dan yırttığım fotoğrafını gösterdim. Biraz da tarif ettim. Ama onu daha önce hiç görmemişti.

"Durumu iyi anlamış mıyım, bir bakalım" dedi. "Bu kadından para sızdırıyordu. Haftada yüz dolar, yanılmıyorsam, değil mi? Kadın onu Pazartesi günü açığa vurdu ve dün gece onun dairesinde öldürüldü."

"Carr, adamın ondan tehditle para sızdırdığını söylüyordu, kadınla konuştum, bana da aynı hikâyeyi söyledi. Ben yalan söylediğini düşünüyorum."

"Neden yalan söylesin?"

"Broadfield'in güvenilirliğine leke sürmek için."

Gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Ama neden böyle bir şey yapmak istesin? Bir fahişeydi, değil mi? Bir fahişe neden bizim polis yolsuzluğuna karşı açtığımız savaşa engel olmaya çalışsın? Ve neden bir başkası Broadfield'in dairesinde onu öldürsün? Bu çok akıl karıştırıcı bir şey."

"Buna itiraz edemem işte."

"Son derece akıl karıştırıcı" dedi. "Ben Broadfield'in en başta bize neden geldiğini bile anlayamıyorum."

Ben anlayabiliyordum. En azından iyi bir fikrim vardı bu konuda. Ama bunu kendime saklamaya karar verdim.

6

Bir duş yapacak ve tıraş olacak kadar kısa bir zaman için otelime uğradım. Resepsiyondaki kutuda üç mesaj vardı, üçü de benim aramamı istiyordu. İkinci kere arayan Anita, Eddie Koehler adında bir polis memuru ve Bayan Maddell.

Anita ve Eddie'nin bekleyebileceğine karar verdim. Lobideki telefonda Elaine'i aradım. Otelin santralından geçirmek istediğim bir telefon değildi. Belki dinlemiyorlardı ama belli olmazdı.

Telefona cevap verince, "Merhaba, kim olduğumu biliyor musun?" dedim.

"Sanırım."

"Aramamı istemişsin."

"Evet Telefonunda bir sorun mu var?"

"Jetonlu bir telefodayım, seninkinde bir sorun var mı?"

"Bu telefonun temiz olması gerekiyor. Hawaili küçük bir kediye haftada bir gelip telefondaki böcekleri temizlemesi için para ödüyorum. Şimdilik hiç böcek bulmadı ama belki nasıl arayacağını bilmiyor. Nasıl bilebilirim ki? Gerçekten ufacık bir kedi. Tamamen transistörleşmiş olmalı."

"Çok komik bir kadınsın."

"Eh, azıcık espri anlayışımız olmasa halimiz ne olurdu? Sanırım telefon konusunda rahat olabiliriz. Neden aradığımı tahmin etmişsinizdir."

"Evet."

"Geçen gün sorduğın sorular, her gün gazetede okuduklarım ve düşünüyordum ki bütün bunlar bir türlü bana kadar gelebilir mi? Bu ciddiye almam gereken bir sorun mu?"

"Kesinlikle hayır"

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ancak belki, bir şeyler öğrenmek için yaptığın telefonlar sana dönebilir. Bazı insanlarla konuşun."

"Bunu ben de düşündüm. Ama sen merak etmem gereken bir şey yok diyorsan ben de merak etmem. Bayan Maddell'in kızı başına dert almak istemez."

"Adımı değiştirdiğini sanıyordum."

"Ha? Ah, hayır, ben değiştirmem. Elaine Maddell olarak doğdum ben bebeğim. Her ne kadar babam benden önce bir kere değiştirmiş olsa da."

"Daha sonra uğrayabilirim, Elaine."

"İş için mi, zevk için mi? Şöyle sorayım senin için için mi, benim için için mi?"

Ahizeye doğru gülümsedim. "Belki biraz ikisi için de" dedim, "Queens'e gitmem gerekiyor ama gelmeden önce seni ararım."

"Gelemesen de ara, bebeğim. "Arayacağım, Elaine."

Bindiğim metro vagonu bir deli tarafından bir kutu spray boyayla dekore edilmişti. Dünyaya vereceği tek mesajı vardı ve bulabildiği her boş alana tekrarlamıştı.

BİZ İNSANLAR İKİYİZ diye bildiriyordu bize. Son kelimenin bir imla hatası mı yoksa uyuşturucu kaynaklı önemli bir sezgi mi olduğuna karar veremedim.

BİZ İNSANLAR İKİYİZ.

Bu sözcüklerin anlamını düşünmek için Queens Bulvarı'ndan , Continental'a kadar yol boyunca bol bol vaktim oldu, Trenden indim, birkaç blok yürüdüm, Exeter, Groton, ve Harrow sokaklarını geçtim. Sonunda Broadfield ve ailesinin oturduğu Nansen Sokağı'na geldim.

Broadfield'in evi biraz geride, güzel bir bahçenin içine yerleştirilmişti. Hemen girişteki eski bir akça ağaç yılın hangi mevsiminde olduğumuz konusunda şüphe bırakmıyordu. Kırmızı ve altın renkleriyle tutuşmuş gibiydi.

Evin kendisi iki katlı ve otuz kırk yıllıktı, iyi bakılmıştı. Bütün blok benzer evlerle diziliydi ama bir site izlenimi vermeyecek kadar birbirlerinden yeterince farklıydılar

Bir de sanki New York'un dışındaymışım gibi bir izlenim vardı. Manhattan'da yaşayınca, New Yorklu'ların ne kadar büyük bir yüzdesinin tek ailelik müstakil evlerde oturduğunu unutmak kolay oluyordu. Politikacılar bile bazen hatırlamakta güçlük çekiyorlardı.

Taş kaplı patikadan ön kapıya yürüyüp zili çaldım. İçerde minik çan sesleri duydum. Ayaksesleri yaklaştı ve ince, kısa siyah saçlı bir kadın kapıyı açtı. Açık yeşil bir süveter ve daha koyu renkte bir pantolon giymişti. Yeşil, ona yakışıyordu, gözlerinin, rengine uyuyor, bir orman perisi çağrışımını vurguluyordu. Çok çekici bir kadındı ve az önce ağlamamış olsaydı daha da güzel olabilirdi. Gözleri kızarmış, yüzü solgundu.

Adımı söyledim, beri içeri davet etti. Kusuruna bakmamamı, günün kötü geçtiğini, etrafın darmadağın olduğunu söyledi.

Peşinden oturma odasına gittim ve işaret ettiği koltuğa oturdum. Ortalık hiç de darmadağın değildi. Aksine herşey düzenli ve gayet zevkliydi. Bir müze havası yaratılmadan geleneksel stilde

döşenmişti. Sağda solda gümüş çerçeveli resimler vardı. Piyanonun üstünde açık bir nota kitabı vardı. Onu aldı, kapattı ve piyano taburesinin içine koydu.

"Çocuklar yukarı katta" dedi. "Sara ve Jenifer bu sabah okula gittiler. Ben haberleri duymadan önce çıktılar. Öğleyin yemeğe geldiklerinde, evde tuttum. Eric önümüzdeki yıl başlayacak yuvaya, dolayısıyla o evde olmaya alışık. Ne düşündüklerini bilmiyorum ve onlara ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Ve telefon sürekli çalıyor Fişten çekmek istiyorum ama ya önemli bir şey olursa? Sizin telefonunuzu kaçırdım örneğin. Ne yapmam gerektiğini bir bilebilsem." Ellerini oğuşturdu. "Özür dilerim" dedi, "daha sakın bir tonda. "Şoku atlatamadım henüz. Aynı zamanda hem uyuşmuş hem sinirlerim boşalmış gibiyim. İki gündür kocamın nerede olduğunu bilmiyordum. Şimdi hapisanede bir hücrede olduğunu biliyorum. Ve cinayetle suçlanıyor" Bir nefes almak için durdu. "Kahve ister miydiniz? Yeni yapmıştım. Ya da daha sert bir şey mi tercih edersiniz?"

Kahvenin içinde viskinin iyi olacağını söyledim. Mutfığa gitti ve iki büyük fincan kahveyle geri geldi. "Ne çeşit viski ya da ne kadar koyacağımı bilmiyorum" dedi. "İçki dolabı surda, istediğinizi alın lütfen."

İçki dolabı pahalı marka içkilerle tıka basa doluydu. Bu beni şaşırtmadı. Noel'de çok miktarda içki toplamayan polis tanımiyordum. Nakit verme konusunda direnen kişiler bir şişe ya da bir kasa kaliteli içki verirken çok rahattırlar. Kahveme esaslı bir miktar Wild Turkey kattım. Zıyan ettiğim düşünülebilir. Kahveye koyduktan sonra bir burbonun diğerinden farklı kalmazdı.

"Öyle iyi mi oluyor?" İki eliyle kahve fincanını tutmuş, yanımda duruyordu. "Belki ben de deneylebilirim. Genel olarak çok içmem. Hiçbir zaman tadını sevmemişimdir. Bir içki beni rahatlatır mı dersiniz?"

"Herhalde bir zararı olmaz."

Fincanını uzattı. "Lütfen?"

Fincanını doldurdum, kaşığıyla karıştırdı, temkinli bir yudum aldı. "Ah, bu çok iyi" dedi, neredeyse bir çocuğun sesiyle, "insanın içini ısıtıyor değil mi? Çok mu sert?"

"Bir kokteyl kadar sert. Ve kahve, alkolün bazı etkilerini hafifletiyor"

"Yani sarhoş olmuyor musunuz?"

"Sonunda yine sarhoş oluyorsunuz ama daha uzun bir süreçte. Genellikle tek bir içkiyle sarhoş olur musunuz?"

"Tek içkiyi genellikle hissedirim. Korkarım, iyi bir içkici değilim. Ama bunun bana dokunacağını zannetmiyorum."

Bana baktı ve kısa bir an için gözlerimiz birbirine meydan okudu. Ne olduğunu o zaman bilemedim, şimdi de kesin olarak, bilemiyorum ama gözlerimiz birleşti ve birbirlerine sessiz mesajlar gönderdiler. O an ve yerde biz bilincinde olmasak bile bir şeye karar verilmiş oldu.

Bakışmayı kestim. Cüzdanımdan, kocasının yazdığı notu çıkardım ve ona uzattım. İlk önce hızlı göz gezdirdi sonra dikkatlice okudu, "iki bin beş yüz dolar" dedi. "Sanırım bunu hemen istiyorsunuz. Bay Scudder?"

"Bazı harcamalarım olacak."

"Elbette." Notu ikiye katladı sonra: bir kere daha katladı. "Jerry'nin sizden bahsettiğini hatırlamıyorum. Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyor musunuz?"

"Çok uzun değil."

"Teşkilat'tasınız. Birlikte mi çalıştınız?"

"Eskiden Teşkilat'taydım, Bayan Broadfield. Şimdi bir tür özel detektifim."

"Tam olarak ne tür?"

"Lisanssız bir tür. Teşkilat'taki onca yıldan sonra form doldurmaya karşı bir tiksintim var"

"Bir tiksinti."

"Efendim?"

"Bunu çok yüksek sesle mi söyledim?" Birdenbire gülümsedi, ve bütün yüzü aydınlandı. "Bir polisin bu kelimeyi kullandığını asla duyduğumu sanmıyorum. Ah, evet büyük kelimeler kullanırlar ama belli bir çeşit, bilirsiniz. Hepsinin içinde en favorim 'kanıtlara dayandırılmaksızın suçlu olduğu

iddia edilen'. Gözlerimiz yine birleşti ve gülümsemesi yok oldu. "Özür dilerim Bay Scudder. Saçmalıyorum yine değil mi?"

"Saçmalamanız hoşuma gidiyor"

Bir an için yanaklarının kızaracağını düşündüm ama kızarmadı. Derin bir nefes aldı ve parayı hemen vereceğini söyledi. Acelesi olmadığını söyledim ama bir an önce aradan çıkarılmasının daha iyi olacağını söyledi, O bir üst kata çıktı, ben oturdum ve kahveme devam ettim.

Birkaç dakika sonra elinde bir deste parayla döndü, bana uzattı. Desteye şöyle bir göz gezdirdim, hepsi ellilik ve yüzlüktü. Ceket cebime koydum.

"Saymayacak mısınız?" Başımla hayır dedim. "Ne kadar da güveniyorsunuz, Bay Scudder. ilk adınızı söylediğinizden eminim ama hatırlayamıyorum."

"Matthew."

"Benimki Diana." Kahve fincanını aldı ve sanki acı bir ilaç içiyormuş gibi çabucak boşalttı. "Dün akşam kocamın benimle birlikte olduğunu söylemem yardımcı olur mu?"

"O New York'ta tutuklandı, Bayan Broadfield."

"Şimdi adımı söyledim. Kullanmayacak mısınız?" Sonra konuştuğumuz konuyu hatırladı ve ses tonu değişti. "Saat kaçta tutuklandı?"

"İki buçuk civarında."

"Nerede?"

"Village'de bir dairede. Bayan Carr kocanızın aleyhine suçlamalarda bulunduğundan beri o dairede kalıyordu. Bir ara dışarı çıktığında birileri Carr'ı daireye getiriyor, öldürüyor ve polise haber veriyor Ya da öldürdükten sonra oraya getiriyor"

"Ya da onu Jerry öldürdü."

"Bu çok anlamlı bir şey değil."

Bir süre düşündü, sonra başka bir yöne kaydı. "Kimin dairesiydi?"

"Emin değilim."

"Gerçekten mi? Onun olmalı. Ah, uzun süreden beri bir dairesi olduğuna emindim. Epey bir zamandan beri görmediğim elbiseleri var. Gardrobunun bir kısmını şehirde bir yerde sakladığımı anladım," içini çekti. "Neden benden bir takım şeyler; sakladığımı merak ediyorum. O kadar çok şey biliyorum ki, onun da bildiğimi bilmesi gerek, değil mi? Başka kadınlar olduğunu bilmediğimi mi sanıyor? Umurumda olduğunu mu sanıyor?"

"Umurunuzda değil mi?"

Yüzüme uzun ve sert baktı. Soruyu yanıtlayacağını sanmıyordum ama yanıtladı. "Tabii, umurumda" dedi. "Tabii, umurumda." Kahve fincanına baktı, boş olduğu için çok üzülmüş gibiydi. "Biraz daha kahve alacağım" dedi. "Sen de ister misin, Matthew?"

"Teşekkür ederim."

Fincanları mutfağa götürdü. Geri dönerken içki dolabında durdu ve kahveyi ilaçladı. Wild Turkey'i boca eden eli çok cömertti, içkimi benim yaptığımdan iki kat daha sert yapmıştı.

Yeniden divana oturdu ama bu sefer benim koltuğumun daha yakın tarafına. Kahvesini yudumladı ve fincanının üstünden bana baktı. "O kız saat kaçta öldürülmüştü?"

"Duyduğum son haberlere göre ölüm saatini geceyarısı civarı tahmin ediyorlar."

"Ve o iki buçuk gibi tutuklandı?"

"Evet öyle gibi."

"Eh, bu işleri basitleştiriyor, değil mi? Çocuklar uyuduktan hemen sonra eve geldiğini söylerim. Beni görmek ve elbiselerini değiştirmek istemiş. Ve saat on birden Carson'un programı bitene kadar birlikte televizyon izledik. Sonra tutuklanmak için tam zamanında New York'a döndü. Sorun nedir?"

"Bu bir işe yaramaz, Diana"

"Neden?"

"Kimse inanmaz. Kocana yararlı olacak tek kanıt bükülmez çelikten olmalı. Karısının desteksiz şahitliği olmaz."

"Sanırım biliyordum bunu."

"Evet."

"Onu öldürdü mü, Matthew?"

"Öldürmediğini söylüyor"

"Ona inanıyor musun?"

Başımınla onayladım. "Başka birinin öldürdüğüne inanıyorum. Özellikle onu tuzağa düşürmek için."

"Neden?"

"Polis Teşkilatıyla ilgili soruşturmayı durdurmak için. Ya da kişisel nedenlerden. Carr'ı öldürmek isteyen biri için kocanız suçlanabilecek en ideal kişi."

"Demek istediğim bu değildi. Seni, onun masum olduğuna inandıran şey ne?"

Bunu düşündüm. Bir iki iyi nedenim vardı, örneğin biri, bu kadar aptalca bir biçimde cinayet işleyemeyecek kadar zeki biri oluşuydu. Kadını dairesinde öldürmüş olabilirdi ama onu orada bırakıp şahit olabilecek birilerini ayarlamadan bir iki saat dolaşmaya çıkmazdı. Ama benim nedenlerim çok önemli değildi ve ona tekrarlamaya değmezdi.

"Yaptığına inanmıyorum. Uzun zaman polislik yaptım. İnsanın sezgi gücü gelişir. Bazı şeyleri hissedersin ve iyi bir polissen önsezilerini dinlemeyi öğrenirsin."

"Eminim sen iyiydin."

"Kötü değildim. Sezgilerim ve içgüdülerim kuvvetliydi. İşin içine o kadar girerdim ki çoğu zaman kendimi kaybederdim. Bu da sonucu etkilerdi. Kendini gerçekten verdiği bir işte iyi olmak kolaylaşır."

"Sonra Teşkilat'tan ayrıldın?"

"Evet. Bir iki yıl önce."

"Gönüllü olarak mı?" Kızardı ve elini dudaklarına götürdü. "Çok özür dilerim" dedi. "Aptalca bir soruydu ve beni hiç ilgilendirmeyen bir konu."

"Aptalca değil. Evet, gönüllü olarak ayrıldım."

"Neden? Bu da üstüme vazife değil ama."

"Kişisel nedenlerden."

"Tabii. Çok çok özür dilerim, galiba bu içki fazla geldi. Beni bağışla."

"Bağışlanacak bir şey yok. Nedenler kişisel yalnızca, bu kadar. Belki bir gün sana anlatmak isteyebilirim."

"Belki anlatırsın, Matthew,"

Gözlerimiz bir daha birleşti ve o, aniden derin bir nefes alıp fincanındaki kahveyi bir dikişte içene kadar takılı kaldı.

"Para aldın mı?" dedi. "Yani Teşkilat'tayken demek istiyorum?"

"Biraz. Aldığım kadarıyla zengin olmadım ve özellikle de aranmadım ama önüme konuları aldım. Hiçbir zaman yalnızca benim maaşımla geçinmedik."

"Evli misin?"

"Boşandım."

"Bazen boşanmayı düşünüyorum. Şimdi düşünemem tabii. Şimdi sadık, çilekeş eşin görevi, kocasının ona ihtiyacı olduğu bu zamanda yanında olmak Neden gülümsüyorsun?"

"Üç tiksintiye bir çilekeş veririm."

"Anlaştık," Gözlerini indirdi, "Jerry çok para alıyor" dedi.

"Öyle anlıyorum."

"Sana verdiğim para. İki bin beş yüz dolar. Evin içinde böyle bir nakdin olmasını düşün. Bütün yaptığım, yukarı çıkıp, saymak oldu. Kasada daha epey kaldı. Tam ne kadar parası var kasada, bilmiyorum. Hiç saymadım."

Bir şey söylemedim. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucagında birleştirmiş oturuyordu. Uzun bacaklarında nefti pantolon, açık yeşil süveter, nane yeşili gözler. Uzun ince parmaklar ojesiz, bakımlı tırnaklar ve duyarlı eller.

"O Özel Savcıyla konuşmaya başlayınca kadar kasanın varlığından haberdar bile değildim. Bir türlü adını hatırlayamıyorum o adamın."

"Abner Prejanyan."

"Evet. Jerry'nin para aldığını elbette biliyordum. Açık açık hiç bir zaman söylemezdi ama ima ederdi ve zaten çok belliydi. Sanki bilmemi istiyor ama açıkça da söylemek istemiyor gibiydi. Hakkıyla kazandığı parayla geçinmediğimiz benim için çok açıktı. Elbiselerine çok para harcardı ve sanırım öteki kadınlara da." Sesi boğulmak üzereydi ama o bir şey olmamış gibi devam etti. "Bir gün beni bir kenara çekti ve kasayı gösterdi. Kilidin şifresini söyledi. İstedğim zaman istediğim kadar para alabileceğimi ve buraya daima para geleceğini söyledi."

Biraz önceye kadar hiç açmamıştım. Ne saymak için ne de başka bir şey için. Orada ne kadar para olduğunu bilmek istemedim. İlginç bir şey duymak ister misin? Geçen hafta bir gece onu terketmeyi düşünüyordum ve bunu nasıl kaldırabileceğimi bilemiyordum. Mali olarak yani. Ve hiç kasadaki parayı düşünmedim. Aklıma bile gelmedi.

Ahlaki değerleri çok yüksek bir insan olup olmadığını bilmiyorum. Değilim sanırım, gerçekten. Ama orada o kadar çok para var ki, beni anlıyor musun, bu kadar parayı alabilmek için bir insanın neler yapmak zorunda olduğunu düşünmek istemiyorum. Söylediklerimin bir anlamı var mı sence, Matthew?"

"Evet."

"Belki o kadını öldürdü. Bir insanı öldürmesi gerektiğine karar vermişse vicdanen ve ahlaken bir tereddütü olacağını düşünmüyorum."

"Görev başında hiç öldürdü mü?"

"Hayır. Çok sayıda suçluyu yaraladı ama hiçbiri ölmedi."

"Askerlik yaptı mı?"

"Bir iki yıl Almanya'daydı. Ama hiç savaşmadı."

"Hiç şiddet girişiminde bulundu mu? Sana hiç vurdu mu?"

"Hayır, asla. Bazen ondan korktuğum olur ama nedenini açıklayamam. Beni gerçekten korkutacak hiçbir şey yapmamışta Bana vuran bir erkeği terkederim." Acıyla gülümsedi. "En azından böyle düşünmek istiyorum. Ama bir zamanlar başka kadınları olan bir erkeği de terkeceğimi düşünürdüm. Neden kendimizi hiç düşündüğümüz kadar iyi tanıyamıyoruz, Matthew?"

"Bu iyi bir soru."

"Daha bir sürü iyi sorularım var O adamı aslında hiç tanımıyorum. Bu hayret verici değil mi? Bunca yıldır onunla evliyim ve onu tanımıyorum. Hiçbir zaman tanımadım. Özel Savcı'yla neden işbirliği yapmaya karar verdiğini sana anlattı mı?"

"Sana söylemiş olabileceğini umuyordum."

Başımı salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama zaten hiçbir şeyi neden yaptığımı bilmem. Benimle neden evlendi? Bak, bu iyi bir soru işte. Ben buna başlı başına mükemmel bir soru derim, Matthew. Jerome Broadfield küçük, mıymıntı Diana Cummings'de ne buldu?"

"Hadi, canım. Çekici olduğunu biliyor olmalısın."

"Çirkin olmadığımı biliyorum."

"Çirkin olmaktan çok çok uzaksın." Ve ellerin kalçalarında birer kumru gibi duruyor. Ve bir adam gözlerinde tamamen kaybolabilir.

"Ben çok dramatik değilim, Matthew."

"Anlamadım."

"Nasıl anlatayım? Bir düşüneyim. Hani, bilir misin, bazı aktörler vardır, sahneye çıkar çıkmaz bütün gözler onlara çevrilir? O sırada başka birinin sahnede konuşuyor olması önemli değildir Öyle bir dramatik havaları vardır ki onlara bakmak zorundasındır Ben böyle değilim, hiç değilim. Ve tabii Jerry aynen böyle."

"Çok çarpıcı olduğu kesin. Uzun boyunun bunda büyük rolü var herhalde."

"Bundan daha fazla bir şey. Uzun boylu ve yakışıklı ama bunlardan daha fazla bir şey var onda. Sokakta insanlar sürekli bakar ona. Onu tanıdığımdan beri böyledir bu. Bakmaları için onun özellikle bir şeyler yapmadığını da düşünme. Bazen yaptığımı şahit oluyorum, Matthew. Hesaplı ama sanki hiç öyle değilmiş gibi bir tavırla baktığı bakışlarını yakalıyorum ve öyle zamanlarda nefret ediyorum ondan."

Dışardan bir araba geçti. Birbirimize bakmadan öyle bir süre oturduk, sokaktan gelen sesleri ve sessiz düşüncelerimizi dinledik.

"Boşandığımı söylemiştin."

"Evet."

"Yakın bir zamanda mı?"

"Bir kaç yıl önce."

"Çocuklar?"

"İki oğlan. Velayetleri annelerinde."

"Benim iki kızım, bir oğlum var. Bunu söylemiş olmalıyım."

"Sara, Jennifer ve Eric."

"Çok iyi bir belleğin var." Ellerine baktı. "Daha mı iyi? Boşanmış olmak?"

"Bilmiyorum. Bazen daha iyi bazen daha kötü. Aslında bu biçimde düşünmüyorum çünkü fazla bir seçim durumu yoktu. Böyle olması gerekiyordu."

"Boşanmayı karın mı istedi?"

"Hayır; isteyen bendim. Yalnız yaşamak zorunda olan. Ama bunu istemem bir seçim değildi, bilmem bunu anlayabiliyor musun? Kendi başıma olmak zorundaydım."

"Hâlâ yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Mutlu musun?"

"Mutlu olan var mı?"

Bir süre için sessiz kaldı. Elleri dizlerinde, başı arkaya gözleri kapalı, kendi düşünceleriyle başbaşa gibiydi. Gözlerini açmadan sordu, "Jerry'ye ne olacak?"

"Ne olacağını söylemek şu an olanaksız. Ortaya bir şeyler çıkmazsa mahkemeye gider. Tahliye olabilir ya da olamaz. Güçlü bir avukat işi uzatabilir"

"Ama mahkûm da edilebilir, öyle mi?"

Tereddüt ettim. Sonra başımla onayladım.

"Ve hapse atılır?"

"Mümkün."

"Tanrım."

Fincanını eline aldı, içine baktı sonra gözlerini benimkilerle çakışınca kadar kaldırdı. "Biraz daha kahve alalım mı, Matthew?"

"Ben daha fazla almayayım."

"Ben biraz alsam mı? Bir içki daha alsam mı?"

"Eğer buna ihtiyacın varsa."

Düşündü, "ihtiyacım bu değil" diye karar verdi. "Neye ihtiyacım var biliyor musun?"

Bir şey söylemedim.

"Senin buraya, yanıma gelip oturmana ihtiyacım var. Kucaklanmaya ihtiyacım var"

Onun yanına oturdum, sıcaklık arayan küçük bir hayvan gibi kollarıma geldi. Yüzü yüzümde yumuşacıktı, nefesi ılık ve tatlı. Ağzım ağzını bulduğunda bir an için gerildi. Sonra sanki bunun kararının çoktan verilmiş olduğunu farketmiş gibi kollarımda gevşedi ve öpüşüme karşılık verdi.

Bir ara "Herşeyi uzaklaştıralım, herşeyi" dedi. Sonra ne o ne de ben bir şey söyleme gereğini duymadık.

Bir süre sonra daha önce oturduğumuz gibi ben koltukta o oturuyorduk. O içki katılmamış kahvesini yudumluyor, ben de sek burbonumu yarılıyordum. Alçak sesle konuşuyorduk.

Merdivenlerde ayak sesleri duyunca sustuk. On yaşlarında küçük bir kız girdi odaya. Annesine benziyordu.

"Anne, Jennifer'la ben Fantastic Voyage'i izlemek istiyoruz, Eric de domuzluk yapıyor ve Taş Devri'ni izlemek istiyor Jennifer'la ben Taş Devri'nden nefret ediyoruz."

"Eric'e domuz deme,"

"Eric'e domuz demedim. Yalnızca domuzluk yapıyor dedim!"

"Aynı şey değil sanırım. Sen ve Jennifer benim odamda izleyebilirsiniz programınızı, istediğiniz bu mu?"

"Neden Eric senin odanda izlemiyor? Neden bizim odamızda bizim televizyonumuzu izlemek zorunda?"

"Eric'in odamda yalnız kalmasını istemiyorum."

"Eh, Jennifer'la ben de onun bizim odamızda yalnız kalmasını istemiyoruz."

"Sara..."

"Tamam. Biz senin odanda izleriz."

"Sara, bu Bay Scudder."

"Merhaba, Bay Scudder Şimdi gidebilir miyim, anne?"

"Gidebilirsin."

Çocuk merdivenleri çıkıp yukarda kaybolunca, annesi alçak sesli bir ıslık çaldı. "Neyim var benim böyle, hiç bilmiyorum" dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yani bir azize olduğumu söylemiyorum. Ben... geçen yıl biriyle ilişkiye girmiştim. Ama kendi evimde, Tanrım, çocuklar evdeyken. Sara tam üzerimize gelebilirdi. Duymazdım bile." Birden gülümsedi. "Üçüncü Dünya Savaşı çıksaydı onu da duymazdım. Sen tatlı bir adamsın Matthew. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama mazeret aralayacağım. Olduğu için memnunum."

"Ben de."

"Hâlâ ilk adımı söylemediğini biliyor musun? Hep Bayan Broadfield dedin."

Adını bir kez yüksek sesle, bir çok kez de içinden söylemişim. Şimdi yine söyledim. "Diana."

"Bu çok daha iyi."

"Diana, ay tanrıçası."

"Ve av."

"Av tanrıçası da mı? Ben yalnızca ay Tanrıçalığını bilirdim."

"Bu gece çıkacak mı merak ediyorum. Mehtap. Hava kararmaya başladı bile değil mi? İnanamıyorum. Yaz nereye gitti? Daha önceki gün ilkbahardı, şimdi Ekim. Bir iki hafta sonra üç kızıldelim, kostümlerini giyip Cadılar Bayramı'nda komşulardan şeker toplayacaklar" Yüzü karardı. "Ne de olsa aile geleneği, ha para ha şeker toplamışsın."

"Diana..."

"Ve Şükran Günü de bir ay sonra. Daha üç ay önce Şükran Günü değil miydi? Olsa olsa en fazla dört ay önce?"

"Ne demek istediğini biliyorum. Günler geçmek bilmiyor, yıllar uçup gidiyor."

Başını salladı, "Anneannemin hep deli olduğunu düşünmüşümdür. Yaşlanınca zamanın daha hızlı geçtiğini söylerdi. Ya deliydi ya da benim çok saf bir çocuk olduğumu düşünürdü çünkü zaman, hızını insanın yaşına göre nasıl ayarlayabilirdi? Ama gerçekten bir fark var Bir yıl benim hayatımın yüzde üçü,. Sara'nın hayatının ise yüzde onu. Tabii ki benim için uçarken onun için sürünüyor O çok daha hızlı geçmesini isterken ben de yavaşlamasını diliyorum. Ah, Matthew, yaşlanmak hiç de eğlencelik değil."

"Şaşkın." "Kim? Ben mi?"

"Kendin neredeyse ufak bir kızken yaşlanmaktan konuşuyorsun."

"Birilerinin annesiyken ufak bir kız olamazsın artık."

"Tabii ki olabilirsin."

"Yaşlanıyorum Matthew. Bak düne göre ne kadar yaşlıyım bugün."

"Daha yaşlı mı? Ama aynı zamanda daha gençsin de, değil mi? Bir bakıma?"

"Ah, evet" dedi. "Evet haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim."

Kadehim boşalınca ayağa kalktım ve gitmem gerektiğini söyledim. Kalmamın iyi olacağını söyledi, kalamamamın iyi bir şey olduğunu söyledim. Bir an bunu düşündü ve benimle aynı fikirde olduğunu ama kalabilmemin yine de iyi olacağını söyledi.

"Üşüyeceksin" dedi. "Güneş battıktan hemen sonra serinliyor Seni otomobille Manhattan'a götüreyim. Tamam mı? Sara böyle bir süre için kardeşlerine bakabilecek kadar büyük. Seni hemen götürürüm. Trenden daha çabuk olur"

"Trene bineyim, Diana."

"O zaman tren istasyonuna kadar götüreyim."

"Yürüyüş, alkolün etkisini hafifletebilir"

Yüzümü inceledi, sonra başıyla onayladı. "Tamam."

"Bir şeyler öğrenir öğrenmez seni ararım."

"Bir şeyler öğrenmezsen de mi?"

"Bir şeyler öğrenmezsem de."

Ona doğru uzandım ama o geri çekildi. "Sana askıntı olmayacağımı bilmeni isterim, Matthew."

"Bunu biliyorum."

"Bana bir şeyler borçluymuşsun gibi hissetmemelisin."

"Buraya gel."

"Ah, benim tatlı adamım."

Sonra kapıda "Jerry için çalışacaksın. Bu işleri karmaşıklaştırır mı?" dedi.

"Genellikle herşey işleri karmaşıklaştırır" dedim.

Dışarısoğuktuköşeyidönüp kuzeye yönelince tam arkamdan ısıracı bir rüzgâr bastırdı. Yalnızca takım elbiseliydim ve yeterli değildi.

Tren istasyonuna varmadan aklıma Jerry'nin bir paltosunu ödünç alabileceğim geldi. Jerry gibi gardrobuna meraklı birinin üç dört tane paltosu olmalıydı. Diana da bana memnuniyetle verirdi, O zaman bunu düşünmemiştim, o da teklif etmemişti. İyi ki de böyle olmuştu. Bugün adamın koltuğunda oturmuş, viskisinden içmiş, karısıyla sevişmişim. Bir de etrafta onun giysileriyle dolaşmaya gerek yoktu.

Tren istasyonu yükseltilmiş bir platformdaydı ve Long Island Tren Yolu üstünde bir durağı hatırlatıyordu, Anlaşılan bir tren az önce gelip geçmişti. Batı yönünde bekleyen tek kişiydim.

Zaman içinde başka insanlar da toplandı ve artan bir sigara dumanı içinde beklemeye koyulduk.

Teorik olarak yer üstünde ya da altında olsun metro istasyonlarında sigara içmek yasaktır. Yer altında hemen hemen herkesin bu kurala uymasına karşılık, yükseltilmiş platformlarda bütün sigara içenler kuralı ihlal ederler. Bunun neden böyle olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Metro istasyonları yer altında da üstünde de yangına karşı eşit derecede risklidir, hava dolaşımı ikisinde de eşit derecede berbattır ama yine de kural bir yerde uygulanır öteki yerde uygulanmaz ve bunun açıklanması da şimdiye kadar hiç yapılmadı.

Tuhaf.

Sonunda tren geldi. İnsanlar sigaralarını attı ve bindi. Benim olduğum vagon grafitilerle bezenmişti. Ama hiç BİZ İNSANLAR İKİYİZ gibi orijinal bir şey yoktu.

Karısıyla sevişmeyi planlamamıştım.

Bir noktada düşünmemiştim bile, sonra başka bir noktada bunun olacağından kesinlikle emindim ve bu iki nokta, zaman birbirlerine inanılmaz derecede yakındılar.

Tam olarak böyle bir şeyin neden olduğunu söylemek zor

Arzulayabileceğim kadınlara çok sık rastlamıyorum. Giderek daha az sıklıkta olan bir şey bu, ya yaşlanma süreciyle ilgili ya da kişisel değişim sürecimle. Bir gün önce böyle bir kadına rastlamıştım ve bilinen ya da bilinmeyen çeşitli nedenlerden dolayı bir şey yapmamıştım. Ve artık ne o ne de ben birbirimize hiçbir şey yapamayacaktık.

Belki de beynimdeki bir takım geri zekâlı hücreler, Diana Broadfield'e oturma odasının divanında sahip olmazsam, onu birilerinin katledeceğine beni inandırmıştı.

Vagon sıcaktı ama sanki hâlâ platformda rüzgârı yiyormuşum gibi titriyordum. Yılım en iyi zamanıydı hem de en hüzünlüsü. Çünkü kış geliyordu.

7

Otelimde beni bekleyen çeşitli mesajlar vardı, Anita bir daha aramış, Eddie Koehler iki kere mesai bırakmıştı. Asansöre doğru yürüdüm sonra dönüp jetonlu telefonda Elaine'i aradım.

"Gelsem de gelmesem de ararım demiştim" diye açıkladım ona. "Bu gece uğrayacağımı zannetmiyorum. Belki yarın."

"Tabii, Matt. Önemli bir şey miydi?"

"Daha önce ne konuştuğumuzu hatırlarsın. O konuda bir şeyler daha öğrenebilirsen harcadığım zamanın karşılığını verebilirim."

"Bilemiyorum" dedi. "Kendimi çok ortaya atmak istemem. Perde arkasında kalmayı tercih eden biriyim ben. İşimi yapıp yaşlılığım için para biriktiriyorum."

"Emlak işiydi, değil mi?"

"Evet. Queens'de apartman daireleri."

"Seni bir ev sahibi olarak görmek zor"

"Kiracılar beni hiç görmezler Bütün işlere bakan bir yönetici şirket var Benim işimle ilgilenen kişiyle profesyonel ilişkilerim var."

"Anladım. Zengin oluyor musun?"

"Durum pek fena sayılmaz. Karnını doyurmak için bir dolara muhtaç yaşlı Broadway aktristlerine benzemeye hiç niyetim yok."

"Eh, bir iki soru sorar, bir iki dolar kazanabilirsin. İlgileniyorsan eğer"

"Herhalde deneyebilirim. Adımı karıştırmayacaksın değil mi? Sana bir kapı aralayacak bir şeyler bulmamı istiyorsun yalnızca?"

"Aynen öyle."

"Eh, bir bakalım, ne bulacağım."

"Sen bir bak, Elaine. Yarın uğrarım."

"Gelmeden önce ara."

Yukarı çıktım, ayakkabılarımı çıkardım, yatağa uzandım. Bir iki dakikalığına gözlerimi kapadım. Tam uykuya dalacaktım ki kendimi kalkmaya zorladım. Yatağın yanında duran burbon şişesi boştu. Onu çöp sepetine attım, dolap rafına baktım. Açılmamış bir şişe Jim Beam beni bekliyordu. Açtım ve bir firt aldım. Wild Turkey değildi ama işi gördü.

Eddie Koehler onu aramamı istemişti ama o konuşmanın bir iki gün daha beklememesi için bir neden yoktu. Bana ne söyleyeceğini tahmin ediyordum ve duymak istediğim bir şey değildi.

Anita'ya telefon etmek için ahizeyi kaldırdığımda saat sekizi çeyrek geçiyor olmalıydı,

Birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz yoktu. Son günlerde faturaların ağırlaştığını, kendisinin kanal tedavisi yaptırdığını, çocukların üst başlarının hızla küçüldüğünü ve bir şeyler yollayabilirsem çok yardımcı olacağını söyledi. Yeni bir iş aldığını ve yarın sabah, ona para havalesi çıkartabileceğini söyledim.

"Çok işimize yarar, Matt. Ama seni aramamın nedeni, çocuklar seninle konuşmak istiyor"

"Tamam."

İlk önce Mickey'le konuştum. Çok fazla bir şey söylemedi. Okul iyiydi, herşey iyiydi. Sonra ağabeyine verdi telefonu.

"Baba? izci Kulübü'nün ayarladığı bir baba-oğul paket programı var Nets kendi sahasında Squires'la oynuyor Biletleri toptan alıyorlar, herkes birlikte oturacak."

"Ve senle Mickey gitmek istiyorsunuz?"

"Gidebilir miyiz? Yalnız, bir şey var. Biraz pahalı gibi."

"Ne kadar?"

"Kişi başına on beş dolar ama bunun içine maçtan önceki yemek ve Coliseum'a otobüs de dahil."

"Bakın, parası önemli değil, yerler de çok kötü değilse fen, bir paket sayılmaz. Ne zaman?"

"Bir hafta sonra yarın. Cuma akşamı."

"Bu sorun olabilir Çok yakın bir tarih."

"Bize de ancak son toplantıda söylediler. Gidemez miyiz?"

"Bilmiyorum. Elimde bir iş var Ne kadar uzun süreceğini bilmiyorum. Ya da ortasında bir iki saat kaçamak yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bu çok önemli bir iş olmalı herhalde, öyle mi?"

"Yardım etmeye çalıştığım adam cinayetle suçlanıyor" "Cinayeti işledi mi?"

"İşlediğini düşünmüyorum ama bu, işlemediğini nasıl ispat edeceğimi biliyorum demek değil."

"Polis soruşturma yapıp gerçeği ortaya çıkaramaz mı?"

İstemedikleri zaman çıkarmazlar diye düşündüm. "Arkadaşımın suçlu olduğunu düşünüyorlar ve daha fazla araştırma yapmak istemiyorlar Bu yüzden beni tuttu" dedim. Şakağımda zonklamaya başlayan bir noktayı oğuşturdu. "Bak, şöyle yapalım. Sen bu işi ayarla, ben yarın annene biraz para yollayacağım, biletler için kırk beş dolar eklerim. Eğer ben gelemesem, haber veririm, benim biletimle de başka birisini götürürsünüz. Bu fikir nasıl?"

Bir duraklama oldu. "Şöyle bir durum var, sen götüremezsen Jack bizi götürebileceğini söyledi."

"Jack?"

"Annemin arkadaşı."

"Hı-hı."

"Ama biliyorsun bu baba-oğul olayı ve Jack babamız değil."

"Doğru. Bir dakika bekler misin?" İçki içmeye gerçekten ihtiyacım yoktu ama bir zararı da olmazdı. Şişenin ağzını açtım ve "Jack ile anlaşıyor musunuz?" dedim.

"İdare eder, fena biri değil."

"Bu iyi. Bak, buna ne dersin, ben götürebilirim götürürüm, yapamazsam, benim biletimle Jack'i götürürsünüz. Tamam mı?" Bu noktada bıraktık.

Armstrong'un Yeri'nde dört beş kişiyle selamlaştım ama aradığım adamı göremedim. Trina masama geldiğinde Doug Fuhrmann'ın uğrayıp uğramadığını sordum.

"Bir saat geç kaldın" dedi. "Geldi, bir bira içti, bir çek bozdurdu ve tüydü."

"Nerede oturduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Bu civarda ama tam olarak söyleyemem. Neden?"

"Onunla konuşmam lazım."

"Don'a sorayım."

Don da bilmiyordu. Bir kâse bezelye çorbasıyla bir hamburger aldım. Trina kahvemi getirdiğinde karşıma oturdu ve küçük sivri çenesini elinin tersine dayayarak, "Tuhaf bir halin var" dedi.

"Benim her zaman tuhaf bir halim vardır"

"Senin ölçülerinde tuhaf demek istiyorum. Ya bir iş peşindesin ya da bir şeylere canın sıkılmış."

"Belki ikisi de."

"Çalışıyor musun?"

"Hı-hı."

"Doug Fuhrmann'ı aramanın nedeni bu mu? Onun için mi çalışıyorsun?"

"Bir arkadaşı için."

"Telefon rehberini denedin mi?"

İşaret parmağımla burnunun ucuna dokundum. "Sen detektif olmalısın" dedim. "Hem de benden daha iyi olursun."

Ancak telefon rehberinde kayıtlı değildi.

Manhattan rehberinde yirmi dört kadar Fuhrmann, bunu iki katı kadar Fuhrman, bir kaç tane de Ferman ve Fermin vardı. Bütün bunları otel odamda elimde bir rehberle tıklımış durumda keşfettim. Odamdaki telefon iki misli pahalı ve boşu boşuna para harcamak sinir bozucu olduğu

için aşağı indim. Gerektikçe Vinnie'den para bozdurarak paralı telefonda hemen hepsini aradım. Armstrong'un iki millik çemberi içindeki bütün Fuhrmann'ları ve yazar arkadaşla benzer soyadına sahip bütün diğerlerini aradım. Ama onu tanıyan hiç kimseye rastlamadım ve vazgeçme noktasına gelene dek çok bozukluk harcadım.

On bire doğru, belki daha geç Armstrong'a döndüm. Bir iki hemşire benim masamda oturuyorlardı, ben de yanlarındaki bir yere geçtim, Fuhrmann'ın orda olup olmadığından emin olmak için bardaki kalabalığa şöyle bir gözattım. Trina hızlı adımlarla masama geldi ve "Sakın bakma, ama bardaki biri seni sorup duruyor" dedi.

"Dudaklarını oynatmadan konuşabildiğini bilmiyordum" dedim.

"Ön taraftan üçüncü taburede. Büyük bir adam, bir şapka giyiyordu ama hâlâ başında mı bilmiyorum."

"Şapka hâlâ başında."

"Tanıyor musun onu?"

"Bu yorucu işini her an bırakıp vantrilog olarak çalışabilirsin" dedim. "Ya da şu eski, hapishane filmlerinde oynayabilirsin. Hâlâ çeviriyorlarsa. 'Arkan dönük, dudaklarımı okuyamıyorum bebek.'"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Bir sorun yok."

"Burda olduğunu söyleyeyim mi ona?"

"Söylemene gerek yok. Buraya doğru geliyor Don'dan ne içtiğini öğren, ona içkisinden, bana da her zamankinden getir"

Eddie Koehler'in gelişini, bir sandalye çekip karşıma otuzunu izledim. Dikkatli, ölçen-biçen bakışlar. Ceket cebinden bir puro çıkardı, sonra puronun ucunu delmek için bir kürdan bulana kadar ceplerini yokladı. Eşit derecede tutuşturmak için alevde döndürerek, uzun uzun purosunu yakmakla uğraştı.

Trina içkilerle geri geldiğinde hâlâ konuşmamıştık. Onun içkisi skoç sodaya benziyordu. Trina karıştırılmasını isteyip istemediğini sordu. O başıyla evet dedi. Trina karıştırdı ve masaya onun önüne koydu, sonra benim duble burbonla kahvemi servis yaptı. Burbondan sek bir firt aldım, sonra kahveme karıştırdım.

"Kolay bulunan bir adam değilsin" dedi Eddie. "Sana bir kaç mesaj bıraktım, anlaşılana onları almaya oteline pek uğramıyorsun."

"Mesajlarını aldım."

"Evet, resepsiyondaki memur da aldığını söyledi. Herhalde aradığında telefonum meşguldü."

"Aramadım."

"Öyle mi?"

"Yapmam gereken işler vardı, Eddie."

"Eski bir arkadaşını aramak için zamanın yoktu, ha?"

"Seni sabah arayabileceğimi düşünmüştüm."

"Hı-hıh."

"Yarın bir zaman, yani."

"Hı-hıh. Bu akşam meşguldün."

"Evet."

Sanki ilk defa içkisini fark ediyor gibiydi. Sanki gördüğü ilk içkiymiş gibi bakıyordu bardağına. Purosunu sol eline aldı ve bardağını sağ eliyle kaldırdı. Kokladı ve bana baktı, "içtiğim içki gibi kokuyor" dedi,

"İçkiden bir tane daha getirmesini söyledim."

"Çok değerli bir şey değil. Seagram's. Yıllardım içtiğim içki."

"Evet, sen daima bunu içerdin."

Başımı salladı. "Tabii, çok ender olarak günde iki ya da üçten fazla içtiğim olmaz. İki ya da üç. Anlaşılana bu senin kahvaltıda içtiğin miktar; ha, Matt?"

"Ah, o kadar kötü değil, Eddie."

"Hayır mı? Bunu duyduğuma memnun oldum. Çevrede bir takım şeyler duyuyor insan, bilirsin. Neler söylendiğine şaşar kalırsın."

"Tahmin edebiliyorum."

"Tabii, tahmin edebilirsin. Eh, neyin şerefine içmek istiyorsun, bakalım? Herhangi özel bir şey?"

"Özel bir şey yok."

"Özel bir şeylerden konuşmuşken, şu Özel Savcıya ne dersin? Bay Abner L. Prejanyan'ın şerefine içmemize bir itirazın var mı?"

"Nasıl istersen."

"Güzel." Bardağını kaldırdı. "Prejanyan'a, tez vakitte ölmesine ve kokuşmasına."

Tokuşturduk ve içtik.

"Bunun şerefine içmeye bir itirazın yok, öyle mi?"

Omuzlarımı silkdim. "Seni mutlu ediyorsa, hayır. Şerefine içtiğimiz adamı tanımıyorum."

"Orospu çocuğuyla hiç tanışmadın mı?" "Hayır."

"Ben tanıştım. Sinsi, küçük yaltakçı." içkisinden bir yudum daha aldı, sonra sinirli bir tavırla başını salladı ve bardağını masaya koydu. "Allah kahretsin, Matt. Ne kadar zamandır tanıyoruz birbirimizi?"

"Birkaç yıl oldu, Eddie."

"Olmuştur herhalde. Broadfield gibi bok bir herifle ne işin var senin, bunu söyler misin bana? Onunla ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Beni bir iş için tuttu."

"Ne yapmak için?"

"Onu temize çıkartacak kanıt bulmak için."

"Cinayetten yırtmak için kanıt, senden yapmanı istediği bu. Onun ne orospu çocuğu olduğunu biliyor musun? Hiçbir fikrin var mı?"

"İyi bir fikrim var"

"Bütün Teşkilat'ın içine edecek, yapmak istediği tek şey bu. O pislik halı tüccarına yüksek makamlardaki yolsuzluğu açığa çıkarmak için yardım edecek., Tanrım, ne şeker çocuk! Görmek isteyebileceğin en namussuz polislerden biridir kendisi. Yalnızca verileni almakla kalmaz, özellikle avanta peşinde koşardı, Matt. Kimden sus payı alabilecekse, kumarbazlardan, uyuşturucu kaçakçılarından, onların peşine düşerdi. Ama yakalamak için değil, ancak avantajını vermezlerse deliğe tıkarı. O kendi için çalışırdı. Rozeti, hırsızlık yapması için izin belgesi idi."

"Bütün bunları biliyorum."

"Bütün bunları bile bile onun için çalışıyorsun."

"Ya kızı öldürmediyse, Eddie?"

"Kızı onun dairesinde kaskatı ölü buldular"

"Onun kızı öldürüp orada bırakacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Allah kahretsin." Purosundan bir nefes aldı. "Cinayet aletlerini ortadan kaldırmak için dairesinden çıkmış olabilir Ona neyle vurmuşsa ve neyle bıçaklamışsa, onları nehre attı diyelim. Sonra, kendini beğenmiş küstahın biri olduğu için ve de delinin biri, bir yerlerde durup bir iki bira içti. Sonra cesedi ortadan kaldırmak için döndü. Onu da bir yerlere bırakacaktı ama polisleri dairesinde kendisini bekler buldu."

"Yani onların kucağına düştü."

"Olamaz mı?"

Başımı olumsuzca salladım. "Bu pek anlamlı gelmiyor Biraz deli olabilir ama kesinlikle aptal birisi değil ve sen onun bir budala gibi hareket ettiğini iddia edemezsin. Senin çocuklar daireye gitmeyi nasıl akıl etti bir kere? Gazetelerde telefonla bir ihbar olduğu yazıyor Doğru mu bu?"

"Doğru."

"Kimliği meçhul biri tarafından?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Ne kadar elverişli bir durum. Kim nasıl ihbar edebilir? Kız bağırmış mı? Onu duyan başka biri var mı? ihbar nereden geldi?"

"Ne fark eder ki? Belki biri pencereden gördü. Arayan her kimse, şu şu numaralı dairede birisinin öldürüldüğünü söylüyor; bizden bir iki kişi gidiyor ve orada kafasına vurulmuş ve arkadan bıçaklanmış ölü bir kadın buluyor. İhbar edenin bunu nasıl bildiğinin ne önemi var?"

"Önemli olabilir. Cesedi oraya koyan ihbarcıysa örneğin."

"Hadi canım sen de."

"Elinde sıkı bir delil yok. Hiçbir şey yok. Elinizdeki herşey cinayetle dolaylı olarak ilişkili."

"Kapıyı çivilemek için yeterli. Cinayet için neden var, fırsat var ve Allah'ın belası dairesinde bulduğumuz ölü kadın var Allah aşkına başka ne istiyorsun? Onu öldürmek için her türlü nedeni vardı. Kadın onu köşeye sıkıştırmıştı, tabii ki onun ölmesini isteyecekti." içkisinden biraz daha içti. "Biliyor musun, eskiden iyi bir polistin. Belki artık alkol etkilemeye başladı seni. Belki artık kaldıramıyorsun bu mereti."

"Olabilir"

"Matt, adamın parasını alabilirsin. Ekmek parası bu. Nasıl olduğunu bilirim. Ama yolumuza çıkma olur mu? Al parasını ve oyalayabildiğin kadar oyala. O başkalarını yeterince yoldu, biraz da kendi yolunsun bakalım."

"Kadını öldürdüğünü düşünmüyorum."

"Bok." Purosunu ağzından çıkardı, bir süre baktı, sonra yeniden dişlerinin arasına aldı. Daha yumuşak bir tonla, "Biliyor musun Matt, Teşkilat bu günlerde oldukça temiz. Yıllardır olmadığı kadar temiz. Pisliklerin çoğu temizlendi. Hâlâ bir iki kişi var büyük paralarla oynayan, kuşkusuz ama paranın bir torbada gelip bütün Teşkilat'ta dağıtıldığı o eski günler yok artık."

"Yukarı bölgede de mi?"

"Eh, yukarı bölgedeki bir yer hâlâ epey pis sayılabilir Orayı temiz tutmak zor. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama oradan başka, Teşkilat oldukça temiz."

"Yani?"

"Yani biz kendimizi yeterince denetliyoruz ama bu orospu çocuğu bizi tamamen sefil bir durumda gösteriyor. Bir sürü insanın başı belaya girecek, sırf o bir melek gibi etrafta dolaşabilsin ve öteki halı tüccarı vali olabilsin diye,"

"Broadfield'den bu yüzden nefret ediyorsun ama..."

"Ondan nefret ettiğim konusunda tamamen haklısın."

"...ama neden deliğe tıkmak istiyorsun?" Öne doğru eğildim. "Onun işi zaten bitik, Eddie. Prejanyan'ın bürosundan biriyle konuştum. Broadfield'le bir işleri kalmamış artık. Broadfield bu işten tertemiz çıksa bile Prejanyan ona bulaşmak istemeyecektir. Onu kim tuzağa düşürdüyse, bu açıdan işi bitirmiş sayılır. Böyle bir durumda benim katilin peşine düşmemde ne sakınca olabilir?"

"Biz katili yakaladık bile. Tombs'da bir hücrede."

"Yanıldığınızı varsayalım, Eddie. O zaman ne olacak?"

Yüzüme baktı. "Tamam" dedi. "Varsayalım ki yanıldım. Senin çocuğun karlar kadar tertemiz olduğunu varsayalım. Hayatında hiç kötü bir şey yapmadığını varsayalım. Adı neydiyse onu bir başkasının öldürdüğünü varsayalım."

"Portia Carr."

"Tamam. Ve birisi Broadfield'e kumpas kurdu ve yakalattı."

"Yani?"

"Ve sen adamın peşine düşüyorsun ve onu yakalıyorsun."

"Yani?"

"Ve o bir polis çıkıyor Çünkü başka kimin bir nedeni olabilir, o Allah'ın belası Broadfield'i ortadan kaldırmak için?"

"Ah."

"Evet, ah. Bu harika olur değil mi?" Boynundaki damarlar sertleşmişti. Gözlerinden öfke fişkiriyordu. "Böyle oldu demiyorum" dedi. "Çünkü bence Broadfield, Judas kadar suçlu ama eğer

değilse, o zaman ona hakettiği cezayı vermek isteyen, bir iki polisten başka kim olabilir? Ve bu da ne güzel görünür değil mi? Bir polis bir kadını öldürüyor; polis yolsuzluğu soruşturmasını engellemek için suçu başka bir polisin üstüne atıyor İşte bu harika bir hikâyeye."

Bunu biraz düşündüm. "Ve gerçekten olan buysa eğer, sen, Broadfield'in işlemediği bir suçtan dolayı hapse girmesini, bu işin açığa çıkmasına tercih ediyorsun. Söylemek istediğin bu mu?"

"Bok."

"Söylemek istediğin bu mu, Eddie?"

"Allah kahretsin. Onun ölmesini tercih ederim, Matt. Kendi ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile."

"Matt? İyi misin?"

Başımı kaldırıp Trina'ya baktım. Önlüğünü çıkarmış, bir kolunda paltosunu tutuyordu. "Çıkıyor musun?"

"Mesaimi şimdi bitirdim. Çok miktarda burbon götürdün. iyi olup olmadığını merak ettim."

Başımı salladım,

"Konuştuğun adam kimdi?"

"Eski bir arkadaş. Bir polis, Altıncı bölgede çalışan bir teğmen. Aşağıda, Viilage'de." Bardağımı kaldırdım ama içmeden yine masaya koydum. "Teşkilat'taki en iyi arkadaşımdı. Çok sıkı fıkı değildik ama iyi anlaşırđık. Tabii, zaman içinde uzaklaştık birbirimizden."

"Senden ne istedi?"

"Yalnızca konuşmak istedi."

"O ayrıldıktan sonra sıkılmış gibiydin."

Yüzüne baktım. "Sorun şu ki, cinayet farklı bir şeydir Hiç kimsenin cinayet suçundan yırtmasına izin verilmemeli. Hiç kimsenin."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"O öldürmedi, kahretsin. O yapmadı, o masum ve kimsenin umurunda değil. Eddie Koehler'in umurunda değil. Eddie Koehler'i tanırım. O iyi bir polistir."

"Matt..."

"Ama umurunda değil. O zavallı budalananın işlemediği bir cinayetten hapse girmesini istediği için benim hiçbir şey yapmamamı istiyor Ve gerçek katilin bu işten sıyrılmasını istiyor."

"Anlattıklarımı anlamıyorum, Matt. Bak, şu içkini bitirme. Gerçekten ihtiyacın yok buna, değil mi?"

Benim için herşey çok açık seçikti. Trina'nın anlattıklarımı neden anlamadığını bir türlü anlamıyordum. Kelimeleri düzgün söylüyordum, düşüncelerim de en azından benim için kristal netliğindeydi.

"Kristal netliğinde" dedim. "Ne?"

"Onun ne istediğini biliyorum. Hiç kimse çözemedi bunu ama çok açık Sen onun ne istediğini biliyor musun, Diana?"

"Ben Trina'yım, Matt. Tatlım, benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Dil sürçmesi. Onun ne istediğini bilmiyor musun, bebeğim? O şan şöhret istiyor"

"Kim istiyor, Matt? Konuştuğun adam mı?"

"Eddie?" Buna güldüm. "Şan ve şöhret Eddie Koehler için vızgelir tırıs gider. Ben Jerry'den bahsediyorum. Eski ahabım Jerry'den."

"Ah-ah." Parmaklarımın arasından bardağı aldı. "Hemen geleceğim" dedi, "Bir dakika sürmez." Gitti ve kısa bir süre sonra geri geldi. O uzaklaştığında da onunla konuşmayı sürdürmüş olabilirim. Bundan çok emin değilim.

"Hadi, gidelim, Matt. Seninle oteline kadar yürürüm, tamam mı? Ya da bu gece benim evimde kal."

Başımı salladım. "Bunu yapamam."

"Tabii, yapabilirsin."

"Hayır, Doug Fuhrmann'ı görmeliyim. Doug'ı görmem çok önemli, bebeğim."

"Onu rehberde buldun mu?"

"Tamam. Rehber. O hepimizi bir rehber değil kitaba koyabilir, bebeğim. Onun işi bu."

"Anlamıyorum."

Sinirli bir biçimde kaşlarımı çattım. Gayet mantıklı konuşuyordum, ne demek istediğimi neden anlamıyordu, şaşırıyordum. Zeki bir kızdı Trina. Anlamalıydı.

"Hesap" dedim.

"Hesabı çoktan ödedin, Matt. Ve bana da bahşiş bıraktın, çok fazla bir bahşiş. Hadi, lütfen, ayağa kalk, aferin. Ah bebeğim, zor bir gündü anlaşılın. Tamam, bak, sen kaç kere beni toparladın, şimdi bir kere de ben seni toparlayayım. Anlaştık mı?"

"Çek, Trina."

"Hesabı ödedin, sana söyledim ve..."

"Fuhrmann'ın çeki." Böyle ayakta, düşünmek ve konuşmak daha kolaydı. "Bu gece burda bir çek bozdurdu. Sen öyle

"Evet?"

"Çek kasadadır değil mi?"

"Tabii. Ama neden? Bak, Matt, dışarı, temiz havaya çıkalım, kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim" diye ısrar ettim, "Fuhrmann'ın çeki kasada. Ona bir bakabilir misin, Don'a sorar mısın?" Hâlâ arılamıyordu beni. "Adresi" diye açıkladım. "Çoğu insanın çekinin üzerinde adresi vardır. Bunu daha önce düşünmeliydim. Git bir bak. Lütfen?"

Çek kasadaydı, üzerinde de adresi vardı. Trina geri geldi ve adresi okudu. Ona defterimi ve kalemimi verdim ve benim için yazmasını istedim.

"Ama şimdi oraya gidemezsin, Matt. Çok geç ve sen iyi durumda değilsin."

"Çok geç ve ben çok sarhoşum."

"Sabahleyin?"

"Ben genellikle bu kadar sarhoş olmam, Trina. Ama iyiyim."

"Tabii, iyisin, bebeğim. Dışarıya çıkalım. Bak şimdiden daha iyi oldun. Aferin bebeğime."

8

Zor bir sabahtı. Bir kaç aspirin yutup bol kahve içmek için aşağıya, Kırmızı Alev'e indim. Biraz iyi geldi. Ellerim hafif titriyordu, midem her an altüst olabilirmiş gibiydi.

İstediğim şey bir içkiydi. Ama içmemem gerektiğini bilecek kadar çok istiyordum. Yapmam gereken işlen gitmem gereken yerler, görmem gereken insanlar vardı. Kahveyle yetindim.

On Altıncı Cadde'deki postaneden bin dolarlık ve kırk beş dolarlık ayrı ayrı iki para havalesi çıkarttım. Bir zarfa adresi yazarak ikisini de Anita'ya yolladım. Sonra köşeyi dönerek, Dokuzuncu Cadde'deki St. Paul kilisesine yürüdüm. Orda belli bir şeyler düşünmeden on beş yirmi dakika oturmuş olmalıyım. Dışarı çıkarken St Anthony'nin resminin önünde durup artık yar olmayan arkadaşlar için birkaç mum yaktım. Bir tane Portia Carr, bir tane Estrellita Rivera, bir iki tane de bir iki başka dost için, Sonra yardım kutusuna beş adet elli dolarlık koydum ve dışarıya, soğuk sabah havasına çıktım.

Kiliselerle, benim de tam anlayamadığım, tuhaf bir ilişkim var. Elli Beşinci Cadde'deki otelime taşındıktan kısa bir süre sonra başladı. Kiliselerde vakit geçirmeye, mum yakmaya, ve bağışta bulunmaya başladım. Sonuncusu en tuhafı. Kazandığım paranın onda birini parayı aldıktan sonra ilk önüme çıkan kiliseye veriyorum. Parayla ne yaptıklarını bilmiyorum. Herhalde yarısını mutlu dinsizleri dine döndürmek için kullanıyorlar, yarısıyla da din adamlarına büyük otomobiller alıyorlardı. Ama ben onlara paramı vermeye ve bunu niçin yaptığımı merak etmeye devam ediyordum.

Paramın çoğunu Katolikler alıyordu, çünkü geç saatlere kadar açtıkları kiliseleri. Yoksa bir ayırım yapmam aralarında. Broadfield'in bana yaptığı ilk ödemenin onda biri Portia Carr'ın mahallesindeki Episkopal kilisesi olan St. Bartholomew, şimdi de ikinci ödemesinin onda biri St. Paul'a gitti.

Tanrı bilir, neden.

Doug Fuhrmann Dokuzuncu Gadde'de, Elli Üçüncü ile Elli Dördüncü arasında oturuyordu. Girişteki nalburun sol tarafında kiralık mobilyalı odaların bulunduğunu belirten bir levha vardı. Giriş holünde posta kutuları ya da ziller yoktu, iç kapının yanındaki zili çaldım ve açık kızıl saçlı bir kadın ayaklarını sürüye sürüye gelip kapıyı açana kadar bekledim. Üzerinde kareli bir sabahlık ve ayaklarında da terlik vardı. "Dolu" dedi. "Üç kapı aşağısını deneyin, orda genellikle boş oda bulunur."

Doug Fuhrmann'ı aradığımı söyledim.

"Dördüncü kat, ön taraf" dedi. "Sizi bekliyor muydu?"

"Evet." Beklemiyordu.

"Çünkü genellikle geç saatlere kadar uyur. Yukarı çıkabilirsiniz."

Çeşitli kötü kokular içinde, kiracıları gibi o da kendini bırakmış bir binada üç kat merdiven çıktım. Fuhrmann'ın böyle bir yerde yaşamasına şaşırılmışım. Bunun gibi yıkık dökük yerlerde yaşayan insanların çeklerinin üzerinde adresleri yazmaz. Bu gibi insanların genellikle çek karneleri olmaz.

Kapısının önünde durdum. Radyo çalışıyordu sonra çok hızlı bir daktilo sesi duydum, sonra yalnızca radyo. Kapıya elimle vurdum. Bir sandalyenin geri itildiğini ve sonra Fuhrmann'ın 'Kim o?' deyişini duydum.

"Scudder."

"Matt? Bir saniye." Bekledim, kapı açıldı ve Fuhrmann beni kocaman bir tebessümle karşıladı. "Gel içeri" dedi. "Hay Allah, berbat görünüyorsun. Üşüttün mü ya da başka bir şeyin mi var?"

"Zor bir geceydi."

"Kahve ister misin? Hazır kahvem var. Sahi, beni nasıl buldun? Ya da bu meslek sırrı mı? Sanırım detektifler insanla bulma konusunda iyi olmalılar"

Ortalıkta koşuşturuyor, su ısıtmak için fişi takıyor, bir çift porselen fincana hazır kahve koyuyordu. Sürekli konuşuyordu ama onu dinlemiyordum. Yaşadığı yeri incelemekle meşguldüm

Buna hazırlıklı değildim. Yalnızca tek bir odaydı ama büyüktü ve Dokuzuncu Cadde'ye bakan iki penceresi vardı. Şaşırtıcı olan bu odayla içinde bulunduğu binanın arasındaki muazzam farktı. Bütün yıkık döküklük ve çürüme, Fuhrmann'ın kapısının eşliğinde bitiyordu.

Yerde ya gerçek bir İran ya da gayet inandırıcı bir taklit halı vardı. Duvarları yerden tavana kadar kütüphaneyle kaplıydı. Pencerelerin önünde kocaman bir çalışma masası vardı. Duvarların boyası bile özenle seçilmiş gibiydi. Kitaplıklarla kaplı olmayan bölümler koyu fildişine boyanmış, parlak beyaz bir kenar şeridi geçilmişti.

Bütün bunları incelediğimi gördü. Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. "Herkes böyle tepki veriyor" dedi. "O merdivenleri tırmanırken kasvet çöküyor değil mi? Sonra benim küçük dünyama giriyorsun ve neredeyse şok etkisi yapıyor." Su kaynadı, kahvemizi yaptı. "Böyle planlamış değilim" dedi. "Bu yeri on on iki yıl önce tuttum çünkü ancak böyle bir yere param yetiyordu. Haftada on dört ödüyordum. Ve bir şey söyleyeyim sana, on dört doları bir araya getirmenin çok zor olduğu haftalar oluyordu."

Kahveleri karıştırdı, benim fincanımı uzattı. "Sonra rahat geçinebileceğim kadar iyi para kazanmaya başladım ama yine de taşınmakta tereddüt ettim. Bu mahalleyi seviyorum. Hatta mahallenin adını bile seviyorum. Cehennem'in Mutfağı. Yazar olmak istiyorsan Cehennem'in Mutfağı'ndan daha iyi bir yerde yaşayabilir misin? Hem büyük kiralar da ödemek istemiyordum. Bir dizi, dergi editörü bana iş veriyordu ama yine de sürekli bir gelir değildi ve her ay yüksek bir kirayla cebelleşmek istemiyordum. Dolayısıyla ben de burayı dayanılır bir hale getirmek için ufak tefek tamiratlara giriştim, ilk yaptığım şeylerden biri bir hırsız alarmı koydurtmak oldu çünkü

sürekli, bir esrarkeşin içeri dalıp daktilomu hurdahaş edebileceği paranoyasına kapılıyordum. Sonra kitaplıkları yaptırdım -çünkü kitaplarımı karton kutularda tutmaktan bıkmıştım. Sonra çalışma masası geldi, daha sonra da George Wasnington'ın içinde uyumuş olabileceğini düşündüğüm orijinal yatağı attım ve bu gördüğünü aldım. Yavaş yavaş bütün mekân toparlandı. Şimdi hayli hoşuma gidiyor. Burdan taşınacağımı hiç zannetmiyorum."

"Sana çok uyuyor, Doug."

Hararetle başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bir kaç yıl önce buradan çıkartılabileceğimi düşündüm ve çok tedirgin oldum. Buraya bu kadar yatırım yapmıştım ve ya kiramı ödeyemeyeceğim bir miktarda artırırlarsa? Hâlâ haftalık kira ödüyordum. Haftada yirmi dolar ama ya yüz dolara çıkarırlarsa? Ne yapacaklarını kim bilebilir değil mi? Ben de ne yaptım, onlara ayda yüz yirmi beş dolar ödeyeceğimi ve masa altından da beş yüz kayme vereceğimi söyledim. Karşılığında otuz yıllık kira kontratı istedim."

"Verdiler mi?"

"Dokuzuncu Cadde'de otuz yıllık kira antlaşması olan başka birini tanıyor musun sen? Karşılarında tam bir budala olduğunu düşündüler." Güldü. "Üstelik haftada yirmi dolardan daha fazlasına hiç kiralamamışlardı. Ben otuz ve masa altından biraz da nakit teklif ediyordum. Kontratı hazırladılar, ben de imzaladım. Bu mahallede bu ölçülerde bir stüdyo daire için insanlar ne ödüyor biliyor musun?"

"Şimdi mi? İki yüz elli, üç yüz?"

"Su üstünde üç yüz. Ben hâlâ yüz yirmi beş ödüyorum. İki üç yıl sonra burası ayda beş yüz olacak, belki de enflasyon böyle giderse bin dolara çıkar. Ve ben hâlâ yüz yirmi beş ödüyor olacağım. Bir adam var. Dokuzuncu Cadde'de emlak satın alıp duruyor. Bir gün gelecek bu binaları yıkacaklar ama ya da kontratımı satın almak ya da kontratın süresinin biteceği yıl sonrasını beklemek zorunda kalacaklar. Harika, değil mi?"

"İyi bir anlaşma yapmışsın, Doug."

"Hayatımda yaptığım tek akıllıca iş, Matt. Ve özellikle kurnazlık etmeye de çalışmıyordum. Yalnızca burada, rahatım yerinde ve taşınmaktan nefret ediyorum."

Kahvemden bir yudum aldım. Kahvaltıda içtiğimden çok daha kötü değildi. "Broadfield'le nasıl böyle sıkı fıkı dost oldunuz?" dedim.

"Evet, bunun için burada olduğunu anlamıştım. Delirdi mi o, ne? Neden gitti öldürdü o kadını? Hiçbir anlamı yok bu yaptığının."

"Biliyorum."

"Bana hep kolay sinirlenmeyen birisi gibi görünmüştü. Onun cüssesindeki insanların dengeli olmaları gerekir yoksa çevrelerine büyük zarar verebilirler. Benim gibi bir adamsa çok sinirli olsa bile ne yazar. Broadfield, herhalde tepesi attı ve onu öldürdü, ha?"

Başımı salladım. "Birisi kadının başına vurmuş ve bıçaklamış. Böyle bir şeyi bir öfke anında yapmazsın."

"Konuşmana bakılırsa onun yaptığını inanmıyorsun."

"Onun yapmadığına eminim."

"Tanrım, umarım haklısındır."

Ona baktım. Geniş alnı ve kalın gözlükleri ona çok akıllı bir böcek görünümü veriyordu. "Doug, onunla nasıl tanıştın?" dedim.

"Bir makale yazıyordum. Araştırma için bir takım polislerle konuşmam gerekti, konuştuğum polislerden biriydi, ilk baştan iyi anlaştık."

"Ne zamandı bu?"

"Dört, belki beş yıl önce. Neden?"

"Ve yalnızca arkadaşsınız? Ve bu nedenden senin yardımını istedi?"

"Çok arkadaşı olduğunu sanmıyorum Matt. Polis arkadaşlarına da yaklaşılamazdı. Bir keresinde polislerin Teşkilat dışında fazla arkadaşları olmadığını söylemişti."

Bu doğrudu. Ancak Broadfield'in Teşkilat'ın içinde de arkadaşı var sayılmazdı.

"İlk başta, Prejanyan'a neden gitti, Doug?"

"Bana sorma. Broadfield'e sor."

"Ama sen bunun yanıtını biliyorsun değil mi?"

"Matt..."

"Bir kitap yazmak istiyor. Nedeni bu, değil mi? Bu işte yeterince ses çıkarıp, şöhret olmak istiyor ve kitabını da sana yazdıracak. Sonra televizyon programlarına çıkacak, o tatlı sırtışıyla sırtıacak ve bir sürü önemli insana ilk adlarıyla hitap edecek. Bu işe sen böyle karışıyorsun. Senin karışabileceğin tek biçim bu ve onu Abner Prejanyan'ın bürosuna götüren tek neden de bu."

Bana baktı. "Bunun bir sır olarak kalmasını istedi, Matt."

"Elbette. Ve sonra bir kitap yazıvermiş olacaktı. Popüler isteğe karşılık olarak."

"Dinamit gibi patlayabilir. Yalnızca soruşturmadaki rolü değil, bütün hayatı. Bana şimdiye kadar duyduğum en ilginç şeyleri anlattı. Kaydetmeme izin vermiş olmasını isterdim ama şimdilik herşey kayıt dışı. Onu öldürdüğünü duyduğumda hayatımın fırsatının parmaklarımın arasından kayıp gittiğini düşündüm. Ama gerçekten masumsa..."

"Kitap yazma fikrini nerden çıkardı?"

Tereddüt etti sonra omzunu silkti. "Oldu olacak herşeyi öğren. Doğal olarak ortaya çıkan bir fikir bu, bugünlerde polis kitapları işi çok büyüdü. Tamamen kendi fikri de olmayabilir"

"Portia Carr."

"Evet, Matt."

"O mu önerdi? Hayır bu anlamlı değil."

"Carr, kendisinin bir kitap yazmak istediğini söylüyordu."

Fincanımı sehpanın üzerine koydum ve pencereye doğru gittim. "Nasıl bir kitap?"

"Bilmiyorum. Mutlu Fahişe gibi bir şeyler sanırım. Ne fark eder ki?"

"Hardesty."

"Ha?"

"Bahse girerim Hardesty'ye bunun için gitti."

Yüzüme baktı.

"Knox Hardesty" dedim. "Birleşik Devletler Bölge Savcısı. Broadfield, Prejanyan'a gitmeden önce ona gitti ve neden gittiğini sorduğumda anlamlı bir yanıt vermedi. Gidilecek en mantıklı yer Prejanyan'dı. Polis içindeki yolsuzluklar onun özel ilgi alanı. Federal savcının pek ilgili olduğu bir şey değil."

"Yani?"

"Yani Broadfield'in bunu bilmesi gerekirdi. Hardesty'ye gitmesi için bir çıkarı olduğunu düşünmüş olmalı. Kitap yazma fikrini herhalde Portia Carr'dan aldı. Belki Hardesty fikrini de aynı kaynaktan aldı."

"Portia Carr'ın, Knox Hardesty'yle ne ilgisi var?" Ona bunun iyi bir soru olduğunu söyledim.

9

Hardesty'nin bürosu Adalet Bakanlığı'nın New York'taki öbür daireleriyle birlikte Federal Plaza 26 numaradaydı. Burası Abner Prejanyan'ın bürosunun bir kaç blok uzağındaydı. Broadfield'in, ikisine de aynı gün hiç gidip gitmediğini merak ettim.

Hardesty'nin şehir dışında ya da mahkemede olmaması için ilk önce aradım, ikisinde de değildi ama sekreteri büroya gelmediğini, evde mide rahatsızlığından hasta yatıyor olduğunu söyledi. Ev adresini ve telefon numarasını sordum ama ikisini de vermeye yetkili değildi.

Telefon idaresi benzer biçimde sınırlandırılmamıştı. Rehberde kayıtlıydı. Hardesty, Knox, East End Bulvarı, No 114 ve bir telefon numarası. Aradım ve Hardesty'yi buldum. Sesi, mide hastasından çok, geceden kalmış birinin sesini andırıyordu. Adımı ve onu görmek istediğimi söyledim. Kendini iyi hissetmediğini söyledi. Kaytarmaya çalışıyordu, elimdeki tek işe yarar kartı kullandım, Portia Carr'ın adını verdim.

Ne gibi bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle aldığımı değil. "Zavallı Portia. Çok trajik bir olay değil mi? Onun arkadaşı mıydınız, Scudder? Sizinle görüşmek çok isterim. Şimdi hemen olabilir mi? Yapabilir misiniz? İyi, çok iyi. Buranın adresini biliyor musunuz?"

Takside düşündüm. Hardesty'nin, Portia'nın müşterilerinden biri olduğunu varsaymış ve onun, bir balerin tutusu içinde koşuşurken, Portia tarafından kırbaçlandığını hayal etmişim. Politik amaçları olan devlet memurlarının, sıradışı cinsel yaşamlarıyla ilgili sorgulanmaktan hoşlanmadıklarını da biliyordum. Portia Carr'ı tanıdığımı düpedüz inkâr etmesini beklemiştim. Onun yerine gayet istekli bir tepki görmüştüm.

Anlaşılan bir yerlerde yanlış yapmışım. Portia'nın önde gelen müşteriler listesine Knox Hardesty dahil değildi. Aralarında profesyonel bir ilişki vardı kuşkusuz ama Portia'nın profesyonelliğiyle değil Hardesty'nin profesyonel işiyle ilgili bir ilişki.

Böylesi her bakımdan anlamlı oluyordu. Hem Portia'nın edebi alandaki hırsına hem de Broadfield'in aynı konudaki amaçlarına uyuyordu.

Hardesty'nin binası savaş öncesi yapılmış, on dört katlı taş binalardan biriydi. Art Deco tarzı yüksek tavanlı, bol siyah mermerli bir lobisi vardı. Kapıdaki görevlinin kızıl saçları ve bekçi bıyıkları vardı. Beklendiğimi öğrendikten sonra, beni asansördeki zenci görevliye devretti. Görevlinin boyu o kadar kısaydı ki en üst düğmeye zor yetişiyordu. Ve o düğmeye yetişmek zorundaydı çünkü Hardesty çatı katında oturuyordu.

Dairesi çok etkileyiciydi. Yüksek tavanlar; zengin ve bol tüylü halılar; şömineler, uzak doğu antikaları. Jamaikalı bir yardımcı, Hardesty'nin beni beklediği çalışma odasına götürdü. Hardesty ayağa kalktı ve elini uzatarak bana doğru geldi. Tokalaştık bana oturabileceğim bir koltuk gösterdi.

"Bir içki? Bir fincan kahve? Bu Allah'ın cezası ülser yüzünden ben süt içiyorum. Midemi üşüttüm, bu da ülserimi azdırır hep. Ama siz ne alırdınız, Scudder?"

"Zahmet olmazsa kahve. Sade lütfen."

Hardesty siparişimi, sanki yardımcı konuşmamızı anlayamazmış gibi, tekrar etti. Jamaikalı kadın kısa bir süre sonra aynalı bir tepside bir fincan, kahve, süt ve şekerle geri geldi. Fincanıma kahve koydum ve bir yudum aldım.

"Demek Portia'yı tanıyordunuz" dedi Hardesty. Biraz sütünden içti, sonra bardağını masaya koydu. Uzun boylu ve zayıftı, saçları çok hoş bir biçimde şakaklarında kırlaşıyordu, teni yazdan kalma yanıklığını hâlâ koruyordu. Broadfield'le Portia'nın ne kadar etkileyici bir çift olabileceklerini hayal etmişim. Portia, Knox'un kolunda da eminim çok hoş duruyordu.

"Onu çok iyi tanımadım" dedim. "Ama, evet tanırdım."

"Evet. Hımm. Mesleğinizi sorduğumu hatırlamıyorum, Scudder"

"Ben özel detektifim."

"Ah, ne kadar ilginç. Çok ilginç. Bu arada, kahve iyi mi?"

"İçtiğim en iyi kahve."

Gülümsedi. "Karım kahve fanatığıdır. Ben hiçbir zaman kahveye çok meraklı olmadım ve bu ülser de çıkınca süte talim ediyorum, ilgileniyorsanız kahvenin markasını öğrenebilirim."

"Ben bir otelde kalıyorum Bay Hardesty. Kahve istediğim zaman köşeye kadar gidiyorum. Ama yine de teşekkürler"

"Eh, canınız ne zaman iyi bir kahve isterse buraya uğrayabilirsiniz, değil mi?" Bana hoş ve cömert bir biçimde gülümsedi. Knox Hardesty, New York Güney Bölgesi Birleşik Devletler Savcısı olarak aldığı maaşla geçinmiyordu. Bu kirasını bile karşılayamazdı. Ama bu elini açmış bekliyor demek de değildi. Büyükbaba Hardesty, U.S. Steel satın alıncaya kadar Hardesty Demir ve Çelik'in sahibiydi. Ve büyükbaba gemicilikte de uzun bir aile geleneğini sürdürmüştü. Knox Hardesty iki eliyle para saçabilirdi ve yine de bir sonraki bardak sütünün nereden geleceği konusunda bir sıkıntısı olmazdı.

"Bir özel detektif demek. Portia'yla da tanışıyordunuz. Bana çok yararlı olabilirsiniz, Bay Scudder."

"Ben bunun tersinin olacağını umuyordum."

"Özür dilerim?" Yüzü değişti, sırtı dikleşti ve yüzünde sanki kötü bir koku almış gibi bir ifade belirdi. Söylediklerim bir şantaj uvertürü gibi gelmiş olabilirdi.

"Ben zaten biri için çalışıyorum" dedim. "Size bir şeyler öğrenmek için geldim, bilgi vermek için değil. Ya da satmak için değil. Ve ben bir şantajcı değilim, bayım. Böyle bir izlenim vermek istemem."

"Biri için mi çalışıyorsunuz?"

Başımınla onayladım. Kasıtlı yapmamış olmama rağmen böyle bir izlenim verdiğime memnun oldum. Onun tepkisi de şüpheye yer bırakmıyordu. Şantaj yapıyor olsaydım beni kapı dışarı atacaktı muhakkak. Bu da genellikle kişinin şantajdan korkacak bir şeyi olmadığını gösterirdi. Portia'yla ilişkisinin türü her ne idiyse yüzleşmekten korkacağı bir şeyi olmadığı kesindi.

"Jerome Broadfield için çalışıyorum."

"Onu öldüren adam."

"Polis böyle düşünüyor; Bay Hardesty. Ama böyle düşünmelerini zaten beklerdiniz değil mi?"

"Doğru. Neredeyse suçüstü yakalandığımı söylüyorlar. Durum öyle değil mi?" Başımı salladım. "İlginç. Ve sizin bulmak istediğiniz de..."

"Bayan Carr'ı kimin öldürdüğünü ve Broadfield'e kimin kumpas kurduğunu öğrenmek istiyorum."

Başımı salladı. "Bu konuda size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum, Bay Scudder."

Terfi etmiştim. Scudder'dan Bay Scudder'a.

"Portia'yla nasıl tanışmıştınız?" dedim.

"Benim yaptığım işte çok çeşitli insanla tanışırsınız. En verimli tanışlar her zaman yakın ilişki kurmak isteyeceğiniz kişiler olmayabilir Sizin de deneyiminiz bu yönde olmuştur muhakkak, değil mi? ikimiz de soruşturma işindeyiz," Nazik bir biçimde gülümsedi, işini benimkine benzetmesini iltifat saymam gerekiyordu.

"Bayan Carr'la tanışmadan önce onunla ilgili birtakım şeyler duymuştum" diye devam etti.

"Kaliteli fahişeler bizim büromuz için çok yararlı olabiliyorlar Bayan Carr'ın hizmetlerinin çok pahalı olduğunu ve müşteri listesindeki kişilerin, nasıl diyelim, sıradışı cinsel etkinliklerden hoşlandıklarını duymuştum."

"Anladığım kadarıyla mazoşistler üzerinde uzmanlaşmıştı."

"Evet." Suratını ekşitti. Bu kadar doğrudan olmamamı tercih eder gibiydi. "İngiliz, biliyorsunuz. Buna İngilizlerin kötü alışkanlığı deniyor. Bir Amerikan mazoşisti bir İngiliz metresini özellikle tahrik edici bulur Bayan Carr'ın bana açıklaması bu. Amerikan fahişelerinin, mazoşist müşterileri için çoğu zaman İngiliz ya da Alman aksanıyla konuştuklarını bilir miydiniz? Bayan Carr bunun çok yaygın olduğunu söyledi. Yahudi müşteriler için özellikle Alman aksanı, bunu hele çok ilginç buluyorum."

Kahvemi yeniledim.

"Bayan Carr'ın aksanının gerçek olması ona olan ilgimi artırdı. Zayıf bir noktası vardı, anlıyor musunuz?"

"Sınırdışı edilebileceği için."

Başıyla onayladı. "Göçmen bürosundakilerle iyi bir işbirliğimiz var. Tehditlerimizi her zaman gerçekleştirmesek de. Bir fahişenin müşterisine olan sadakati, altın kalbi kadar romantik bir nosyondur. Sınırdışı edilme konusundaki en ufak bir tehdit, anında her konuda işbirliğini getirir"

"Portia Carr'la da mı böyle oldu?"

"Tamamen. Hatta gayet de istekliydi. Mata Hari rolünden âdeta çok hoşlanmıştı, yatakta bilgileri elde etmek sonra bana geçirmek. Her ne kadar çok fazla bir bilgi getirmiş değilse de soruşturmalarım için değerli bir kaynak olma yolundaydı."

"Özellikle bir soruşturma için mi?"

Çok kısa bir tereddüt anı oldu. "Belirli bir şey değil" dedi. "Yalnızca zamanla ne kadar yararlı olabileceğini görebiliyordum."

Biraz daha kahve içtim. Hardesty, en azından Broadfield'in ne kadar bildiği konusunda beni aydınlatıyordu. Broadfield benimle kaçak oynadığı için bu bilgiyi dolaylı bir yoldan elde etmeliydim. Ama Hardesty, Broadfield'in bana herşeyi anlatmadığını bilmediği için ondan öğrenmiş olabileceğim herhangi bir şeyi inkâr edemezdi.

"Yani Carr seve seve işbirliğine girdi."

"Hem de nasıl." Hatırlarken gülümsedi. "Çok çekici bir kadındı biliyorsunuz. Fahişe olarak yaşadıklarını ve benimle yaptığı işbirliğini konu alan bir kitap yazmayı düşünüyordu. Şu Hollandalı kız ona ilham vermişti sanırım. Tabii o Hollandalı kız artık memleketine ayak basamıyor ama zaten Carr'ın da o kitabı yazacağına inanmıyordum, siz ne dersiniz?"

"Bilmiyorum. Artık yazamayacak."

"Hayır, tabii, yazamayacak."

"Ancak, Jerry Broadfield yazabilir. Polisin içindeki yolsuzluklarla ilgilenmediğinizi söylediğinizde çok büyük bir hayal kırıklığına uğradı mı?"

"Tam öyle dediğimden emin değilim." Birden kaşlarını çattı, "Bunun için mi bana gelmişti? Aman Allah'ım. Bir kitap mı yazmak istiyordu?" İnanamıyormuş gibi başını salladı, "insanları asla anlayamayacağım" dedi. "O dürüstlük iddiasının poz olduğunu anlamıştım, onun için de onunla bir ilişkiye girmek istemedim. Bana ne gibi bilgiler vereceği de önemli değildi. Ona güvenemezdim ve soruşturmalarına yarardan çok zarar vereceğini düşündüm. Dolayısıyla o da benden sonra o Özel Savcı arkadaşını denedi."

O Özel Savcı arkadaş. Knox Hardesty'nin Abner L. Prejanyan hakkında ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi.

"Prejanyan'a gitmesi sizi rahatsız etti mi?" dedim.

"Neden rahatsız etsin?"

Omuzlarımı silktim. "Prejanyan'ın adı birden ön plana çıktı. Gazeteler bol bol yer verdi."

"İstedığı medyatik ilgiyse, hayrını görsün. Ancak geri püskürtmüş gibi. Ne dersiniz?"

"Bu da sizi memnun etmiş olmalı."

"Onun hakkında düşündüklerimi kanıtıyor ama bunun dışında neden memnun olayım ki?"

"Eh, siz Prejanyan'la rakipsiniz birbirinize, değil mi?"

"Ah, ben pek öyle demezdim."

"Hayır mı? Ben rakip olduğunuzu biliyordum. Bu yüzden Carr'ı, Broadfield'i, tehditle para almakla suçlamasını sağladığınızı düşünmüştüm."

"Ne!"

"Başka neden böyle bir şey yapasınız ki." Ses tonumda suçlayıcı hiçbir şey yoktu, sanki ikimiz de bunun böyle olduğunu biliyor ve kabul ediyormuşuz gibi. "Carr ondan davacı olduğu andan itibaren Broadfield tehlikesi dağıtılmış oldu, Prejanyan bir daha onun adını anmadı. Üstelik Prejanyan, daha ilk baştan Broadfield'i kullanmış olmakla aptal durumuna düştü."

Büyükbabası ya da büyük büyükbabası denetimi kaybedebilirlerdi. Ama Hardesty'nin arkasında kuşaklar boyu gelen özdenetim ve iyi aile terbiyesi vardı. Yalnızca oturduğu koltukta şöyle bir doğrulamakla kaldı. "Yanlış bilgilendirilmişsiniz" dedi.

"Davacı olmak Portia'nın fikri değildi."

"Benim de değildi."

"O zaman neden sizi önceki gün öğle saatlerinde aradı? Size akıl danışmak istedi, siz de ona suçlaması doğruymuş gibi hareket etmeye devam etmesini söylediniz. Sizi neden aradı? Ve neden ona böyle bir şey söylediniz?"

Herhangi bir öfke belirtisi yoktu. Yalnızca biraz zaman kazanmak için süt bardağını eline aldı, sonra yeniden yerine koydu, bir kâğıt ağırlığı ve bir mektup açacağıнын yerlerini değiştirdi. Sonra yüzüme baktı ve Carr'ın onu aradığını nasıl bildiğimi sordu.

"Ben yanındaydım."

"Siz..." Gözleri büyüdü. "Onunla konuşmak isteyen adam sizdiniz. Ama ben düşündüm ki... o halde, siz Broadfield için cinayetten önce çalışmaya başlamıştınız."

"Evet."

"Aman Allah'ım, Ben düşünmüştüm ki.. yani, cinayetten tutuklandıktan sonra sizi tuttuğunu düşünmüştüm. Humm. Demek Carr'ın tedirgin olduğu adam sizdiniz. Ama ben Carr'la o sizinle görüşmeden önce konuşmuştum. Siz nasıl bilebilirsiniz... o söylemiş olamaz, bu yapacağı en son şey olur. Aman Allah'ım, blöftü değil mi?"

"Akıllıca bir tahmin diyebiliriz."

"Ben blöf demeyi tercih ederim. Sizinle poker oynamak isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum, Bay Scudder. Evet, beni aradı Bu zaten çok açık olduğuna göre itiraf edebilirim. Ve ben gerçek olmadığını bilmeme rağmen, ona suçlamasının gerçek olduğunda ısrar etmesini söyledim. Ama onu böyle bir suçlamayla ortaya çıkaran ben değilim."

"Kim öyleyse?"

"Birtakım polisler. Adlarını bilmiyorum ve bence Bayan Canda bilmiyordu. Bilmediğini söyledi ve bence bu konuda bana yalan söylemezdi. Çünkü davacı olmak istemiyordu aslında. Onu bu işten kurtarmam için en ufak bir şans olsaydı elinden geleni yapardı." Gülümsedi. "Bay Prejanyan'ın soruşturmasını karalamam için nedenlerim olduğunu düşünebilirsiniz. Adamın suratına yiyeceği bir yumurta beni üzmeseydi de yumurtayı atmaya zahmet etmem. Bazı polislerin ise böyle bir soruşturmayı sabote etmek için çok daha güçlü nedenleri vardı."

"Ellerinde Carr'la ilgili ne gibi kozları vardı?"

"Bilmiyorum. Fahişeler daima zayıf durumdadır tabii, ancak.."

"Evet?"

"Ah, bu sadece bir önsezim. Bana sanki onu yasalarla değil, yasadışı cezalandırmayla tehdit ediyorlarmış gibi gelmişti. Bence onlardan fiziki olarak korkuyordu."

Başımı salladım. Portia Carr'la görüşmem sırasında ben de böyle bir şeyler hissetmiştim. Sınırdışı edilmekten ya da tutuklanmaktan korkan biri gibi değildi. Daha ziyade dövülmekten ya da öldürülmekten korkar gibiydi. Ekim olduğu için endişelenen ve kıışı bekleyen biri.

10

Elaine, Portia Carr'ın dairesinin üç blok ötesinde oturuyordu. Onun binası Elli Birinci Cadde'de Birinci ile İkinci arasındaydı. Kapıcı enterkomdan geldiğimi bildirdi ve iç kapıdan geçirdi. Asansörle dokuzuncu kata vardığımda Elaine dairesinin kapısında beni bekliyordu.

Prejanyan'ın sekreterinden çok daha iyi görüldüğünü düşündüm. Herhalde otuz yaşında vardır. Daima yaşından daha genç görünmüş biriydi. Yüzü de güzel bir biçimde yaşlanacağına benziyordu. Yumuşaklığı, dairesinin çıplak modern tarzıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Duvardan duvara halı kaplanmış, köşeli geometrik çizgili mobilyalarla döşenmişti. Genel olarak bu tarzdan hoşlanmam ama onun dairesi hoşuma gidiyordu. Bir keresinde dekorasyonu kendi yaptığını söylemişti.

Eski dostlar gibi öpüştük. Sonra dirseklerimden tuttu ve geriye kaydıldı. "Gizli Ajan Maddell rapor veriyor" dedi. "Beni hafife almamalısın, adamım. Bu fotoğraf makinesi fotoğraf makinesine benzeyebilir ama aslında bir kravat iğnesidir."

"Sanırım ters söyledin."

"Her neyse." Arkasını döndü ve uzaklaştı. "Aslında çok fazla bir şeyler öğrenmiş sayılmam. Carr'ın müşteri listesindeki önde gelen isimleri istemiştin değil mi?"

"Özellikle politikada önde gelenler."

"Ben de bunu demek istemişim. Sorduğum herkes hep aynı üç ya da dört ismi söylediler Aktörler, bir iki müzisyen. Doğrusu bazı fahişeler groupie'ler gibi. Meşhur insanları becermekle övünüyorlar."

"Telekızların sır saklamadıklarını söyleyen ikinci insansın bugün."

"Hah! Ortalama fahişe için sır küpüdür diyemeyiz tabii." "Anlaşılan öyle."

"Listesindeki politikacılardan konuşmamışsa herhalde onlarla övünmediği içindir. Valiyi ya da bir senatörü düzüyor olsaydı herhalde duyulurdu ama yerel bir politikacı kimin umurunda? Ne oldu?"

"Poltikacılar önemli olmadıklarını duysalar epeyce üzülürler"

"Perişan olurlar herhalde." Bir sigara yaktı. "Senin ihtiyacın olan onun müşteri defteri. Adları kodlayacak kadar akıllılık etmiş olsa bile telefon numaralarından geriye doğru gidebilirdin."

"Seninkileri kodladın mı?"

"Hem adları hem numaraları tatlım." Muzaffer bir edayla gülümsedi. "Biri defterimi çalacak olsa peş para etmez bir şey çalmış olur, tıpkı Otello'nun çantası gibi. Ama bu ben süper zekâ olduğum için. Portia'nın defterini ele geçirebilir misin?"

Başımı olumsuzca salladım. "Eminim polisler evini altüst etmişlerdir. Ve bir defteri vardysa, bulmuşlar ve atmışlardır. Nehre. Broadfield'in avukatına bir açık kapı verebilecek herhangi bir ipucu bırakmazlar Broadfield'i sallandırmak istiyorlar Defteri ancak içinde yalnızca Broadfield'in adı varsa ortalıkta bırakırlar"

"Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun, Matt? Polisler mi?"

"İnsanlar sürekli bunu söylüyor Belki Teşkilat'tan uzaklaşalı çok oldu. Ben polislerin birini kumpasa almak için suçsuz bir fahişeyi öldüreceklerine inanmakta zorluk çekiyorum."

Ağzını açtı, sonra bir şey demeden kapadı. "Bir şey mi var?"

"Şey, belki de sen Teşkilat'tan uzaklaşalı gerçekten uzun zaman oldu." Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama yalnızca başını salladı. "Kendime çay yapacağım. Kötü bir evsahibiyim. Bir içki? Burbonum kalmadı ama skoç var"

Zamanıydı. "Az bir şey, sek."

"Hemen geliyor"

O mutfaktayken, polislerle fahişelerin ilişkilerini ve Elaine'le benim ilişkimizi düşündüm. Teşkilat'tan ayrılmadan bir iki yıl önce tanıyıştım onu. Bütün ayrıntıları hatırlamıyorsam da ilk görüşmemiz sosyal amaçlıydı. Sanırım bir restoranda ortak bir tanıdık tarafından tanıştırdık ya da bir partide tanıştık. Hatırlamıyorum.

Bir fahişe için iyi geçindiği bir polis tanıdığı olması yararlı bir şeydir. Başka bir polis ona zorluk çıkardığında, arayış bulmaya yardımcı olabilir. Gerektiğinde bir avukatın önerilerinden daha yararlı olabilecek gerçek hayata dayalı önerilerde bulunabilir. Ve o da tabii bunların karşılığını, tüm kadınların, onlara yardımcı olan erkeklere her zaman yapmış oldukları biçimde verir.

Ben de Elaine Mardell'in bedavacılar listesinde bir iki yıl geçirdim. Duvarlar üstüne üstüne gelir gibi olduğu zamanlarda çağırdığı kişi bendim. Bu ayrıcalığı ne o ne ben suistimal etmedik Arada sırada, mahallesinden geçerken uğrardım ve o da beni, toplasanız bütün bu zaman içinde on on iki kere çağırmıştır.

Sonra Teşkilat'tan ayrıldım ve uzunca bir süre hiçbir kişisel ilişkide özellikle cinsel ilişkide bulunmak istemedim. Sonra bir gün istedim, Elaine'i aradım ve onu görmeye gittim. Artık polis olmadığım için ilişkimizin değişmesi gerektiğine ilişkin bir şey söylemedi. Söyleseydi herhalde onu bir daha görmezdim. Ama çıkarken sehpa bir miktar para bıraktım, beni yakında tekrar görmeyi umduğunu söyledi. Arada sırada görüşüyoruz.

Sanırım ilk ilişkimiz bir tür polis yolsuzluğu sayılabilir. Elaine'in koruyucusu değildim ve onu tutuklamak da benim görevim olmadı ama iş saatleri içinde görüyordum onu ve bana onun yatağını paylaşmak hakkını veren resmi görevimdi. Yolsuzluk herhalde.

İçkimi getirdi, kendisi de bir fincan sütlü çayla divana yerleşti. Bacaklarını küçük, biçimli poposu altında kıvırdı ve çayını karıştırdı.

"Harika hava" dedi.

"Hı-hım."

"Parka daha yakın oturuyor olmayı isterdim. Her sabah uzun yürüyüşlere çıkıyorum. Böyle günlerde parkta yürümeyi isterdim."

"Her sabah yürüyüş mü yapıyorsun?"

"Tabii. Çok iyi bir şey. Neden?"

"Öğleye kadar uyuduğunu düşünürdüm."

"Ah, hayır Ben erkenciyim. Öğleden itibaren ziyaretçilerim gelir tabii. Çok ender olarak da gece ondan sonra misafir kabul ettiğim için erken yatabiliyorum."

"Tuhaf şey. Nedense bunu, gece insanların işi gibi düşünürdüm."

"Değildir Düşün, adamlar gece eve, ailelerine gitmek zorundalar Öğleden altı buçuğa kadar müşterilerin yüzde doksan beşini gördüğümü söyleyebilirim."

"Mantıklı."

"Birazdan biri gelecek, Matt, ama havadaysan zamanımız var."

"Başka bir sefere."

"Tamam, anlaştık."

İçkimden içtim. "Portia Carr'a dönelim" dedim. "Hükümetle bir bağlantısı olabilecek birilerine tesadüf etmedin mi?"

"Etmiş olabilirim." Yüzümdeki ifade değişmiş olmalı ki "Hayır! Allah aşkına seni yokuşa sürüyor değilim. Bir ad öğrendim ama doğru mu aldım bilmiyorum, kim olduğunu da bilmiyorum."

"Ad nedir?"

"Mantz, Manch ya da Manns gibi bir şey. Tam olarak bilmiyorum. Belediye Reisi'yle ilişkili biri ama nasıl bilmiyorum. En azından bana anlatılan bu. Adamın ilk adını sorma çünkü kimse bilmiyor Bu sana bir ip ucu veriyor mu? Manns, Mantz, Manch ya da böyle bir şey."

"Hiç bir ışık yakmıyor Belediye Reisi'yle mi ilişkili?"

"Duyduğum bu. Yardımcı olacaksa, neden hoşlandığını biliyorum. Tuvalet köleliği."

"Tuvalet köleliği de ne?"

"Keşke bilseydin çünkü açıklamak çok hoşuma giden bir şey değil" Çay fincanını sehpaye koydu. "Tuvalet köleliği, şöyle bir şey; çeşitleri var, adam, çiş yapmasının ya da bok yemesinin emredilmesinden hoşlanabilir, ya da poponu yalamaktan ya da tuvaleti temizlemekten ya da buna benzer şeyler. Ona yapmasını emrettiğin şeyler ya gerçekten mide bulandırıcı şeylerdir ya da tuvaletin yerini silmek gibi sembolik olabilir"

"Bir insan niye... boşver, anlatma bana."

"Dünya giderek çok tuhaflaşıyor, Matt."

"Öyleye benziyor"

"Sanki kimse artık sevişmiyor gibi. Mazoşist oyunlar yaparak büyük paralar kırabilirsin. Onlara fantezilerini yaşatman için sana bir servet öderler Ama buna değdiğini düşünmüyorum. Bütün o manyaklıklarla uğraşmak istemem."

"Sen eski kafalı bir kızsın anlaşılan, Elaine."

"Aynen öyle. İpek giysiler, lavanta kokuları ve bütün o hoş şeyler. Bir içki daha?"

"Çok az bir şey."

İçkimi getirdiğinde "Manns ya da Mantz gibi bir şey" dedim. "Bir bakayım bunu bir yerlere götürebilir miyim? Zaten çıkmaz bir sokak olduğunu düşünüyorum bunun. Giderek polislerle daha çok ilgileniyorum."

"Benim söylediklerimden dolayı mı?"

"Senin söylediklerin ve daha birkaç insanın daha söyledikleri. Teşkilat'tan birisi var mıydı ona gözkulak olan?"

"Senin bana olduğun gibi mi demek istiyorsun? Elbette vardı. Ama bu seni nereye götürür ki. Arkadaşındı."

"Broadfield?"

"Tabii. O tehditle para alma suçlaması tamamen palavraydı ama bunu sen zaten biliyorsun herhalde."

Başımı salladım. "Başka biri var mıydı?"

"Olabilir ama ben hiç duymadım. Ama pezevengi yoktu ve Broadfield'i saymazsak erkek arkadaşı da yoktu."

"Hayatında başka bir polis? Ona zorluk çıkaran, böyle bir şeyler?"

"Hiç duymadım."

Skoçtan bir yudum aldım. "Bu, konunun biraz dışında Elaine, ama polisler hiç sana zorluk çıkardı mı?"

"Yani şimdi mi daha önce mi? Geçmişte oldu. Ama sonra öğrendim, Bir tanesi müdavim olursa ötekiler rahat bırakıyor"

"Tabii."

"Ve birisi bela kesilirse, bir iki ad veriyorum ya da bir telefon ediyorum ve herkes sakinleşiyor Daha kötüsü ne biliyor musun? Polismiş gibi davranan adamlar."

"Bir polis kimliğine bürünmek mi? Bu suçtur biliyorsun."

"Eh, Matt, ne yapmamı istersin, davacı mı olayım? Şak diye rozetini gösteriyor adam. Bu işe yeni girmiş toy bir kızı düşün, gümüş parçasını görür görmez köşeye kıvrılıp eteğini kaldırır Ben ise hiç aceleye getirmem, rozeti iyice incelerim. Bazen inanmazsın çocukların oyuncak kutularından çıkmışlarına rastladım. Gülme, gerçekten başıma geldi."

"Peki, ne istiyorlar senden? Para mı?"

"Onları yakalayınca, şaka yaptıklarını iddia ederler ama hiç de şaka tarafı yoktur Çoğunlukla bedavadan sevişmek isterler"

"Bunun için de oyuncak bir rozet gösteriyorlar. Erkekler garip yaratıklar"

"Erkekler de kadınlar da garip, tatlım. Sana bir şey söyleyeyim. Herkes bir türlü manyak. Bazen seks manyağı bazen başka bir tür manyak. Herkeste, sende de, bende de bir çeşit manyaklık var"

Leon J. Manch'ın bir buçuk yıl önce Belediye Reisi yardımcılığına atandığını öğrenmek zor olmadı. Kırk İkinci Cadde'deki kütüphanede kısa bir araştırma yetti bu iş için. Times Index'de çeşitli Manns ve Mantz'ler vardı ama hiçbirinin yönetimle bir ilişkisi var görünmüyordu. Manch adı, Times Index'de son beş yıl içinde yalnızca bir kere geçiyordu. Tayiniyle ilgili bir yazı vardı, üşenmedim, mikrofilmden okudum. Kısa bir yazıydı, Manch'dan başka beş altı kişiden daha bahsediyordu. Onunla ilgili olarak yalnızca tayin olduğunu ve baroya kayıtlı olduğunu yazıyordu. Yaşı, adresi, medeni durumu, ya da herhangi başka bir şeyiyle ilgili bir bilgi alamadım. Tuvalet köleliğine merakı olduğunu da yazmıyordu ama ben bunu zaten biliyordum.

Manhattan rehberinde numarasını bulamadım. Ya başka bir bölgede yaşıyordu ya da tamamen şehir dışındaydı. Belki kayıtlı olmayan bir numarası vardı, belki de karısının adına kayıtlıydı. Belediye'yi aradım, çıkmış olduğunu ve bugün dönmeyeceğini öğrendim. Evinin telefon numarasını istemeye girişmedim bile.

Onu, Madison'la Elli Birinci'nin üzerindeki O'Brien'ın Yeri adında bir bardan aradım. Barmenin adı Nick'ti ve birkaç yıl önce Armstrong'da çalıştığı için tanıyordum. Karşılıklı ne kadar küçük bir dünya olduğunu tekrarladık ve birbirimize bir kaç içki ısmarladık. Sonra arka taraftaki telefona gittim ve numarasını tuşladım.

Cevap verince "Ben Matthew" dedim. "Konuşabilir misin?"

"Merhaba. Evet konuşabilirim. Burda yapayalnızım. Bu sabah kızkardeşimle kocası Bayport'tan otomobille gelip çocukları aldılar. Orada, bir süre kalacaklar Çocuklar için daha iyi, benim için de daha kolay olacağını düşündüler. Çocukları almalarını istemiyordum ama karşı çıkacak gücüm yoktu ve kimbilir belki de onlar haklılar."

"Sesin hiç iyi gelmiyor."

"Yalnızca çok çok yorgunum. Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Burda olmanı isterdim,"

"Ben de."

"Ah, Allah'ım. Bütün bunlar hakkında ne hissettiğimi bir bilebilseydim. Korkuyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Avukatı aradı. Onunla konuştun mu?"

"Hayır Beni arıyor muymuş?"

"Aslında seninle pek ilgili gibi gelmedi bana. Mahkemede kazanacağı konusunda çok emin konuştu ve senin gerçek katili bulmaya çalıştığını söylediğimde, nasıl diyeyim, Jerry'nin suçlu olduğuna inanmış olduğu izlenimini edindim. Onu kurtaracağına inanıyor ama masum olduğuna zerre kadar inanmıyor"

"Çoğu avukat böyledir, Diana."

"Vazifesinin, apandisiti çıkarmak olduğuna inanan cerrah gibi. Apandisit iltihaplı olsun olmasın, önemli değil."

"Tam aynı şey mi emin değilim ama ne demek istediğini anlıyorum. Onunla konuşmamın bir yararı olup olmayacağını merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Söylemek istediğim... Ah, aptalca bir şey ve söylemesi zor. Matthew? Telefonu açıp da avukat olduğunu anlayınca hayal kırıklığına uğradım. Sen olacağını umuyordum."

Duraksama. "Matthew?"

"Burdayım."

"Bunu söylememem mi gerekirdi?"

"Hayır; saçmalama." Zor nefes alıyordum. Telefon kulübesi dayanılmaz derecede sıcaktı. Kapısını araladım. "Seni daha önce aramak istedim. Aslında şimdi de aramamam gerekirdi. Büyük bir ilerleme kaydetmiş sayılmam."

"Yine de aramış olduğuna memnun oldum. Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Belki. Kocan hiç sana bir kitap yazmakla ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Ben mi? Kitap yazmak mı? Nerden başlayacağımı bile bilemezdim. Eskiden şiir yazardım. Korkarım onu da iyi yapamazdım."

"Onun kendisinin kitap yazmasıyla ilgili bir şeyler demek istemiştin."

"Jerry? O bırak yazmayı, kitap bile okumaz. Neden?"

"Seni gördüğüm zaman anlatırım. Bir takım şeyler öğreniyorum. Asıl sorun sonuçta anlamlı bir bütünün parçaları olup olmayacakları. Cinayeti işlemedi. Bu kadarını kesin olarak biliyorum."

"Düne göre daha eminsin .bundan."

"Evet." Duraklama. "Seni düşündüm."

"Bu iyi. Yani iyidir umarım. Ne gibi düşünceler?"

"İlginç düşünceler"

"İyi ilginç mi, kötü ilginç mi?"

"Ah, iyi, sanırım."

"Ben de düşündüm."

11

Geceyi Village'de geçirdim. Tuhaf biçimde huzursuzdum. Belirli bir istikamet olmaksızın dolanırken enerjimi nasıl tüketeceğimi bilemiyordum Cuma akşamıydı ve her Cuma akşamı olduğu gibi iyi barlar kalabalık ve gürültülüydü. Kettle ve Minetta'nın Yeri'ne, Whitey'e, McBell'e, San Giorgio'ya, Aslan Başına, Riviera'ya ve daha adını hatırlayamadığım birkaç yere uğradım. Hiçbir yerde bir içkiden fazla kalamadım. Bir yerden ötekine yürürken alkolün etkisi hafifliyordu. Batı'ya doğru, turistik sokaklardan uzaklaşıp Village'in Hudson Nehri'ne dayandığı yere sürüklendim.

Sinthia'nın Yeri'ne vardığımda geceyarısı olmalıydı. Christopher Sokağı'nın batı ucunda, eşcinsellerin, rıhtımda gemici ve kamyoncularla buluşmadan önce uğradıkları son duraktı. Eşcinsel barlar beni ürkütmez ama özellikle de gittiğim yerler değildir. Sahibini çok iyi tanıdığım için arada sırada Sinthia'ya uğrarım. On beş yıl önce genç bir çocuğu baştan çıkarmaktan tutuklamıştım onu. Genç, on yedi yaşındaydı ve bu yolun yolcusuydu. Tutuklamayı, yalnızca oğlanın babası resmi olarak şikâyetçi olduğu için yapmak zorundaydım. Kenny'nin avukatı babayla sakin bir konuşma yaptı ve mahkemeye gidilirse nelerin ortaya çıkabileceğini anlattı ve bu iş de burada bitti.

Yıllar boyunca Kenny'yle ben tanıdıkla arkadaş arasında diyebileceğimiz belirsiz bir ilişki geliştirdik. Ben içeri girdiğimde barın arkasındaydı ve her zamanki gibi yirmi sekiz yaşında bir delikanlı gibi görünüyordu. Gerçek yaşı bunun en azından iki katı olmalıydı ve ancak çok yakından

bakınca gerdirme izlerini görebiliyordunuz. Altın rengi, Clairol'dan olsa bile özenle taranmış gür saçları tamamen kendisininindi.

On beş kadar müşterisi vardı. Tek tek baktığınızda eşcinsel olduklarını düşündürecek hiçbir şey göremezdiniz ama toplu halde eşcinselliklerini dar, uzun salonda âdeta yaşayan bir varlık gibi hissedebiliyordunuz. Belki benim varlığıma gösterdikleri tepkiydi hissettiğim. Yaşamlarını bir tür azınlık dünyasında yaşayanlar, bir polisi hemen farkedeler. Ben de hâlâ bir polise benzememeyi öğrenememiştim.

"Pek değerli Scudder'ların Matthew'su" diye seslendi Kenny. "Hoşgeldin sefa getirdin, her zamanki gibi. Buradaki işler hiçbir zaman zatiâliniz kadar sert değil. Hâlâ burbon mu, sevgilim"

"İyi olur Kenny."

"Bazı şeylerin değişmediğini görmek mutluluk verici. Bu zırdeli dünyada sen bir sürekliliक्सin Matt."

Barda oturdum. Kenny beni selamlayınca öteki içkiciler rahatladı. Kenny'nin böyle şov yapmasının bir amacı da buydu herhalde. Bir bardağa bolca burbon doldurdu ve önüme koydu. Biraz içtim. Kenny dirseklerine dayanarak bana doğru eğildi. Teninin rengi epey yanıktı. Yazlarını Ateş Adası'nda geçirir, yılın diğer aylarında da güneş lambası kullanırdı.

"İş üzerinde misin, tatlım?"

"Evet, gerçekten de öyle."

İç geçirdi. "Hepimizin başına gelir. Eylül başında işe döndüm ve hâlâ alışamadım. Bütün yaz güneşin altında yatmak ve burayı kötü işletmesi için Alfred'e bırakmak ne zevk. Alfred'i tanıyor musun?"

"Hayır"

"Eminim kasayı boşalttı ama umurumda değil. Yaz aylan müşterileri kaybetmemek için açık tutuyorum burayı. Sabit giderleri karşılarsın yeter. Üstelik bu yıl ufak bir kâr bile gösterdi hesaplar." Göz kırptı ve barın öteki ucundaki müşterilere içki servisi yapmak için uzaklaştı. Sonra döndü ve çenesini iki eline alarak bara dayandı.

"Bahse girerim ne iş peşindesin biliyorum" dedi.

"Bahse girerim bilmiyorsun."

"Bir içkisine? Anlaştık. Bir bakalım şimdi... şans eseri bas harfleri J. B. olmasın? İçtiğin Jim Beam'i kastetmiyorum. J. B. ve iyi dostu R C?" Teatral bir biçimde kaşlarını kaldırdı. "Aman Allahım çenen neden yere düşmek üzere, Matthew? Bu aykırı yere seni getiren bu değil mi?"

Başımı olumsuzca salladım. "Gerçekten mi?"

"Yalnızca buralardan geçiyordum."

"Bu çok şaşırtıcı bir şey."

"Buradan bir kaç blok ötede yaşadığımı biliyordum ama burayla ne ilişkisi olabilir ki Kenny? Barrow üzerinde evine yakın bir düzine bar var. Onun işi üzerine çalıştığımı yalnızca tahmin mi ettin yoksa bir şeyler mi duydun?"

"Tahmin demek doğru olur mu bilmiyorum. Daha çok bir varsayım. Burada içerdi."

"Broadfield?"

"Ta kendisi. Çok sık değil, arada sırada. Hayır, eşcinsel değil, Matthew. Ya da öyleyse, ben bilmiyorum ve kendisinin de bildiğini zannetmiyorum. Bu konuda burada herhangi bir açık vermedi ve Allah biliyor ki istese, onu bayıla bayıla eve götürececek birini bulmakta hiç zorluk çekmezdi. Her bakımdan harikulade."

"Ama senin tipin değil?"

"Benim tipim hiç değil. Ben küçük, şeytan oğlanları severim. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Benim de çok iyi bildiğim gibi."

"Herkesin de iyi bildiği gibi sevgilim." Biri servis için bara bardağıyla vurdu. "Ah, onu pantolonunun içinde tut, Mary" dedi yapmacık bir İngiliz aksanıyla. "Yard'dan bir centilmenle ufak bir görüşme yapıyorum." Bana dönerek "İngiliz aksanı demişken, buraya onu o getirdi, biliyorsun. Ya da bilmiyor musun? Eh, şimdi biliyorsun. Bir içki daha? Bana şimdiden iki duble borçlusun, bir

içtiğin bir de bahiste kaybettiğin. Üç olsun borcun." Bardağımı cömertçe doldurdu, şişeyi barın üstüne koydu. "Dolayısıyla buraya neden geldiğini tahmin edebildim. Ne de olsa burası senin müdavimi olduğun bir yer değil. Buraya hem ayrı ayrı hem de birlikte geldiler, şimdi kız ölü, öteki de demir parmaklıklı bir otelde ve çıkarılması gereken sonuç kaçınılmaz. M. S., J. B. ve P. C. hakkında bilgi almak istiyor"

"Bu sonuncusu gerçekten doğru."

"O zaman sor bakalım sorularını."

"Broadfield buraya ilk olarak tek başına mı geldi?"

"Uzun bir süre buraya tek başına geldi, ilk başlarda çok sık gelmezdi. İlk gelmesi, bir buçuk yıl önce diyebilirim. Ayda bir iki kere ve daima yalnız görürdüm. Tabii o zamanlar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kanun adamına benziyordu ama aynı zamanda benzemiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Belki elbiseleri yüzünden. Üstüne alınma ama harika giyiniyordu."

"Neden üstüme alınayım ki?" Omuzlarını silkti ve gene işinin başına gitti. O yokken Broadfield'in neden Synthia'nın Yeri'nde içmeye geldiğini düşündüm. Aklıma gelen tek neden tanıdık birilerine rastlamak istememesiydi. Eşcinsel bir bar idealdi onun için.

Kenny geri geldiğinde "Portia Carr'la buraya geldiğini söyledin. Ne zaman?" dedim.

"Kesin olarak bir şey söyleyemem. Yazın getirmiş olabilir, bunu bilemem. Onları birlikte ilk görüşüm üç hafta kadar önce miydi? Tarihleri hatırlamakta hiç iyi değilimdir. Hem ilerde önemli olacağını nereden bilebilirdim."

"Onun kim olduğunu öğrendikten önce mi sonra mıydı?"

"Ah, zeki, çok zeki! Onun kim olduğunu öğrendikten sonraydı, üç hafta doğru bir tahmin sanırım. O soruşturmayı yapan adamla ilişkiye girdiğinde adını duydum, sonra gazetede fotoğrafını gördüm sonra da Amazon'la buraya geldi."

"Buraya kaç kere birlikte geldiler?"

"En azından iki kere. Belki üç. Hepsini bir hafta içinde. İçkini tazeleyebilir miyim?" Başımın hayır dedim. "Sonra onları bir daha birlikte görmedim. Ama kızını gördüm."

"Yalnız mı?"

"Çok kısa bir süre için. Geldi, bir masaya oturdu ve bir içki ısmarladı."

"Ne zamandı bu?"

"Bu gün ne? Cuma mı? Bu Salı gecesi olmalı."

"Ve Çarşamba gecesi öldürüldü."

"Bana bakma sevgilim. Ben yapmadım."

"Sözüne güveniyorum." Salı gecesi telefon için harcadığım bozuklukları hatırladım. Sürekli Portia Carr'ın telesekreteri çıkmıştı. Ve o, o sırada buradaydı.

"Neden buraya geldi Kenny?"

"Biriyle buluşmak için."

"Broadfield?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama sonunda buluştuğu adamın Broadfield'e uzaktan yakından bir benzerliği yoktu, ikisinin aynı tür yaratık olduğuna inanmak zordu."

"Ve Carr'ın beklediği odu?"

"Ah, kesinlikle. Adam içeri girince onu arandı. O da her kapı açıldığında başını kaldırıp bakıyordu zaten." Bir an başını kaşdı. "Kızın onu tanıyıp tanımadığını bilmiyorum. Sima olarak yani. Tanımıyordu gibi bir duygu var içimde ama yalnızca bir duygu, Matt. Bu çok uzun bir zaman önce değildi ama çok da dikkat etmemiştim."

"Ne kadar süre birlikte oldular?"

"Burada aşağı yukarı yarım saat oturdular Belki biraz daha uzun bir süre. Sonra birlikte çıktılar, dolayısıyla saatlerce birlikte olmuş olabilirler Bana bir sır vermediler"

"Ve adamın kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Ne önceden görmüştüm ne de sonradan bir kere daha gördüm."

"Neye benziyordu, Kenny?"

"Eh, pek bir şeye benzemediğini söyleyebilirim. Ama sanırım eleştiriden çok bir tarif istiyorsun. Düşüneyim." Gözlerini kapadı, parmaklarıyla barın üstüne vurmaya başladı. Gözlerini açmadan "Küçük bir insan, Matt. Kısa boylu cılız. Çökük yanaklar. Geniş bir alın ve nerdeyse yok gibi bir çene. Çenenin ufaklığını saklamak için seyrek sakal. Bıyık yok. Kalın camlı gözlükler, dolayısıyla gözlerini göremedim, gözlerinin olduğuna dair yemin edemem ama sanırım herkes gibi onun da vardı. Bir solda bir sağda... bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı, Kenny."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum."

Kısa bir süre sonra Kenny'nin barından ayrıldım. Sonra, çok iyi hatırlayamadığım bir zaman dilimi var. Herhalde bir iki bara uğradım. Sonunda kendimi Jerry Broadfield'in Barrow Sokağı'ndaki binasının giriş holünde buldum.

Beni neyin oraya sürüklediğini ya da neden orada olmam gerektiğini düşündüğümü bilmiyorum. Ama bir türlü mantıklı gelmiş olmalı.

Bir parça plastik kart iç kapıyı ve sonra da dairesinin kapısının kilidini halletti, içeri girdikten sonra kapıyı kilitledim, ışıkları açtım ve kendi evimdeymiş gibi rahat rahat dolaşmaya başladım. Bir şişe burbon buldum, kendime bir duble koydum, buzdolabından burbon üzerine içmek için bir bira aldım. Radyoda rahatsızlık vermeyen bir tür müzik çalan bir istasyon buldum.

Biraz burbon ve biradan sonra ceketimi çıkardım ve özenle dolaba astım. Diğer giysilerimi de çıkardım, bir çekmeceye bulduğum pijamalarını giydim. Paçalarını kıvrırmak zorunda kaldım. Bunun dışında gayet iyi uydu bana. Biraz bol ama iyi.

Uyumadan önce telefon ahizesini aldım ve bir numara çevirdim. Birkaç gündür aramamıştım bu numarayı ama hâlâ hatırlıyordum.

İngiliz aksanlı derinden gelen bir ses yanıtladı. "Yedi-iki-beş-beş. Özür dileriz, şu anda evde kimse yok. Sinyal sesinden sonra adınızı ve telefon numaranızı bırakırsanız en kısa zamanda sizi arayabiliriz. Teşekkürler"

Yavaş bir süreç, ölüm. Kırk sekiz saat önce, bu dairede biri onu bıçaklayarak öldürmüştü ama sesi hâlâ telefonu yanıtlıyordu.

Yalnızca sesini duyabilmek için iki kere daha aradım. Mesaj bırakmadım. Sonra bir bira daha içtim, sonra da burbonun geri kalanını. En sonunda yatağa emekledim ve uyudum.

12

Kafam karmakarışık, biçimsiz bir rüyanın kalıntılarını kovalayarak uyandım. Bir an onun pijamaları üstümde, yatağının kenarında, nerede olduğumu anlamadan durdum. Sonra belleğim tamamen geri geldi. Hızlı bir duş yaptım, kurulandım ve kendi giysilerimi giydim.

Kahvaltı yerine bir bira içtim ve kendimi gece girmiş bir hırsız gibi hissederek, dışarı, günışığına çıktım.

Hemen harekete geçmek istiyordum. Ama Sheridan Meydanı'ndaki Jimmy Day'sde kendimi yumurtalı, domuz pastırmalı büyük bir kahvaltı etmeye zorladım. Kahvaltıyla çok miktarda kahve de içtim, sonra kuzeye doğru metroya bindim.

Otelimde, dosdoğru çöp tenekesini boylayan bir sürü postayla birlikte bir de mesaj vardı. Mesaj onu en uygun zamanda aramamı isteyen Seldon Wolk'tandı. Bundan daha uygun bir . zaman olmayacağını düşünerek otel lobisinden aradım.

Sekreteri hemen bağladı. "Bu sabah müvekkilimi gördüm, Bay Scudder" dedi. "Size okumam için bir şey yazdı. Okuyabilir miyim?"

"Buyrun."

"Matt, Portia'yla ilgili olarak Manch hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belediye Başkan yardımcılarında biri mi? Portia'nın defterinde birkaç politikacı vardı ama bana kim olduklarını söylemedi. Senden bir şey saklamıyorum artık. Fuhrmann ve planlarımızla ilgili olarak senden bazı şeyler sakladım ama bunların önemli olacağını düşünmemiştim ve kendime saklamayı tercih

ederim genellikle. Bu olanları unut. Üzerine düşülecek konu beni tutuklayan iki polis. Benim daireme nasıl gelebildiler? Onları kim yolladı? Bu açıdan çalış."

"Hepsi bu mu?" .

"Bu kadar Bay Scudder. Kendimi bir mesaj servisi gibi hissediyorum, anlamadığım sorulan ve yanıtlarını iletirken. Kodlu mesajlar gibi. Umarım mesajın sizin için bir anlamı vardır?"

"Biraz. Broadfield nasıl göründü size? Keyifli miydi?"

"Ah, evet, çok keyifliydi. Suçsuz bulunacağından çok emin. Ve bence de dayanağı olan bir iyimserlik." Broadfield'i hapisten uzak tutacak çeşitli hukuki manevralar anlatmaya başladı. Dinlemedim ve biraz yavaşlayınca teşekkür ederek telefonu kapattım.

Kahve için Kırmızı Alev'e uğradım ve Broadfield'in mesajını düşündüm. Önerdiği şey tamamen yanlıştı ve biraz düşününce neden yanlış olduğunu anladım.

Bir polis gibi düşünüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Yıllarını bir polis gibi düşünerek geçirmişti ve başka türlü düşünmeye geçmek kolay değildi. Ben de hâlâ sık sık bir polis gibi düşünürüm, üstelik eski alışkanlıkları bırakmak için bir kaç yıl geçmiş olmasına rağmen. Bir polis açısından sorunlara Broadfield'in istediği gibi yaklaşmak akıllıcaydı. Elindeki verilerle başlıyorsun ve geriye doğru gidiyorsun ta ki cinayeti kimin haber verdiğini bulana kadar Büyük ihtimalle haber veren katildi de. Değilse muhakkak bir şeyler görmüştü.

Ve eğer o görmemişse başka birileri görmüştü. Birileri öldüğü gece Portia Carr'ı Barrow Sokağı'ndaki binaya girerken görmüş olabilirdi. Oraya yalnız girmemişti. Biri, daha sonra onu öldürecek olan kişiyle içeriye kolkola girerken görmüştü.

Bu bir polisin peşine düşeceği bir izdi. Bu tip bir araştırmamanın başarılı olması için Polis Teşkilatı'nın elinde iki şey vardı: insan kaynağı ve otorite. Başarılı olmak için ikisine de gereksinim vardı. Tek başına çalışan biri hiçbir yere varamazdı. Elinde en alt kademedden bir polis rozeti bile olmayan biri, insanları onunla konuşmaları gerektiğine nasıl ikna edebilirdi?

Özellikle polis bile onunla işbirliği yapmadığı bir durumda. Özellikle polis Broadfield'in paçasını kurtarmasını sağlayacak bir araştırmaya karşıyken.

Dolayısıyla benim yaklaşımım başka türlü olmak zorundaydı. Hiçbir polisin onaylamayacağı bir tür. İlk olarak Carr'ı kimin öldürdüğünü, sonra da bunu destekleyecek kanıtları bulmam gerekiyordu.

Ama ilk olarak birini bulmam gerekiyordu.

Ufak tefek biri demişti Kenny. Kısa boylu, sıska. Çökük yanaklı. Geniş bir alın ve yok denebilecek bir çene. Seyrek sakallar Bıyık yok. Kalın çerçeveli gözlükler.

İlk önce yoklamak için Armstrong'a uğradım. Orada değildi ve bu sabah hiç gelmemişti. Bir içki almayı düşündüm ama sonra Doug Fuhrmann'ı içkisiz de halledebileceğime karar verdim.

Ancak fırsatım olmadı. Kaldığı pansiyona gittim ve zili çaldım. Aynı pasaklı kadın açtı. Aynı sabahlığı ve terlikleri giyiyor olabilirdi. Bir kere daha dolu olduğunu ve üç bina aşağısını denememi söyledi.

"Doug Fuhrmann" dedim.

Gözlerini kısarak yüzüme bakma zahmetini gösterdi. "Dördüncü kat, ön taraf" dedi. Kaşlarını çattı. "Daha önce de gelmişsiniz, onu aramıştınız."

"Doğru."

"Evet, sizi daha önce gördüğümü düşünmüştüm." İşaret parmağını burnunun altından geçirdi sonra sabahlığına sildi, "içerde olup olmadığını bilmiyorum. Kapısını çalmak istiyorsanız, çıkın."

"Tamam."

"Kapısıyla oynamayın ama. Hırsız alarmı var, binbir türlü ses çıkartıyor Temizlemeye bile giremiyorum. Kendi temizliğini kendi yapıyor; şu işe bakın."

"Burda uzun bir zamandır kalıyor herhalde?"

"Dinle, benden daha uzun zamandır burada. Ben burada çalışalı ne kadar oluyor? Bir yıl mı? İki mi?"

Kendi bilmiyorsa ben yardımcı olamazdım. "Yıllardır burda."

"Onu iyi tanıyor olmalısınız."

"Onu hiç tanımıyorum. Hiçbirini tanımıyorum. İnsanları tanımaya zamanım yok bayım.

Kendime ait fazlasıyla sorunum var benim, ister inan ister inanma."

İnanıyordum ama bu, onların ne olduğunu öğrenmek istiyorum demek değildi. Besbelli bana Fuhrmann hakkında birşey anlatmayacaktı ve ben de bana anlatmak isteyebileceği şeyleri duymak istemiyordum. Yanından geçerek merdivenleri tırmandım.

Odasında yoktu. Kapı kolunu yokladım, kapı kilitliydi. Kilidi açmak kolay olabilirdi ama alarmı çaldırmak istemiyordum. Yaşlı kadın hatırlatmasaydı hatırlar mıydım acaba?

Benimle temasa geçmesinin çok önemli olduğuna dair bir not yazdım. Adımı ve telefon numaramı ekledim ve kapının altından attım. Sonra aşağıya inip binadan çıktım.

Brooklyn rehberinde Leon Manch kayıtlıydı. Adresi Brooklyn Heights'da Pierrepont Sokağı'ndaydı. Bir tuvalet kölesi için iyi bir yer diye düşündüm. Numarasını çevirdim ve ahizeyi yerine koymadan önce on iki kere çaldırdım.

Prejanyan'ın bürosunu denedim. Kimse cevap vermedi. Haçlılar bile haftada yalnızca beş gün çalışıyorlar Manch'ın işe gitmiş olma ihtimalini düşünerek Belediye'yi denedim. Leon Manch olmasa da en azından orda telefona cevap veren birisi vardı,

Rehberde, Abner Prejanyan, 444 Central Park Batı'da kayıtlıydı. Numarasını çevirirken bunun anlamsız olduğunu düşündüm. Beni hiç tanımıyordu ve telefonda bir yabancıyla işbirliği yapacağını hiç zannetmiyordum. Ahizeyi yerine koydum, onluğumu geri aldım ve bu sefer Claude Lorbeer'in kaydına baktım.

Manhattan'da yalnızca bir tek Lorbeer vardı, West End Caddesi'nde bir J. Lorbeer. Numarayı denedim ve bir kadın cevap verince Claude'u istedim. Telefona gelince ona Doug Fuhrmann adında biriyle hiç ilişkisi olup olmadığını sordum.

"Adı daha önce hiç duyduğumu zannetmiyorum. Hangi bağlamda?"

"Broadfield'in bir iş arkadaşı."

"Bir polis mi? Bu adı daha önce hiç duymadığımdan eminim."

"Belki patronun duymuştur. Onu arayıp soracaktım ama beni tanımıyor"

"Onun yerine beni aradığına memnun oldum. Senin için Bay Prejanyan'a sorabilir sonra seni ararım. Ona sormak istediğin başka bir şey var mı?"

"Leon Manch adının bir şeyler hatırlatıp hatırlatmadığını sor Broadfield'le ilgili olarak, yani."

"Elbette. Hemen sizi ararım, Bay Scudder."

Beş dakika sonra aradı. "Şimdi konuştum Bay Prejanyan'la. Söylediğiniz her iki ad da tanıdık gelmedi. Şey, Bay Scudder? Sizin yerinizde olsaydım Bay Prejanyan'la doğrudan ilişki kurmazdım."

"Ah?"

"Sizinle işbirliği yapıyor olmamdan pek hoşlanmadı. Açıkça bir şey söylemedi ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde. Emrindekilerin Broadfield olayında en azından kesin bir ilgisizlik göstermelerini tercih ediyor Bunun da aramızda kalmasını istememi anlayışla karşılırsınız değil mi?"

"Tabii."

"Broadfield'in masumiyetine hâlâ inanıyorsunuz öyle mi?"

"Her zamankinden daha fazla."

"Ve bu Fuhrmann denilen de kilit adam?"

"Olabilir. Olaylar çözülmeye başlıyor"

"Çok ilginç" dedi. "Eh, ben sizi oyalamayayım. Yapabileceğim bir şey varsa hemen arayın ama aramızda kalmak şartıyla, lütfen."

Kısa bir süre sonra Diana'yı aradım. Sekiz buçukta, Dokuzuncu Cadde'de bir Fransız restoranında, Brittany du Soir'da buluşmayı kararlaştırdık. Sessiz ve samimi olabileceğimiz, sessiz ve samimi bir yerdir.

"Sekiz buçukta görüşmek üzere o halde" dedi. "Bugün bir ilerleme kaydettin mi? Neyse görüşünce anlatırsın."

"Tamam."

"Çok düşündüm Matthew. Bilmem, anlayabilir misin nasıl bir şey olduğunu. O kadar zaman harcadım ki düşünmemek için, bütün irademi kullanarak düşünmemeye çalıştım ve şimdi sanki bir şeyler azad edilmiş gibi. Bütün bunları söylememeliyim. Seni yalnızca korkutacağım."

"Bunu dert etme."

"Tuhaf olan da bu. Dert etmiyorum. Sana göre de tuhaf değil mi bu?"

Otelime giderken Fuhrmann'ın binasına uğradım. Kapıcı zilime cevap vermedi. Anlaşılan bahsettiği sorunlarıyla uğraşıyordu. İçeri girdim ve merdivenleri çıktım. Dairesinde değildi, uğramadığı da belliydi, kapının altından bıraktığım notu görebiliyordum.

Telefon numarasını almış olmayı isterdim. Bir telefonu varsa tabii, onu ziyaret ettiğimde görmemiştim, masası çok dağınıktı. O kâğıt yığınlarından birinin altında kalmış olabilirdi.

Otele döndüm, duş yaptım, tıraş oldum, odayı topladım. Temizleyici üstünkörü bir temizlik yapmıştı ve benim de daha fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Neyse oydu, alçakgönüllü bir otelde küçük bir oda. Fuhrmann mobilyalı odasını kendisinin bir uzantısı yapmayı seçmişti. Ben benimkini bulduğum gibi bıraktım. İlk başta çarpıcı sadeliğini çok uygun bulmuştum. Artık farketmiyordum bile ancak bir misafir ağırlayacağım zaman görünüşü aklıma geliyordu.

İçki stokumu kontrol ettim. Benim için yeterli miktar var gibiydi, onun ne tercih ettiğini bilmiyordum. Sokağın karşısındaki içki dükkânı gece on bire kadar evlere servis yapıyordu.

En iyi takım elbisemi giydim. Biraz kolonya kullandım. Oğlanlar Noel armağanı olarak vermişlerdi. Hangi Noel olduğunu ya da en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyordum. Biraz sürdüm ve kendimi gülünç hissettim ama yine de çok fena değildi.

Armstrong'a uğradım. Fuhrmann bir saat kadar önce gelmiş ve gitmişti. Ona bir not bıraktım. Manch'ı aradım, bu sefer telefona cevap verdi.

"Bay Manch, benim adım Matthew Scudder" dedim. "Portia Carr'ın bir arkadaşıyım."

Bir sessizlik oldu, yanıtını güvenilir kılmayacak kadar uzun bir sessizlik. "Korkarım bu adda kimse tanımıyorum."

"Eminim tanıyorsunuz. Böyle bir tavır almamanızı öneririm, Bay Manch, işe yaramaz."

"Ne istiyorsunuz?"

"Sizi görmek istiyorum. Yarın bir ara."

"Ne konuda?"

"Sizi görünce söyleyeceğim."

"Anlamıyorum. Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

Adımı tekrarladım.

"Söylediğim gibi, anlamıyorum, Bay Scudder. Benden ne istediğinizi bilmiyorum."

"Yarın öğleden sonra size geleceğim."

"Anlamı..."

"Yarın öğleden sonra" dedim. "Üç civarı. Orada olmanızı özellikle öneririm."

Bir şey söylemeye başlar gibi oldu ama duyacak kadar hatta kalmadım. Sekizi birkaç dakika geçiyordu. Dışarı çıktım ve Dokuzuncuya, restorana doğru yürüdüm.

13

Bölmede oturduk. Sade siyah, dar bir elbise giymiş, mücevher takmamıştı. Parfümü çiçek bazlı, hafif buruktu. Onun için sek vermut, kendime de burbon ısmarladım, ilk içkilerimizi içerken sohbet havadan sudandı. İkinci içkileri söylerken yemek de ısmarladık, ona kuzu kebab, bana da biftek. İçkiler geldi, kadehlerimizi tokuşturduk, gözgoze geldik ve tuhaf bir sessizlik oldu.

Sessizliği o bozdu. Elini uzattı, ben tuttum, gözlerini indirdi ve "Bu tür şeylerde çok iyi değilim. Alışkanlığımı kaybettim herhalde" dedi.

"Bende."

"Senin bekârlığa alışman için uzun zamanın olmuş. Benim bir tek kısa bir ilişkim oldu, o da hiç önemli bir şey sayılmaz. Evliydi."

"Bunu anlatmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Evliydi ve ilişki yüzeyseldi. Yalnızca fiziksel, dürüst olmak gerekirse fiziksel olarak da pek parlak değildi. Ve çok uzun sürmedi." Tereddüt etti. Benim bir şeyler söylememi bekliyor olabilir ama ben sessiz kaldım. Sonra "Bunun yüzeysel bir şey olmasını tercih edebilirsin Matt, kabul ederim" dedi.

"Birbirimizle yüzeysel olabileceğimize inanmıyorum."

"Hayır, olabileceğimizi sanmıyorum. İsterdim ki... ne istediğimi bilmiyorum." Kadehini kaldırdı, içkisinden yudumladı. "Bu gece biraz sarhoş oluyorum galiba. Kötü bir fikir mi bu?"

"İyi bir fikir olabilir Yemekte şarap içelim mi?"

"İçelim. Herhalde biraz sarhoş olmak istemek kötüye işaret."

"Eh, ben bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecek son kişiyim. Ben hayatımın her günü biraz sarhoş olurum."

"Bu, endişe duymam gereken bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Ama kesinlikle bilmen gereken bir şey Diana. Kiminle ilişkiye girdiğini bilmen gerekir."

"Bir alkolik misin?"

"Yani, alkolik olmak ne demek ki? Herhalde alkolik denebilecek kadar içiyorum. Yaşantımı engellemiyor. Her ne kadar bir süre sonra engelleyeceğini düşünüyorsam da."

"İçmeyi bırakabilir misin? Ya da azaltabilir misin?"

"Herhalde. Bir nedenim olursa."

Garson başlangıç yemeklerimizi getirdi. Bir karaf kırmızı şarap ısmarladım. Diana çatalla bir midye ayıkladı ve ağzına götürürken durakladı. "Belki bu konuda şimdilik konuşmamalıyız."

"Belki de."

"Çoğu konuda aynı fikirde olduğumuzu düşünüyorum. İsteklerimizin ve korkularımızın aynı olduğunu düşünüyorum."

"Ya da yeterince yakın."

"Evet. Belki sorunların var Matthew. Bana söylemek istediğin bu sanırım. Benim de sorunlarım var Ben içmiyorum ama içebilirim de. Ben insan ırkından uzaklaşmak için başka bir yol buldum. Kendim olmaktan vazgeçtim. Sanki..."

"Evet?"

"Sanki ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum. Sanki bu şans hep vardı ama ancak farkettiğin zaman bu şansa sahip oluyorsun. Senin bu şansın bir parçası mı olduğunu yoksa yalnızca benim bunu farketmemi mi neden olduğunu bilmiyorum." Çatalını tabağının kenarına koydu, midye parçası hâlâ uçundaydı. "Ah, kafam fena halde karışmış durumda. Bütün dergiler kimlik krizi geçirmek için ideal yaşta olduğumu söylüyor. Bu o mu, yoksa açık mı oluyorum ve aradaki farkı nasıl anlıyorsun? Bir sigaran var mı?"

"Alırım. Ne marka içiyorsun?"

"İçmiyorum. Ah, ne marka olursa olsun. Winston olabilir"

Makineden bir paket aldım. Açtım ve bir ona uzattım, bir kendime aldım, Bir kibrit çaktım, sigarasını yakarken parmakları bileğimde kenetlendi. Parmak uçları çok soğuktu.

"Üç çocuğum, hapiste bir kocam var"

"Hem sigara hem de içki içmeye başlıyorsun, Durumun perişan."

"Ve sen de çok tatlı bir adamsın. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Hâlâ geçerli."

Şarabın çoğunu yemekle içmesine dikkat ettim. Sonra bir espressoyla brendi aldı. Ben kahveyle burbona döndüm. Çok konuştuk ve çok sessiz kaldık. Sessizlikler de kendilerine göre konuşmalar kadar açıklayıcıydılar.

Hesabı ödediğimde geceyarısına geliyordu. Kapatmak için sabırsızlanıyorlardı ama garsonumuz bizi yalnız bırakmakta çok düşünceli davranmıştı. Ben de aşırı kabarık bir bahşişle bu düşünceliğini ne kadar takdir ettiğimi gösterdim. Umurumda değildi. Bütün dünyayı seviyordum.

Dışarı çıktık ve Dokuzucu Cadde'de soğuk havayı içimize çektik. Mehtabı farkettiler ve benimle paylaştılar. "Neredeyse dolunay Çok güzel değil mi?"

"Evet."

"Bazen ayın çekişini gerçekten hissediyor gibi oluyorum. Aptalca değil mi?"

"Bilmiyorum. Deniz hissediyor. Gelgitler bu yüzden oluyor. Ve insanın davranışlarını etkilediğini de inkâr edemeyiz. Bütün polisler bilir bunu. Suç oranı aya göre değişir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Özellikle tuhaf suçlar. Dolunay insanlara garip şeyler yaptırıyor"

"Ne gibi?"

"Mesela sokakta öpüşmek gibi."

Biraz sonra "Pek emin değilim bunun garip olduğuna. Ben çok hoş olduğunu düşünüyorum" dedi.

Armstrong'da ikimiz için de kahve ve burbon ısmarladım, "içtikçe hissettiklerimden hoşlanıyorum Matthew, ama uykum gelsin istemiyorum. Ve geçen gün tadından da hoşlanmıştım."

Trina içkileri getirdiğinde bir kâğıt parçası tutuşturdu elime; "Bir saat kadar önce buradaydı" dedi. "Daha önce de birkaç kere aradı. Onu araman için çok telaş ediyordu."

Kâğıt parçasını açtım. Doug Fuhrmann'ın adı ve telefon numarası.

"Teşekkürler. Yarına kadar bekleyemeyecek bir şey değil" dedim.

"Çok acil olduğunu söyledi."

"Eh, bu onun fikri." Diana'yla birlikte kahvemize burbon koyduk. Bana neyle ilgili olduğunu sordu.

"Kocana yakın olmuş biri" dedim. "Öldürülen kıza da yakınlaşıyordu. Nedenini bildiğimi sanıyorum ama bu konuda onunla konuşmak istiyorum."

"Onu aramak istiyor musun? Ya da bir süre için görmek? Benim için atlatma Matthew."

"Bekleyebilin"

"Önemli olduğunu düşünüyorsan..."

"Önemli değil. Yarına kadar bekleyebilir."

Anlaşılan Fuhrmann böyle düşünmüyordu. Az sonra telefon çaldı. Trina cevap verdi ve bizim masaya doğru yürüdü. "Aynı kişi" dedi. "Onunla konuşmak istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Geldim, mesajını aldım ve onu yarın arayacağımı söyledim. Sonra bir içki içtim ve çıktım" dedim.

"Anladım."

On ya da yirmi dakika sonra çıktık. Otelimin resepsiyonunda

Esteban geceyarısı-sekiz nöbetini tutuyordu. Bana üç mesaj verdi, üçü de Fuhrmann'dan.

"Telefon almıyorum" dedim. "Kim olursa olsun, yokum."

"Tamam." .

"Telefon çalarsa binada yangın olduğunu düşüneceğim, çünkü başka hiçbir telefon istemiyorum."

"Anlıyorum."

Asansörle yukarı çıktık, kapıma yürüdük. Açtım ve onun geçmesi için kenara çekildim. Yanımda durduğunda, küçük oda olduğundan daha boş ve kuru göründü.

"Gidebileceğimiz başka yerler de düşündüm" dedim. "Daha iyi bir otel ya da bir arkadaşım dairesi ama yaşadığım yeri görmeni istediğime karar verdim."

"Sevindim, Matthew."

"Burası iyi mi?"

"Tabii ki iyi."

Öpüştük. Uzun zaman birbirimize sarılmış durduk. Parfümünü kokladım, dudaklarını tattım. Bir süre sonra onu bıraktım. Odamın içinde yavaş yavaş dolaştı, inceledi. Sonra bana döndü ve çok tatlı bir biçimde gülümsedi. Soyunmaya başladık

14

Bütün gece boyunca birimiz uyanıp ötekini uyandırıp durduk. Sonunda ben uyandım ve yalnız olduğumu farkettim. Soluk güneş ışığı odaya altın rengi vermişti. Yataktan çıktım, başucumdaki sehpadan saatimi âldım. Neredeyse öğle olmuştu.

Tamamen giyindikten sonra onun notunu buldum. Komodinimin üstündeki aynanın çerçevesine iliştirilmişti. Elyazısı çok düzgün ve ufaktı.

Şöyle diyordu:

Sevgilim,

Çocukların söylediği şey neydi? Dün gece, hayatımın geri kalanının ilk gecesiydi. O kadar çok söyleyecek şeyim var ki ama düşüncelerimi ifade edemeyecek bir durumdayım.

Lütfen beni ara. Ve beni ara, lütfen,

Senin Hanımefendin.

Notu birkaç kere okudum. Sonra dikkatlice katlayıp cüzdanıma koydum.

Kutumda tek bir mesaj vardı. Fuhrmann son olarak bir buçukta aramıştı. Sonra da herhalde umudunu kesip uyumuştum. Onu lobiden aradım ve meşgul sinyali aldım. Dışarı çıkıp kahvaltı ettim. Pencereden çok kirli görünen hava, sokakta temiz kokuyordu. Belki de benim ruh halimdendi. Çok uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

İkinci kahveden sonra masadan kalkıp Fuhrmann'a bir kere daha telefon ettim. Hattı hâlâ meşguldü. Döndüm ve üçüncü kahvemle birlikte Diana için aldığım sigaralardan birini içtim. Dün gece üç ya da dört tane içmişti, ben de her seferinde ona eşlik etmişim. Bunu yarısına kadar içtim, paketi masada bıraktım, Fuhrmann'ı bir üçüncü kere denedim, hesabımı ödedim ve orda olup olmadığını da bir yoklamak için karşıya geçip Armstrong'a girdim.

Bir şeyler bilincimin kıyılarında dolaşılıyor, vızıldanıp duruyordu. Armstrong'daki jetonlu telefonla bir kere daha aradım. Yine meşgul sinyali. Bu sefer normal meşgul sinyalinden farklıymış gibi geldi. Santralı arayarak belli bir numaranın meşgul mü yoksa fişten çekik mi olduğunu sordum, İngilizceyi çok iyi anlamayan ve ondan istediğim işi de nasıl yapabileceğini bilemeyen bir kıza rastladım. Beni bir başka görevliye bağlamayı önerdi ama Fuhrmann'ın yerinden birkaç blok uzakta olduğum için kıza zahmet etmemesini söyledim.

Oraya doğru ilerlerken ilk önce son derece sakin, yaklaştıkça giderek artan bir tedirginlik içindeydim. Belki de sinyaller alıyordum ve mesafe azaldıkça sinyaller kuvvetleniyordu. Şu ya da bu nedenden aşağıdaki zilini çalmadım. Camlı kapıdan içeri baktım, ortalıkta kimseleri görmeyince plastik parçasını kullanarak kilidi açtım.

Merdivenlerden en üst kata kimseye rastlamadan çıktım. Bina tamamen sessizdi. Fuhrmann'ın kapısına elimle vurdum, adını seslendim, tekrar vurdum.

Hiçbir şey.

Plastik parçasını çıkardım, bir ona baktım bir kapıya baktım. Hırsız alarmını düşündüm. Alarm çalacaksa, çalmadan önce kapıyı açmış olmak isterdim. Plastik uğraşacak vakit yoktu. Bazen şiddet gerekli oluyordu.

Kapıyı bir tekmeyle açtım. Demir kilit takılı olmadığı için tek tekme yeterliydi. Alarmı açmak için de demir kilidi kilitlemek için de anahtar gerekliydi. Fuhrmann'ın dairesinden son çıkan her

kimse ya bu anahtarlara sahip değildi ya da kullanma zahmetine girmemişti. Yani alarm da çalmadı ki bu iyi haberdirdi. İyi olan tek haber.

Kötü haber beni içerde bekliyordu ama ben bunun ne olacağını alarm çalmadığı anda anlamıştım zaten. Bir anlamda, daha binaya gelmeden biliyordum. Buna sezgiyle gelen bilgi denir. Alarm çalmayınca çıkarsamayla elde edilen bilgi oldu ve onu görebildiğim anda da katı gerçek oldu.

Ölmüştü. Çalışma masasının önünde yerde yatıyordu ve katil onu kasasının üzerine eğilmiş bir halde yakalamışa benziyordu. Ölmüş olduğunu anlamam için ona dokunmam gerekiyordu. Kafatasının sol arka kısmı hamur haline getirilmişti ve oda ölüm kokuyordu. Ölü barsaklar ve sidik torbalan içlerini boşaltır. Cesetler cenaze kaldırıcısının maharetlerinden önce yakalanmış oldukları ölüm kadar kötü kokarlar.

Ne kadardır ölü olduğunu anlamak için yine de dokundum. Buz gibiydi, dolayısıyla en azından beş altı saattir ölü olmalıydı. Hiçbir zaman adli tıpta ilgili fazla bir bilgim olmamıştı.

Laboratuardaki delikanlılar uğraşrlar bu alanla ve genellikle de gayet beceriklilerdin

Dairenin kapısını kapadım. Kilit gereksizdi ama alt tarafta bir polis kilidi vardı. Çelik çubuğu buldum ve yerine yerleştirdim. Çok uzun kalmayı planlamıyordum ama rahatsız edilmeseler de iyi olacaktı.

Telefon fişten çekikti. Herhangi bir mücadele belirtisi yoktu. Katilin, cesedin bulunmasını geciktirmek için telefonu fişten çektiğini varsaydım. Bu kadar akıllıysa ortalıkta parmak izi de bulamayacaktım. Yine de kendi parmak izlerimi bırakmamaya ve dikkatsizce bırakmış olabileceği izleri silmemeye özen gösterdim.

Ne zaman öldürülmüştü? Yatak yapılmamıştı ama belki de yatağını hergün yapmıyordu. Tek başına yaşayan erkekler çoğunlukla yapmazlar Onu ziyaret ettiğimde yapılmış mıydı? Düşündüm ama emin olamayacağıma karar verdim. Hem bana yatağın yapılmış olduğunu düşündürten bir tertiplilik ve titizlik hatırlıyordum, hem de toplanmamış bir yatakla birlikte düşünebileceğim bir rahatlık hissetmişim. Hatırlamaya çalıştıkça öyle ya da böyle bir şey fark ettirmeyeceğine karar verdim. Adli tıp doktoru ölüm saatini saptayacaktı ve zaten ondan alabileceğim bu bilgiyi öğrenmek için bir acelem yoktu.

Yatağın kenarına oturup Doug Fuhrmann'a baktım ve sesi ile yüzünü hatırlamaya çalıştım.

Bana ulaşmaya çalışmıştı. Israrla aramıştı ama ben yanıtlamamıştım. Çünkü benden bilgi sakladığı için biraz sinirlenmişim ona. Çünkü bütün enerjimi alan bir kadınla birlikteydim ve bu benim için o kadar olağanüstü bir olaydı ki herhangi bir şeyle bir an için bile bulandırmak istememişim.

Telefonunu yanıtlasaydım? Eh, belki de bana artık asla söyleyemeyeceği bir şey söyleyecekti. Ama daha büyük bir ihtimalle, benim zaten tahmin ettiğim gibi Portia Carr'la olan ilişkisini teyit edecekti.

Telefonunu yanıtlasaydım şimdi hayatta olur muydu?

Bütün bir günü onun yatağında oturup bu soruyu sorarak harcayabilirdim. Yanıt ne olursa olsun yeterince zaman kaybetmişim. .

Polis kilidini açtım ve kapıyı araladım. Koridor boştu. Fuhrmann'ın dairesinden çıktım ve merdivenlerden aşağıya inerek kimseye görünmeden binadan çıktım.

Midtown North -eskiden On Sekizinci Bölümdü- bulduğum yerden yalnızca birkaç blok ötede Batı Elli Dört'teydi. İkinci Şans adında bir bardan onları aradım. Barın bir tarafında şarap içen iki kişi, öte tarafında da üçüncü bir şarapçı vardı. Telefonu yanıtladıklarında Fuhrmann'ın adresini verdim ve orada bir adamın öldürüldüğünü söyledim. Görevdeki memur sabırla adımları sorarken ahizeyi yerine koydum.

Taksi bekleyemeyecek kadar acelem vardı. Metro daha hızlıydı.

Brooklyn köprüsünün hemen öte tarafında Clark Sokağı durağında indim. Pierrepont Sokağı'nı sormak zorunda kaldım..

Blok çoğunlukla taş binalardı. Leon Manch'ın oturduğu bina, çevresindeki binalar arasında on dört katlı bir devdi. Kapıcı, alnında üç derin çizgi olan iri yarı bir zenciydi. .

"Leon Manch" dedim.

Başını salladı. Defterimi çıkardım, adresi kontrol ettim ve kapıcıya baktım.

"Doğru adrestesiniz" dedi. Aksanı Batı Hint Adaları'ndandı. "Sorun yanlış gün gelmiş olmanız."

"Beni bekliyordu."

"Bay Manch, burada değil artık."

"Taşındı mı?" Bu imkânsızdı.

"Asansörü beklemek istemedi" dedi. "Kestirmeden indi."

"Sen ne diyorsun?"

Benle dalga geçmiyordu. Yalnızca söylenmesi zor bir şeyi dolaylı söylemeye çalışıyordu. Sonunda "Pencereden atladı. Tam şuraya düştü" dedi. Kaldırımın diğer taraflarından bir farkı olmayan bir bölümünü işaret etti. "Şuraya düştü" diye tekrarladı.

"Ne zaman?"

"Dün gece. Armand nöbetteydi. Ben çalışırken biri pencereden atlasa ne yaparım bilmiyorum."

"Öldü mü?"

Yüzüme baktı. "Sen ne tahmin ediyorsun? Bay Manch on dördüncü katta oturuyordu. Ne dersin?"

En yakın karakol Borough Hall'a yakın Joralemon'daydı. Orda şansım yaver gitti. Birkaç yıl önce birlikte çalıştığım Kinsella adında bir polise rastladım. Şansım biraz daha yardım etti. Benim Jerry Broadfield için çalıştığımı bilmiyordu dolayısıyla yardım etmemesi için bir neden yoktu.

"Dün gece olmuş" dedi. "Ben görevde değildim ama çok açık bir olaya benziyor" Bir takım kâğıtlar karıştırdı ve masanın üzerine koydu. "Manch yalnız yaşıyormuş. Yanılmıyorsam eşcinselmış. O mahallede yalnız oturan bir adam, bu sonuca varmak çok basit. Onda dokuz eşcinseldi."

Onda bir de tuvalet kölesiydi.

"Bir bakalım. Pencereden atlıyor, tepe üstü düşüyor ve Adelphi Hastanesi'ne vardığında ölmüş olarak kayda geçiyor. Cebindekilere, giysilerinin etiketlerine ve açık olan pencereye bakılarak kimliği saptanıyor."

"Yakınları tarafından kimliği saptanmıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Burda yazmıyor. Kimliğiyle ilgili bir şüphe mi var? Gidip görmek istersen bu senin bileceğin bir iş ama baş üstü düştü, dolayısıyla..."

"Onu daha önce hiç görmedim zaten. Pencereden düştüğünde yalnız mıydı?" Kinsella başıyla onayladı. "Şahit var mı?"

"Hayır. Ama bir not bırakmış. Masasının üstündeki daktiloda."

"Daktiloyla mı yazılmış?"

"Burada yazmıyor"

"Nota bir göz atabileceğimi sanmıyorum herhalde?"

"Hiç şansın yok, Matt. Ben bile ulaşamam. Bu işe bakan yetkili Lew Marko. Bu akşam göreve gelecek, onunla görüşmek istersen yardımcı olabilir"

"Çok da önemli değil zaten." .

"Bir dakika. Notta yazılanlar buraya kopya edilmiş.. Bu işine yarar mı?"

Not şöyleydi:

Beni affedin. Böyle devam edemem. Kötü bir hayat yaşadım.

Cinayetle ilgili hiçbir şey.

O yapmış olabilir mi? Bir sürü şey Fuhrmann'ın ölüm saatine bağlıydı. Bunu da Adli tıp saptayana kadar bilemeyecektim. Manch'ın Fuhrmann'ı öldürdüğünü, eve döndüğünü ve pişmanlıkla kıvrandığını, penceresini açıp...

Çok hoşuma gitmedi bu.

"Saat kaçta atlamış, Jim? Burada görmüyorum."

O da kaşlarını çatarak kayıtları inceledi. "Burada bir yerlerde zaman yazılmış olmalı. Görmüyorum. Dün gece on bir otuz beşte Adelphi'de ölü olarak tespit edilmiş. Ama bu pencereden ne zaman atladığını belirlemiyor"

Belirlemesi de gerekmiyordu. Doug Fuhrmann bana son telefonunu bir otuzda etmişti, yani bir doktorun Leon Manch'ın öldüğünü saptamasından bir saat elli beş dakika sonra.

Bu biçimde daha hoşuma gitti. Herşey yerli yerine oturuyordu. Manch, ne Fuhrmann'ın ne de Portia Carr'ın katiliydi. Belki Manch Manch'ın katiliydi, belki kalem bulamadığı için daktiloyla yazmıştı intihar notunu, belki tuvalet kölesi olarak yaşadığı hayatından tiksinti ve pişmanlık duyuyordu. Kötü bir hayat yaşadım. Kim yaşamıyor ki?

Şimdilik Manch'ın kendisini öldürmüş olup olmaması önemli değildi. Belki birileri yardım etmişti ama bunu henüz bilemezdim ve nasıl ispat edeceğimi de bilmem gerekmiyordu.

Öteki ikisini, Portia ve Doug'ı kimin öldürdüğünü biliyordum. Doug'ın binasına varmadan Doug'm öldürüldüğünü bildiğim gibi biliyordum. Bu çeşit bilgiyi sezgi ürünü olarak düşünürüz çünkü beynimizin işleyişi hakkında çok şey bilmeyiz. Beynimiz bilgisayarlılık oynarken bilinçaltımız bizi başka yerlere yönlendirir.

Katilin adını biliyordum. Nedeni hakkında da sağlam fikirlerim vardı. Olayı toparlamak için daha yapmam gerekenler vardı ama işin zor yanı bitmişti. Ne aradığınızı bilerseniz gerisi kolayca gelir.

15

Üç ya da dört saat sonra Batı Yetmişlerde bir taksiden inmiş ve kapıcıya adımı vermiştim. Brooklyn'den döndükten sonra bindiğim ilk taksi değildi. Bir kaç kişiyi görmek zorunda kalmıştım. İçki ikram edilmişti ama ben hiçbirini kabul etmemiştim. Kahve içmiştim, hem de şimdiye kadar içtiğim en iyi kahvelerden biriydi.

Kapıcı yukarı adımı bildirdi ve beni asansöre yönlendirdi. Altıncı kata çıktım, aradığım kapıyı buldum ve elimle vurdum. Kapı mavi gri saçlı, kuş gibi ufak tefek bir kadın tarafından açıldı. Kendimi tanıttım, bana elini uzattı. "Oğlum futbol maçı izliyor" dedi. "Futboldan hoşlanır mısınız? Ben hiç ilgi çekici bulmuyorum. Şimdi lütfen siz oturun, ben Claude'a burada olduğunuzu söyleyeyim."

Ancak söylemeye gerek yoktu. Misafir odasının arka tarafındaki kemerin altında duruyordu. Beyaz bir gömleğin üstüne kahverengi bir yelek giymişti. Ayaklarında terlik vardı. Şişman ellerinin baş parmakları kemerine sıkıştırılmıştı. "Tünaydın Bay Scudder" dedi. "Bu tarafa gelmez misiniz? Anne, Bay Scudder'la oturma odasında olacağız."

Onun peşinden, renkli bir televizyon setinin etrafında bol yastıklı koltukların dizili olduğu küçük bir odaya girdim. Büyük ekranda uzak doğulu bir kız bir erkek parfümü şişesinin önünde diz çökmüştü.

"Kablolu" dedi Lorbeer. "Mükemmel görüntü almamızı sağlıyor Hem de her ay bir iki dolara maloluyor. Kabloludan önce doğru dürüst görüntü alamıyorduk."

"Uzun süredir mi burada oturuyorsunuz?"

"Bütün hayatım boyunca. Yani tam değil. Ben iki buçuk yaşımdayken buraya taşındık. Tabii o zamanlar babam hayattaydı. Burası onun çalışma odasıydı."

Etrafıma bakındım. Duvarlarda İngiliz av baskılan, bir sürü pipo, birkaç çerçeveli fotoğraf vardı. Odanın kapısına doğru yürüdüm ve kapattım. Lorbeer beni sessizce izledi.

"İşverenle konuştum" dedim.

"Bay Prejanyan'la mı?"

"Evet. Jerry Broadfield'in yakında çıkacağını duyunca çok sevindi. Her ne kadar Broadfield'in tanıklığından bir yarar sağlayacağından emin olamasa da adamın işlemediği bir suç için ceza yemeyeceğine sevindi."

"Bay Prejanyan çok cömert bir insan."

"Öyle mi?" Omuzlarımı silktilim. "Ben böyle bir izlenim edinmemiştim ama onu benden daha iyi tanıdığınızdan eminim. Benim hissettiğim Broadfield'in masumiyetinin kanıtlanmasından mutlu çünkü bu onun organizasyonunun da iyi görünmesini sağlıyor. Bütün bu süre zarfında Broadfield'in masum çıkmasını umuyordu yani." Onu dikkatlice izledim. "Broadfield için çalıştığımı daha önceden bilmiş olsaydı memnun olacağını söyledi."

"Gerçekten mi?" "Hı-hı. Böyle dedi."

Lorbeer televizyon setine yaklaştı. Bir elini televizyonun üstüne koydu ve başını eğerek eline baktı. "Sıcak çikolata içiyordum" dedi. "Pazarları benim için tam bir çocukluğa dönüş günü. Rahat, eski elbiselerimi giyer, televizyonda spor programları izler ve sıcak çikolata içerim. Bir fincan da siz ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." " "Bir içki? Daha sert bir şey?" "Hayır"

Döndü ve bana baktı. Ağzının iki kenarındaki parantez çizgileri daha derinleşmiş gibiydi şimdi. "Tabii, Bay Prejanyan'ı ufak tefek şeylerle rahatsız edemem. Bu benim görevlerimden biri, onu gereksiz ayrıntılardan korumak. Zamanı çok değerlidir ve zaten yeterince doludur"

"Bu nedenle dün onu aramak zahmetinde bulunmadın Bana onunla konuştuğunu söyledin ama konuşmamıştın. Ve beni Prejanyan'ı sinirlendirmemek için soruşturmamı senin aracılığınla yapmam konusunda uyardın."

"Yalnızca işimi yapıyordum Bay Scudder. Bir hata yapmış olabilirim. Hiç kimse kusursuz değildir, ben de böyle bir iddiada bulunmadım zaten."

Uzandım ve televizyonu kapattım. "Bu dikkat dağıtıyor" diye açıklamada bulundum. "İkimiz de dikkatimizi şu noktaya vermeliyiz. Sen bir katilsin Claude ve korkarım paçayı kurtaramayacaksın. Neden oturmuyorsun?"

"Bu çok saçma bir suçlama." "Otur"

"Ayakta gayet rahatım. Tamamen saçma sapan bir suçlamada bulundun. Anlamıyorum."

"Bunu en başta düşünmeliydim sanırım" dedim. "Ama bir sorun vardı. Portia Carr'ı kim öldürdüyse bir türlü Broadfield'le ilişkili olmalıydı. Portia, Broadfield'in dairesinde öldürülmüştü, dolayısıyla dairenin nerede olduğunu bilen, Broadfield'i daireden çıkarıp ve yanlış bir iz üzerinde Bay Ridge'e doğru yollayan biri tarafından öldürülmüştü."

"Broadfield'in masum olduğunu varsayıyorsun. Bunun doğru olduğundan emin olmak için hâlâ bir neden görmüyorum."

"Ah, en azından iki düzine nedenim var onun masum olduğunu düşünmek için."

"Öyle olsa bile, Carr denilen kadın Broadfield'in dairesini bilmiyor muydu?"

Başımı salladım. "Biliyordu. Ancak katilini oraya yönlendirmiş olamaz çünkü o yolculuğu yaptığında kendinde değildi. İlk önce başına vurulmuş sonra da bıçaklanmıştı, Ona başka bir yerde vurulduğu belliydi çünkü öyle olmasa katil onu öldürene kadar vurmaya devam ederdi. Bir yerde bıçak almak için durmazdı."

Ancak sen Claude, ona başka bir yerde vurarak bayılttın ve sonra Broadfield'in dairesine götürdün. Ona vurduğun aleti çoktan bir yerlerde bırakmıştın dolayısıyla işi bıçakla bitirdin."

"Sanırım, bir fincan sıcak çikolata .alacağım. Sen de istemediğinden emin misin?"

"Eminim. Suçu Broadfield'in üzerine atmak için Portia Carr'ı bir polisin öldüreceğine inanmak istemedim. Herşey bunu gösteriyordu ama ben inanmak istemedim. Katilin asıl amacının Portia Carr'ı öldürmek olduğunu, cinayetten kolaylıkla sıyrılabilmek için de Broadfield'e komplo yapıldığını düşünmeyi tercih ettim. Ama öyleyse, Broadfield'in dairesini ve telefon numarasını nasıl bilebilirdi? İkişiyile de ilişkili birisini bulmam gerekti. Ve birini buldum da, ama görünürde bir neden yoktu."

"Beni kastediyor olmalısın" dedi sakın bir sesle. "Benim kesinlikle bir nedenim olmadığına göre. Hem Carr denilen kişiyi tanıımıyordum, üstelik Broadfield'i de çok az tanıyorum. Senin mantığın da çözülüyor böylelikle değil mi?"

"Seni kastetmedim. Douglas Fuhrmann. Broadfield'in kitabını onun adına yazacaktı. Bu nedenle Broadfield bülbül gibi ötmek için gönüllü oldu. Önemli biri olmak ve çok satan bir kitap yazmak

istiyordu. Bu fikri Carr'dan almıştı çünkü Carr da Mutlu Fahişe olmayı düşünüyordu. Fuhrmann iki taraflı oynamak ve Carr'ın da kitabını yazabilmek için onunla ilişkiye geçti. İkisini birbirine bağlayan buydu, bu olmalıydı, ancak yine de bir cinayet nedeni olamazdı."

"O zaman ben niye seçildim? Başka birini bulamıyorsun diye mi?"

Başımı iki yana salladım. "Senin yaptığını, nedenini bilmeden önce biliyordum. Sana dün öğleden sonra Douglas Fuhrmann hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum. Onun hakkında dün gece evine gidip onu öldürecek kadar biliyordun."

"Bu olağanüstü işte. Şimdi de daha önce hiç duymadığım bir adamı öldürmekle suçlanıyorum."

"Bu işe yaramaz, Claude. Fuhrmann senin için bir tehlikeydi çünkü ikisiyle de konuşuyordu, Carr'la ve Broadfield'le. Dün gece bana ulaşmaya çalışıyordu. Onu görmek için zamanın olsaydı belki de onu öldüremeyecektin. Ya da öldürebilecektin, çünkü belki ne bildiğini kendisi bilmiyordu. Sen Portia Carr'ın müşterilerinden biriydin."

"Bu aşâğılık bir yalan."

"Belki aşâğılık. Bilemiyorum. Onunla ne yaptığını ya da onun sana ne yaptığını bilmiyorum. Bazı akıllıca tahminlerde bulunabilirim."

"Allah belanı versin. Sen bir hayvansın." Sesini yükseltmemişti ama sesindeki nefret şiddetliydi. "Annemin olduğu evde böyle konuşmanı men ediyorum."

Ona yalnızca baktım. Gözlerime ilk önce güvenle karşılık verdi sonra yüzü erir gibi oldu. Bütün kararlığını yitirdi. Omuzları çöktü, hem yaşlı hem de çok genç bir görünüm aldı. Yalnızca orta yaşlı bir çocuk.

"Knox Hardesty biliyordu" diye sürdürdüm. "Dolayısıyla Portia'yı boşuna öldürdün. Tam neler olduğunu hemen hemen bilebiliyorum Claude., Broadfield, Prejanyan'ın bürosuna gelince sen polis yolsuzluğundan daha fazla şeyler de öğrendin. Broadfield'den Portia'nın, Knox Hardesty'nin cebinde keklik olduğunu, ülkeden atılmamak için Hardesty'ye müşteri listesinden teker teker adları verdiğini öğrendin. Sen de o Üstedydin ve senin de adını vermesi an meselesiydi.

Sen de Portia'yı Broadfield aleyhine dava açmaya ikna ettin. Broadfield'e Portia'yı öldürmek için bir neden vermek istedin ve çok da zor olmadı bunu ayarlamak, Portia seni bir polis sandı ve dediğini yapmak için yeterliydi bu. Onu yeterince korkutmanın bir yolunu buldun. Fahişeleri korkutmak zor değildir

Artık Broadfield'e komplo tamamdı. Cinayete bile çok özen göstermen gerekmiyordu çünkü zaten polisler cinayeti Broadfield'e bağlamaya hazırıldı. Broadfield'i Brooklyn'e yollayıp, aynı zamanda Portia'yı da Village'e çağırıldı. Onu başına vurarak bayılttı, Broadfield'in apartmanına sürükleyip orada öldürdü. Bıçağı bir mazgaldan içeri attı, ellerini yıkadı ve eve annene geldi."

"Annemi bu işin dışında tut."

"Seni rahatsız ediyor değil mi? Annenden söz etmem?"

"Evet, ediyor." Sanki denetlemek istercesine ellerini sıkıyordu. "Beni çok rahatsız ediyor Sen de bu yüzden yapıyorsun herhalde."

"Tamamen değil, Claude." Derin bir nefes aldım. "Onu öldürmemeliydin. Hiçbir anlamı yoktu bunun. Hardesty senin hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Eğer en başta adını açıklasaydı, bu kadar zaman kaybedilmez ve Fuhrmann'la Manch hâlâ hayatta olurlardı. Ama..."

"Manch?"

"Leon Manch. Fuhrmann'ı o öldürmüş gibi görünüyordu ama zamanlama tamamen yanlıştı, sonra bunu senin ayarlamış olabileceğin ihtimali ortaya çıktı ama sen bu işi daha iyi yapardın. Sen onları doğru sıraya göre öldürürdün değil mi? İlk önce Fuhrmann sonra Manch, tersine değil."

"Neler dediğini anlamıyorum."

Anlamadığı besbelliydi ve sesinin tonundaki farklılık da açtı. "Leon Manch, Portia'nın listesindeki bir başka addı. O da Knox Hardesty'nin valinin bürosuna döşediği boru hattının bir parçasıydı. Dün öğleden sonra onu aradım ve randevu aldım ama sanırım dayanamadı. Dün gece pencereden atladı."

"Gerçekten kendini mi öldürdü?"

"Öyle görünüyor."

"Portia Garr'ı öldürmüş olabilir." Bir iddia olarak değil düşünceli bir biçimde söyledi.

Başımı salladım. "Onu öldürmüş olabilir, evet. Ama Fuhrmann'ı öldürmüş olamaz çünkü Manch'ın ölmüş olduğu resmi olarak kanıtlandıktan sonra Fuhrmann bir iki telefon konuşması yapmış. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Claude?"

"Ne?"

"Bütün yapman gereken o küçük yazarı kendi haline bırakmaktı. Bilemezdin ama yapman gereken yalnızca buydu. Manen bir not bıraktı. Cinayet işlediğini itiraf etmiyordu ama böyle de yorumlanabilirdi. Ben kesinlikle böyle yorumlardım ve Carr cinayetinin suçunu Manch'ın cesetinin üstüne atmak için elimden geleni yapardım. Becerseydim Broadfield temize çıkardı. Yoksa mahkemeye çıkardı. Her iki türlü de sen sıyrılmış olurdun çünkü katil olarak ben Manch'ı, polisler de Broadfield'i kabul eder ve hiç kimse de senin peşine düşmezdi."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerini kıstı ve "Beni tuzağa düşürmek istiyorsun" dedi.

"Sen zaten tuzağa düştün."

"O şeytani, pis bir kadındı."

"Ve sen de Tanrı'nın intikam meleğiydin."

"Hayır. Hiç de öyle değil. Sen beni tuzağa düşürmek istiyorsun ama bir işe yaramayacak. Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

"Kanıtlamak zorunda değilim."

"Ya?"

"Benimle karakola gelmeni istiyorum Claude. Portia Carr ve Douglas Fuhrmann cinayetlerini itiraf etmeni istiyorum."

"Sen aklını kaçırmış olmalısın."

"Hayır"

"O zaman benim aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalısın. Neden böyle bir şey yapayım. Cinayet işlemiş olsam bile..."

"Kendini kurtarmak için, Claude."

"Anlamıyorum."

Saatime baktım. Hâlâ erkendi ve sanki aylarca uyumamış gibiydim.

"Bir şey kanıtlayamayacağımı söyledin" dedim. "Ve haklıydın. Ama polis kanıtlayabilin Hemen şimdi değil ama bir süre araştırdıktan sonra. Knox Hardesty senin Portia Carr'ın bir müşterisi olduğunu ortaya çıkarır. Ben ona bu işin bir cinayetle ilgili olduğunu söylediğimde bana bu bilgiyi verdiğine göre mahkemeden saklayacağımı hiç zannetmem. Ve eminim birileri seni Village'de Portia'yla görmüştür, başka birileri de Fuhrmann'ı öldürdüğünde Dokuzuncu Cadde'de. Daima bir şahit vardır. Hem polis hem de bölge savcısı bu işe girişince her taraftan şahitler çıkacaktır"

"O zaman çıksınlar ortaya. Ben niye itiraf edip onların işlerini kolaylaştırayım?"

"Çünkü kendin için işleri kolaylaştıracaksın, Claude. Çok çok daha kolaylaştıracaksın."

"Bunu anlamıyorum."

"Polis araştırmaya başlayınca herşeyi ortaya çıkarırlar, Claude. Portia Carr'ı neden gördüğünü ortaya çıkaracaklar. Şimdi hiç kimse bilmiyor. Hardesty bilmiyor, ben bilmiyorum, kimse bilmiyor Ama araştırırlarsa öğrenirler. Gazetelerde imalı yazılar çıkan insanlar şüphelenirler ama daima gerçek olandan daha kötü olur şüpheleri..."

"Yeten"

"Herkes öğrenecek, Claude." Başımı kapalı kapıya doğru eğdim. "Herkes" dedim.

"Allah kahretsin seni."

"Onu koruyabilirsin, Claude. Tabii, itiraf cezanı da hafifletebilirsin Teorik olarak birinci dereceden cinayetlerde olmaz ama bu . oyun nasıl oynanır bilirsin. En azından kesinlikle olumsuz etkilemez. Ama bence bu senin için ikincil bir önem taşıyor zaten Claude. Değil mi? Bence asıl bir skandaldan kaçınmak istersin. Haklı mıyım?"

Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapadı.

"Cinayet nedenini sır olarak saklayabilirsin, Claude. Başka bir şey uydurursun. Ya da açıklamayı reddedersin. Sen cinayeti itiraf ettikten sonra kimse sana baskı yapmaz. Sana yakın olan insanlar cinayet işlediğini bilecekler ama hayatınla ilgili diğer şeyleri bilmeyecekler"

Sıcak çikolata fincanını dudaklarına götürdü, yudumladı sonra tabağına koydu.

"Claude..."

"Bir dakika düşünüyüm, izin ver; tamam mı?"

"Tamam."

Ne kadar bekledik böyle bilmiyorum; ben ayakta, o sessiz televizyon setinin önünde oturmuş vaziyette. Belki beş dakika. Sonra iç geçirdi, terliklerini çıkardı ve bir çift ayakkabıya uzandı. Bağlarını ilikleli ve ayağına kalktı. Ben kapıya yürüdüm, açtım ve o önden, misafir odasına yürüsün diye kenara çekildim.

"Biraz dışarı çıkacağım, anne" dedi. "Bay Scudder'ın yardımına ihtiyacı var Önemli bir şeyler oldu."

"Ah, ama yemeğin, Claude. Neredeyse hazır Belki arkadaşın da bize katılır?"

"Korkarım ki katılamayacağım, Bayan Lorbeer."

"Hiç zaman yok, anne" dedi Claude da. "Yemeği dışarıda yiyeceğim."

"Eh, yapılacak bir şey yok."

Claude omuzlarını dikleştirdi ve dolaptan paltosunu almak üzere uzandı. "Kalın paltonu al, Claude" dedi yaşlı kadın. "Dışarısı bayağı soğudu. Dışarısı soğuk değil mi, Bay Scudder?"

"Evet" dedim. "Dışarısı çok soğuk."

16

Tombs'a ikinci gidişim ilkinden çok farklıydı. Yine günün aynı saati, sabah on bir civarıydı ama bu sefer iyi uyumuş ve bir gece önce çok az içmişim, ilk sefer onu bir hücrede görmüştüm. Şimdi o ve avukatıyla ön tarafta, resepsiyonda buluşuyordum. Bütün sıkıntı ve gerginliğini hücrede bırakmış, zafer kazanmış bir kahramana benziyordu.

Ben içeri girdiğimde o ve Seldon Wolk oradaydı. Beni görünce Broadfield'in gözleri parladı. "İşte adamımm!" diye haykırdı. "Matt, bebeğim, en büyük sensin. Kesinlikle en büyük. Hayatımda tek akıllıca bir iş yaptıysam o da seninle iş yapmaktır." Elimi sıkıyor ve yüzüme gülüyordu. "Bu bok yuvasından çıkacağımı söylememiş miydin sana? Ve çıkarana da sen değil misin?" Bir sır paylaşacakmışçasına başını eğdi ve fısıldadı "Ben de teşekkür etmesini bilen bir adamım. Sana bir prim yolda dostum."

"Bana yeterince ödedin."

"Ne demek yeterince? Bir adamın hayatının değeri nedir?"

Bu soruyu, tam aynı biçimde olmasa da, ben de kendime sık sık sormuşumdur. "Günde hemen hemen beş yüz dolara geldi. Bu da bana yeten Broadfield" dedim.

"Jerry."

"Tabii."

"Ve ben de bir prim geliyor diyorum. Avukatımla tanıştın mı? Seldon Wolk?"

"Konuşmuştuk" dedim. Wolk'la tokalaştık ve nezaket gereği bir iki söz ettik.

"Eh, vakit geldi" dedi Broadfield. "Meraklı gazeteciler dışarıda bekliyor olmalı, ne dersiniz? Geç kalanlara da bir daha vaktinde gelmeleri için bir ders olur Diana otomobili getirdi mi?"

"Beklemesini istediğin yerde bekliyor" dedi avukatı.

"Mükemmel. Karımla tanıştın, değil mi Matt? Tabii tanıştın. Seninle o notu yollamıştım. Yapmamız gereken şu; sen de yanına bir hanım almalısın ve dördümüz yakın bir zamanda yemeğe çıkmalıyız. Birbirimizi daha yakından tanımalıyız."

"Bunu yapmalıyız" diye ona katıldım.

"Hadi bakalım" dedi. Büyük bir san zarfı yırttı ve içindekileri masanın üstüne boşalttı. Cüzdanını cebine koydu, saatini bileğine geçirdi ve birkaç bozuk parayı avuçlayıp cebine attı. Kravatını

boynuna geçirdi, gömlek yakasının altına yerleştirdi ve özenle bağladı. "Sana söylemiş miydin Matt? İki kere denemem gerekeceğini düşünmüştüm. Oysa şimdi kusursuz görünüyor, ne dersin?"

"İyi görünüyor"

Başını salladı. "Evet" dedi. "Gayet iyi görünüyor Sana bir şey söyleyeyim mi, Matt? Kendimi iyi hissediyorum. Nasıl görünüyorsun, Seldon?"

"İyi görünüyorsun."

"Kendimi bir milyon dolarlık hissediyorum" dedi.

Gazetecileri gayet iyi idare etti. Soruları yanıtladı, samimiyetle temkinliliği iyi ayarladı ve hâlâ yanıtlanacak sorular sorulurken gülümseyerek zafer işareti yaptı ve kalabalığın arasından sıyrılarak otomobiline bindi. Diana gaza bastı. Bir blok ötede köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arkalarından baktım.

Tabii onu almaya gelmek zorundaydı. Birkaç gün oyalanacak sonra ona durumu anlatacaktı. Broadfield'in sorun çıkaracağını düşünmediğini söylemişti. Broadfield'in onu sevmediğinden emin olduğunu ve uzun süredir onun için önemli birisi olmadığını anlatmıştı. Ona birkaç gün verecektim, sonra o beni arayacaktı.

"Eh, bayağı heyecanlıydı" diye bir ses geldi arkamdan. "Neredeyse mutlu çiftin arkasından piring atacaktık ya da bunun gibi bir şey."

Arkamı dönmeden "Merhaba, Eddie" dedim. "Merhaba Matt. Güzel bir sabah değil mi?"

"Fena değil."

"Kendini iyi hissediyorsun herhalde."

"Fena sayılmaz."

"Puro?" Teğmen yanıtımı beklemeden kendi dudaklarının arasına bir puro koydu ve yaktı. Rüzgârda üç kibrit kullanmak zorunda kaldı yakmak için. "Bir çakmak edinmeliyim" dedi. "Broadfield'in çakmağına dikkat ettin mi? Pahalı bir şeye benziyordu."

"Herhalde pahalıdır"

"Bana altın gibi geldi."

"Herhalde. Her ne kadar altınla altın kaplama arasındaki farkı her zaman anlayamam."

"Fiyatları aynı değildir ama değil mi?"

"Değildir"

Gülümsedi ve yana dönerek kolumdan tuttu. "Seni piç kurusu seni" dedi. "Gel sana bir içki ısmarlayayım."

"Benim için biraz erken Eddie. Belki bir fincan kahve."

"Bu daha iyi. Ne zamandan beri sana bir içki ısmarlamak için çökerken olabiliyor?"

"Ah, bilmiyorum Belki biraz azaltacağım ve bir şeyler fark edecek mi göreceğim."

"Öyle mi?"

"Yani bir süre için."

Onaylayan bir biçimde bana baktı. "Eski Matt gibi konuşuyorsun farkında mısın? Son ne zaman böyle konuştun, hatırlamıyorum."

"Bunu çok büyütme Eddie. Alt tarafı tek bir içki reddettim."

"Hayır. Başka bir şeyler var Tam parmağımı basamıyorum ama bir şeyler farklı."

Reade Sokağı'nda ufak bir yere gidip kahve ve çörek söyledik. "Eh, herifi çıkardım. Bundan hoşnut olduğumu kesinlikle söyleyemem ama seni de suçlayamıyorum. Herifi kurtardın" dedi.

"Daha baştan orada olmamalıydı."

"Eh, evet ama o başka bir konu değil mi?"

"Doğru. İşlerin bu şekilde çözümlenmesine sevinmelisin. Broadfield'in Abner Prejanyan'a pek bir yaran olmayacak çünkü Prejanyan'ın bir süre ortalıkta gözükmemesi gerek. Şu sıralar o da pek iyi bir durumda değil. Asistanı iki kişiyi öldürmekten, Abner'in yıldız şahidine kumpas kurmaktan yakalandı. Adını gazetelerde görmeye bayıldığından şikâyet ediyordun. Birkaç ay adını gazetelerden uzak tutmaya çalışacağımı düşünüyorum, sen ne dersin?"

"Olabilir"

"Knox Hardesty de pek iyi bir durumda değil. Kamuya karşı iyi de, şahitlerini korumakta pek becerikli olmadığı yakında duyulur Elinde Carr vardı, Carr ona Manch'ı verdi ve şimdi ikisi de ölü. Bu da, insanları seninle işbirliği yapmaları için ikna etmeye çalışıyorsan, iyi bir referans sayılmaz."

"Teşkilatı rahatsız etmiyordu zaten Matt."

"Henüz değil. Ama şimdi Prejanyan sessiz kalınca kurcalamak isteyebilir Bu işler nasıldır bilirsin Eddie. Ne zaman manşet arasalar polisler uzanırlar"

"Evet, Allah'ın belası gerçek bu."

"Dolayısıyla, sana karşı kötü davranmadım değil mi? Teşkilat'ı da kötü bir durumda bırakmadım."

"İyi iş yaptın, Matt."

"Evet."

Purosunu aldı ve bir nefes çekti. Sönmüştü. Bir kibritle tekrar yaktı. Kibriti söndürüp kül tablasına atmadan önce neredeyse parmaklarının ucuna kadar yanmasını izledi. Bir parça çörek ısırıldı ve kahvemden içtim.

İçkiyi azaltabilirdim. Fuhrmann'ı düşündüm ve onun telefonuna cevap verebileceğimi. Ya da Manch'ı ve yere çakılısını. Yalnızca benim telefonum neden olmuş olamazdı. Hardesty ona baskı yapıyordu uzun zamandan beri. O da yıllarca suçluluk duygusuyla yaşamaktaydı. Ama ben de ona yardımcı olmamıştım. Belki de o telefonu etmeseydim..."

Ama böyle düşünmekle bir yere varılmazdı. Düşünmem gereken bir katili yakalamış ve bir masum adamı da hapisten çıkarmış olduğumdu. Herşeyi kazanamazdınız. Ve her kaybettiğinizde kendinizi suçlayamazdınız.

"Matt?" Ona baktım. "Geçen gece konuştuğumuz şey. Senin takıldığın o barda?"

"Armstrong'un Yeri."

"Evet, Armstrong'un Yeri. Söylememem gereken bazı şeyler söyledim."

"Boş versene Eddie."

"Kızgın değilsin ya?"

"Tabii ki hayır."

Bir duraklama. "Şey, benim bugün seni göreceğimi bilen bir iki arkadaş sana kızgın olmadıklarını iletmemi istedi. Yani genelde de sana karşı bir tutum yok da, yalnızca o sıralar senin Broadfield için çalışmamanı isterlerdi, anlıyorsun ya?"

"Sanırım anlıyorum."

"Ve senin de Teşkilat'a karşı kötü hisler beslemediğini umuyorlar."

"Kesinlikle hayır,"

"Eh, ben de böyle düşünmüştüm ama yine de açıkça konuşalım dedim. Elini alınından geçirip saçlarını karıştırdı. "Gerçekten içkiyi azaltmayı düşünüyor musun?"

"Bir denemekte yarar var diyorum. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Belki de insan ırkına katılmaya hazır olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiç istifa etmedim ki. Ettim mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bir şey söylemedim.

"Bir şey kanıtladım, biliyorsun. Hâlâ iyi bir polissin, Matt. Gerçekten iyi yaptığın bir iş bu seninki."

"Yani?"

"Rozet taşırken iyi polis olmak daha kolaydır."

"Bazen daha zordur Geçtiğimiz hafta rozet taşıyor olsaydım işi bırakmam istenirdi."

"Evet, bunu istediler de ve sen dinlemedin. Rozetli ya da rozetsiz dinlemezdin zaten. Haklı mıyım?"

"Belki. Bilmiyorum."

"İyi bir polis teşkilatı olması için en iyi yol iyi polislerin olmasıdır Seni tekrar polis olarak görmeyi çok isterim."

"Sanmıyorum, Eddie."

"Bir karar vermeni istemiyordum. Bunu düşünebilirsin diyordum. Ve bir süre düşünebilirsin. Tamam mı? Günün yirmidört saati alkollü olmadığın bir zaman iyi bir fikir gibi gelebilir belki de."

"Mümkün."

"Düşünecek misin?"

"Düşüneceğim."

"Tamam." Kahvesini karıştırdı. "Bugünlerde çocuklarından haber aldın mı?"

"İyiler"

"Bu iyi işte."

"Onları bu Cumartesi alıyorum, izci gruplarında baba-oğul yemeği gibi bir şeyler var, sonra da Nets maçına biletler

"Nets'lere bir türlü takılamadım."

"İyi birtakımları var bu,sezon."

"Evet, bana da öyle dediler. Çocukları görüyor olman harika."

"Öyle."

"Belki sen ve Anita..."

"Bırak Eddie."

"Evet, çok konuşuyorum."

"Hayatında başka biri var zaten."

"Boş durmasını bekleyemezdin."

"Beklemiyorum ve dert de etmiyorum. Ben de birisiyle görüşüyorum."

"Oh, ciddi mi?"

"Bilmiyorum."

"Yavaştan alacağın ve gelişmesini bekleyeceğin bir şey herhalde."

"Öyle bir şey."

Bu Pazartesiydi. Birkaç gün uzun yürüyüşlere çıktım ve kiliselerde uzun saatler geçirdim. Gece uyuyabilmek için bir iki kadeh içiyordum ama ancak o kadar Bol bol dolaştım, güzel havadan yararlandım, telefon mesajlarımı kontrol ettim, sabahları Times'ı, akşamları Post'u okudum. Bir süre sonra beklediğim telefon mesajının niye gelmediğini merak etmeye başladım. Ancak ahizeyi kaldırıp arayacak kadar rahatsız olmamıştım.

Derken, Perşembe öğleden sonra iki sularında nereye gittiğimi bilmeden dolaşırken Elli Yedi'yle Sekizinci'nin köşesinde bir gazetecide Post'un manşetine gözüm ilişti. Genelde daha geç baskıyı beklerdim ama manşet beni yakalamıştı, gazeteyi aldım.

Jerry Broadfield ölmüştü.

17

Karşıma geçip oturduğunda başımı kaldırmadan kim olduğunu biliyordum. "Merhaba Eddie" dedim.

"Seni burada bulacağımı tahmin ettim."

"Çok zor bir tahmin değildi herhalde." Trina'ya elimle işaret ettim. "Seagram's mıydı? Arkadaşım için bir Seagram's ve su." Ona dönerek "Geç kalmadın. Ben de buraya yalnızca bir saat önce geldim. Tabii haber gazetelerin öğle baskılarında verilmiştir Ben bir saat önceye kadar görmedim. Burada sabah sekiz sularında olduğunu söylüyor Doğru mu bu?"

"Doğru, Matt. Gördüğüm rapora göre."

"Kapıdan çıkıyor son model bir otomobil kaldırıma yanaşıyor ve biri kurşun yağmuruna tutuyor. Bir öğrenci tabanca adamın beyaz olduğunu ama otomobildekini, yani şoförü tam göremediğini söylüyor"

"Doğru."

"Adamlardan biri beyaz ve otomobil mavi olarak tarif ediliyor ve tabanca da olay yerinde bırakılıyor Parmak izi yok, sanırım."

"Herhalde yok."

"Tabancanın izini sürmenin de bir yolu yok sanırım."

"Duymadım, ama..."

"İzi sürülemeyecek."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Trina içkileri getirdi. Benimkini kaldırdım ve "Artık varolmayan arkadaşlara, Eddie" dedim.

"Evet."

"Senin arkadaşın değildi ve inanmayabilirsin ama benim daha da az arkadaşım. Yine de böyle kaldıracağız kadehlerimizi, varolmayan arkadaşlara. Ben senin istediğin gibi kaldırmıştım, sen de benim istediğim gibi kaldırabilirsin."

"Nasıl istersen."

"Şimdi artık varolmayan arkadaşlara" dedim.

İçkilerimizi içtik. Son birkaç gün az içtiğim için içki sert geldi. Ama bu kesinlikle ağız tadımı kaybettim demek değildi. Gayet kolay ve kayar gibi geçti boğazımdan ve anında bir dirilik verdi.

"Kimin yaptığını bulabileceklerini düşünüyor musun?" dedim.

"Doğru bir yanıt mı istiyorsun?"

"Bana yalan söylemeni istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır bunu istediğini düşünmüyorum."

"Öyleyse?"

"Bunu kimin yaptığını asla bulamayacaklarını düşünüyorum, Matt."

"Bulmaya çalışacaklar mı?"

"Sanmıyorum."

"Bu senin davan olsaydı, sen çalışır mıydın?"

Bana baktı. "Seninle tamamen dürüst olacağım" dedi bir anlık düşünceden sonra. "Bilmiyorum. Bulmaya çalışacağımı düşünmek istiyorum. Allah kahretsin, bizden birilerinin yaptığını düşünüyorum. Başka ne düşünebilirsin ki değil mi?"

"Evet."

"Kim yaptıysa, Allah'ın cezası bir aptal. Aptalların aptalı. Teşkilat'a verdiği zarar Broadfield'in vermeyi umabileceğinden de daha fazla. Kim yaptıysa sallandırılmalı. Ve benim davam olsaydı, piçi yakalamak için herşeyi yapacağımı düşünmek isterdim." Gözlerini indirdi. "Ama dürüst olmak gerekirse, yapar mıydım bilmiyorum. Sanırım yaparmış görünüp pisliği halının altına süpürürdüm."

"Quenns'de de böyle yapacaklar."

"Onlarla konuşmadım. Böyle yapacaklarını kesin olarak bilmiyorum. Ama başka bir şeyler yapsalar şaşırırdım. Sen de şaşırırdın."

"Evet."

"Ne yapacaksın Matt?"

"Ben mi?" Yüzüne baktım. "Ben? Ben ne yapmalıyım?"

"Yani, onların peşine düşecek misin? Çünkü bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Niye böyle bir şey yapayım ki Eddie?" Avuçlarımı açtım. "Benim kuzenim değil. Ve onu kimin vurduğunu bulmam için kimse de beni tutmadı."

"Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Seni anlamak zor. Tam anlıyormuşum gibi oluyorum ama hiç anlamadığımı farkediyorum." Ayağa kalktı ve masaya biraz para bıraktı. "Bu içkiler benden olsun" dedi.

"Biraz daha kal Eddie. Birer içki daha içelim."

İçkisine neredeyse dokunmamıştı bile. "Vaktim yok" dedi. "Matt, bu sorun yüzünden şişeye sarılman gerekmiyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirmez mi?"

"Değiştirmez tabii. Senin kendine ait bir hayatın var Şu görüştüğün kadın var sonra..."

"Hayır."

"Nasıl?"

"Belki tekrar görürüm onu. Bilmiyorum. Belki de görmem. Şimdiye kadar arayabilirdi, isteseydi olaydan sonra arardı."

"Ne dediğini anlamıyorum."

Zaten onunla konuşmuyordum. "Doğru zamanda doğru yerdeydik" diye devam ettim.

"Dolayısıyla birbirimiz için önemli olabilirmişiz gibi geldi. Bu ilişkinin bir şansı vardysa da, o şans bu sabah o tabanca patlayınca öldü."

"Matt, saçmalıyorsun."

"Bana saçma gelmiyor Belki benim hatam. Belki tekrar görüşürüz, bilmiyorum. Ama görüşsek de görüşmesek de hiçbir şey değişmeyecek, insanlar fazla bir şey değiştiremiyor. Bazı şeyler arada sırada insanları değiştiriyor ama insanlar hiçbir şeyi değiştiremiyor

"Gitmem gerek, Matt. İçkide yavaş git, tamam mı?"

"Tamam, Eddie."

O gece bir ara Forest Hills'deki numarayı çevirdim. Vazgeçip paramı geri almadan önce en az on iki kere çaldırdım.

Bir başka numarayı aradım. Telesekreterde bırakılmış bir ses tekrarladı: "Yedi-iki-beş-beş. Özür dileriz ama şu an evde kimse yok Sinyal sesinden sonra adınızı ve numaranızı bırakırsanız sizi en kısa zamanda arayabiliriz. Teşekkürler"

Sinyal sesini duydum, benim konuşma sıram gelmişti. Ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım.